

r o m a n

christofo

BLACK

FBI "Divizia secretă"

ÎNGERUL MORȚII

CHRISTOPHOR BLACK

ÎNGERUL MORTII

**Editura electronică Equinox
2011**

CUPRINS

PROLOG.....	3
CAPITOLUL 1.....	5
CAPITOLUL 2.....	17
CAPITOLUL 3.....	28
CAPITOLUL 4.....	41
CAPITOLUL 5.....	56
CAPITOLUL 6.....	62
CAPITOLUL 7.....	71
EPILOG.....	79

PROLOG

Mark eschivă scurt lovitura năprasnică a monstrului cu masca de piele. Se lăsă cu agilitate pe ciuci și lovi cu furie în sus, între picioarele acestuia. Simți o durere intensă în toate oasele palmei strânse în pumn.

Ce dracu'! înjură el în gând. Țsta are apărătoare la ouă?

Rânjetul satisfăcut al matahalei îi confirmă această bănuială. Aproape că nu își mai simțea mâna dreaptă, cu care aplicase lovitura ce-o dorise decisivă.

Zornăitul lugubru al drujbei mânuite de bărbatul înalt, cu care se lupta de câteva minute bune, îi răsuna parcă și mai tare în urechi, zdruncinându-i creierii. Văzu cum sinistra mașinărie se apropie din nou, vertiginos, de capul lui. Se aruncă pe spate, într-o încercare disperată de a ieși din raza ei de acțiune. Se lovi cu capul de o ladă de lemn, al cărei rost, în mijlocul clădirii aceleia luxoase, nu îl înțelegea. Însă în acele momente, rostul pieselor de mobilier nu era prima lui grijă.

Urișul îi aplică o teribilă lovitură de picior în ficat și Mark începu să creadă că sfârșitul nu îi e mult prea departe.

Am dat-o-n fericire, de data asta! se gândi el.

Era năclăit tot de sânge, mâna dreaptă i se umflase și o simțea pulsând nebunește. Avea impresia că are și ficatul făcut țandări. Și, ca și cum toate acestea n-ar fi fost suficiente, monstrul cu mască nu încasase încă nicio lovitură serioasă din partea lui.

Mark se rostogolise la timp, exact când drujba coborâse atât de aproape de fața lui, încât simțise curentul slab de aer produs de rotirea năvalnică a lanțului cu lame. Elanul mascatului fusese prea mare, așa că drujba intră în lada de lemn de care se lovise și capul lui Mark, improșcând instantaneu aerul cu rumeguș fin, emanând un miros dulceag de lemn încins. Câteva fracțiuni de secundă, lama rămase blocată în lemnul lăzii, suficient pentru ca Mark să sară-n picioare și să-i aplice monstrului două lovituri năprasnice în rinichi.

Acesta icni și căzu în genunchi.

Lui Mark îi veni inima la loc. Începea să iasă din corzi. Lovi din nou, cu genunchiul de data asta. Se dădu un pas în spate ca să își facă loc și năpusti încă un picior, lovind matahala îngenuncheată în ceafă.

Se încheiase. Drujba îi căzuse din mâini și huruia inutilă, la mică distanță de capul inert al fostului ei mânuitor.

Mark îl apucă de păr pe bărbatul întins pe jos și făcu mari eforturi să-l târască până lângă piciorul de inox al mesei fixate în șuruburi de podea. Vru să fie sigur și îi mai repezi un cot în gură adversarului, după ce îl legă bine cu cătușele de piciorul cilindric de inox. Se îndreptă cu greu de spate și aruncă o privire în jur.

Se îngrozi. Deși nu intrase de mult timp în poliție, era convins că puține lucruri îi mai puteau violenta simțurile. Se înșelase.

Bucăți tăiate mărunț, din ceea ce părea să fi fost o femeie, se găseau risipite prin toată încăperea. O jumătate de bust ieșea de sub patul monumental din mijlocul imensei camere. O alta era agățată de baldachin, împreună cu două bucăți superioare de picior.

Renunță să mai caute din priviri resturile victimei și se îndreaptă spre curtea din spatele casei. Trecu pe lângă patul sub care nu putu să nu zărească, în treacăt, un antebraț, și ajunsese în dreptul ușii largi, care dădea în curtea interioară a vilei. Acolo, avu încă un șoc. În mijlocul ei trona un compresor, din cele care se foloseau la presat asfaltul. Era oprit, însă aerul masiv și amenințător — dat de mărimea lui neobișnuită pentru dimensiunile relativ reduse ale curții — îl făcu să tresară.

Observă că pe tamburul mare de fontă se puteau ghici încă niște pete. Se apropie mirat și privi mai de aproape. Mâncarea din ajun îi veni înapoi în gură, cu o viteză amintind de cea a unui torent de munte, după o ploaie torențială de vară. Se aplecă și lăsă să iasă tot din el, simțind în același timp o sudoare rece ce îi alerga pe șira spinării.

De tamburul compresorului se lipiseră bucăți dintr-un corp omenesc ce fusese strivit, cu un sadism de neimaginat, chiar și pentru el, un om obișnuit cu moartea.

Se apropie mai mult și încercă să identifice sexul fleșcăielii ce purtase un suflet și un nume cu câteva ore mai înainte. Nu reuși să distingă nimic. Nici măcar nu ar fi putut băga mâna-n foc că fusese vorba despre un om. În orice caz, nu mai arăta deloc așa.

Îi reveniră în minte toate măcelurile la care asistase în jungla vietnameză, auzind parcă urletele inumane ale copiilor sfârtecați de grenade și mirosul scârbos al cărnii arse cu napalm.

Duse mâna instinctiv la șold și apucă, cuprins de ură, revolverul Colt 45.

Păși hotărât înapoi în casă. O ceață ce îi cuprinsese și vederea, i se depusese pe creier. O furie de care nu se mai crezuse capabil îl gătuia, lăsându-l aproape fără aer. Era decis să îl ciuruiască pe monstrul care fusese capabil de asemenea abominabile fapte.

Ajunse în dreptul patului ornat cu bucăți de femeie și simți că îi cade tavanul în cap. Se mai uită o dată în jur, nevenindu-i să-și creadă ochilor: namila cu mască, pe care o năucise și o legase cu cătușele de solidul picior de masă, dispăruse.

CAPITOLUL 1

— Urâtă treabă, nu, șefu? îi întrerupse Frank firul amintirilor de la începutul carierei.

Mark scutură din cap, parcă încercând să elimine din el amintirile tristei experiențe din urmă cu mai bine de patru decenii.

— Urâtă, nimic de zis. Dar am văzut și mai și!

— Sunt convins, șefu', că ai avut o viață trepidantă și presărată cu munți de oameni ciopârțiți cu drujba, dar eu parcă nu m-aș lăuda cu asta, zâmbi Frank. Adică... ce vreau să zic... nu cred că te poți obișnui, ori de câte ori ai vedea asemenea grozăvii.

Se aflau într-o pădure, în Connecticut, la nord de New York. Fuseseră anunțați că trebuie să se prezinte de urgență, ca să asiste la prelevarea de probe în cazul unei crime săvârșite cu sadism. Ajunseseră cu puțin timp în urmă, iar Mark căzuse brusc pe gânduri, încă de la primele fragmente umane pe lângă care trecuseră.

Atent împrejmuite, fotografiate și luminate, bucățile de carne sfârtecată nu-i mai produsese mătăhalei greață pe care o simțise atunci, în casa pustie și luxoasă din Los Angeles. Reușiseră, însă, să-i trezească amintirile acelor momente, precum și gustul amar al ratării capturii. Nu reușiseră să pună mâna niciodată pe cel care masacrase familia Gloucester — soț și soție —, din motive rămase la fel de necunoscute ca și făptașul.

— Hai, măi Mark, revino-ți! făcu Frank, aplecându-se puțin și agitând mâinile, ca pe niște stegulețe, în fața ochilor cu priviri absente ale colegului său. Hai mai bine să vorbim cu oamenii ăștia, să vedem ce au a ne spune și să ne întoarcem, dracului, acasă! Nu de alta, dar am lăsat două gagici lingându-se de zor la mine în dormitor. Mi-e să nu se lingă până se termină de tot, bezmeticele...

Mark îl privi disprețuitor pe colegul său și i se păru că zărește, în locul lui, un imens falus în erecție, cum văd oamenii înfomețați prin filmele de desene animate, animale vii sub formă de fripturi gata aburinde. Se scutură de viziunea aceea, mai curând macabră, și îl văzu din nou pe chipeșul lui coleg rânjind la el cu două șiraguri de dinți impecabil de albi. Se îndreptă în scârbă spre cel care părea să conducă toată desfășurarea aceea de forțe, și îi băgă sub nas o legitimație.

FBI? se minună individul gras și roșcovan, dându-și șapca pe spate cu un gest înciudat și mirat în același timp.

— Știți mai multe decât știm noi, deja, sau ce e cu voi aici?

— O să-ți comunic când o să aflu, spuse Mark, scârbit de situație. Deocamdată vreau doar să știu ce ați descoperit.

— Nimic solid, zâmbi grăsunul. Numai fragmente. Se pare că a fost o femeie, deși e greu de afirmat cu certitudine, la acest moment. Au găsit-o niște câini care se plimbau cu stăpânii lor prin pădure, într-un scop pe care nu l-am stabilit cu precizie, încă, deși nici nu prea cred că are mare importanță.

— Se știe când s-a întâmplat... măcelul?

— După toate aparențele, chiar noaptea trecută. Dar poate ar fi mai bine să vorbiți direct cu legistul, îl găsiți acolo, adăugă ofițerul, arătând cu degetul spre un individ culcat pe burtă lângă un tufiș.

Mark se îndreptă, ușor circumspect, spre personajul indicat.

— Ceva interesant? întrebă el, când ajunsese aproape deasupra lui.

— S-ar putea spune și așa, se auzi vocea înfundată a doctorului, din cauza faptului că avea capul pe jumătate vârât în tufiș. Am impresia că avem nu unul, ci două cadavre... Așa! Asta era! se auzi în continuare vocea satisfăcută a legistului. Exact cum am bănuir, spuse el și se răsuci pe spate, ridicând triumfător spre Mark restul unui antebraț păros, cu un ceas în jurul încheieturii. Asta nu e mână de femeie, să zică cine ce-o zice!...

— Am văzut altele și mai hidoase, aprecie Mark, încercând să nu privească totuși prea atent ciozvárta pe care legistul o legăna triumfător, în încercarea lui de a se ridica de ia pământ.

— Hei, Orwell! — strigă legistul în direcția roșcovanului — mai pune o victimă la socoteală! Deși — continuă el mai puțin entuziasmat —..., o bucată de mână nu e chiar o victimă. Totuși, individul care a făcut asta nu pare genul care să se încurce cu ciopârțiri parțiale. Sunt sigur că o să găsim și restul, în scurt timp.

— Șefu', vin și eu cu problema mea, apăru Frank, ca picat din cer. Dacă am terminat de admirat acest superb puzzle, putem să ne întoarcem la New York?

— Da' mai astâmpără-te dracului și tu! se înfurie bătrânul, subit. Ce tot topăi ca o iadă în călduri în jurul meu? Stai să terminăm, că nu cred c-or fi alea ultimele femei din viața ta, pe care le prinzi în capcană.

— Eh! N-or fi fiind ele ultimele, dar mie-mi place, să mă gândesc așa... ca și cum ar fi. Înțelegi... crește tensiunea și profunzimea momentului.

— Da' profunzimea momentului de-acum... o prinzi? Două trupuri tăiate mărunt și împrăștiate prin jumătate de pădure îți trezesc ceva emoții? Vreo amintire îndepărtată despre meseria ta? Despre rostul venirii noastre aici?

— Hai, dom'le! Iar mă iei cu chestii de-astea bătrânești! Nici nu știu ce dracului căutăm noi aici. Nu e treaba poliției?

— Și nu ești curios să afli?... Ce căutăm și de ce ne-a trimis Marele Chel, șeful nostru, la fața locului tocmai pe noi?

— Mark... așa mă taie o curiozitate... de nu pot să-ți povestesc, făcu Frank, pe jumătate zeflemitor, pe jumătate furios. Dacă mai stăm puțin, mă scap pe mine... Îmi iese prin pori curiozitatea asta!

— Oscar, se auzi deodată o voce blândă din spatele lui Frank, vrei să vii puțin?

— Imediat, Olga, imediat, spuse doctorul și își ridică, cu un gest mecanic, fundurile de sifoane pe nas, ce îi serveau drept ochelari.

Își îndreptă cu un gest instinctiv spatele, își bombă pieptul și, după ce tuși de două ori, se îndreptă în direcția de unde se auzise vocea.

Lui Mark i se păru că surprinde, ca o șoaptă, murmurul doctorului, spunându-și sieși: „Tot ți-o trag eu, până la urmă, fata moșului...”

În tot acest răstimp, Frank se opri din văicăreală, ca prin minune. Ciulise urechile și își dilatase fosele nazale, ca un copoi care simte vânatul zburătăcînd prin preajmă.

Hopa! spuse el, răvășit. Voce blondă, stînga spate, ora 05:00. Minim 1,70 m., picioare lungi, bust generos, ochi... cui îi mai pasă de culoarea ochilor?!

Mark se uită la colegul său pe sub sprînceana ridicată, încercînd — a cîta oară? — să înțeleagă sistemul pervers după care funcționa organismul mai tânărului său partener.

Frank părea a fi activat de niște butoane fixate undeva sub brâu, deoarece îl ignoră cu desăvârșire pe cel căruia tocmai îi destăinuise dorința lui de a se întoarce urgent în oraș. Se întoarse pe călcăie și o luă, cu determinare, pe calea pe care apucase legistul înaintea lui.

— Să fiu al dracului! auzi Mark vocea doctorului, de undeva din spatele unor copaci.

— Să fiu al dracului! se auzi și glasul colegului său, ca un ecou în noapte.

— Ce de bucăți! vorbi doctorul din nou.

— Ce bucată! răsună ecoul distorsionat al lui Frank.

— Of! oftă Mark, neputincios. Țsta micu' o să mă bage-n mormînt. Ce e, doctore, ce-ai mai găsit? strigă el, îndreptându-se odată cu roșcovanul grăsunel, spre locul de unde veniseră exclamațiile anterioare.

Ajunse în locul cu pricina și i se păru din nou că re trăiește secvențele de groază din vila din Los Angeles. Bucăți mari, hălci întregi de carne stăteau spânzurate prin copaci, unele dintre ele șiroind încă de sânge. Lângă acestea, o blondă ingenuă — cu o figură nevinovată, amintind în mod plăcut de un viezure și cu un bust care stătea să explodeze — se uita siderată la decorațiile sinistre, amintind, oarecum, de-un pom de Crăciun ornat de un psihopat sadic. Iar lângă ea, la fel de siderat, se afla Frank, uitându-se fix în micile crăpături dintre nasturii prea strâmtei cămăși a blondei.

Asta zic și eu tablou memorabil, se gîndi Mark, aprinzându-și, cu un gest reflex, o țigară.

— Deci, doctore — articulă el, după ce trase un fum lung —, ai avut dreptate. Sunt două cadavre, din care unul — suntem siguri acum — e al unui bărbat.

Arată, deși nu mai era cazul, spre unul dintre fragmentele agățate cu grijă în ramurile unui copac, fragment pe care orice ființă umană l-ar fi putut cu ușurință identifica drept un penis.

În bufetul secției nu mai rămăsese nimeni, după ce Mark povestise tuturor, cu lux de amănunte, scenele de coșmar la care fusese nevoit să asiste cu câteva ore mai devreme. Numai matahala de detectiv rămăsese imperturbabil după plecarea tuturor și molfăia, cu o satisfacție vizibilă întipărită pe chip, un copan uriaș de curcan.

— Da' știu că mănânci, nu te-ncurci! se auzi vocea lui Frank din spatele lui. Ai aflat ce căutam noi în pădurea aia?

— Am aflat... ceva, ceva. Se pare că juna care apărea în mai multe locuri deodată fusese dată dispărută de-o săptămână. Se bănuia că e vorba despre o răpire, deși nimeni n-a cerut vreo răscumpărare.

— OK, admise Frank, interesat. Dacă e răpire, e cazul FBI. Dar de ce tocmai secția noastră? Au murit toți palmașii?

Mark nu răspunse imediat, prea preocupat să golească un os de micile frânturi de carne ce reușiseră să rămână nedislocate până în acel moment. După ce operațiunea îi reuși în procentaj maxim, Mark înălță mulțumit osul în lumină, parcă pentru a verifica dacă este complet golit. Și era! Îl puse tacticos în farfurie și aruncă în scârbă:

— Era fata guvernatorului statului nostru.

— Hopaaa! reacționează Frank, uluit.

Își trase încetitor un scaun și se așează precaut pe el, parcă temător că acesta s-ar putea face bucăți, în urma contactului cu fesele lui după care suspinau atâtea femei.

— Foaaarte interesaaaant! Cum de n-am știut nimic până acum?

— Eh, probabil că șefu' nu e tocmai cel mai mare fan al guvernatorului nostru democrat, și a preferat să stea deoparte; să-i lase pe ceilalți să sape după informații. Acum, pare să regrete. Dar n-aș miza foarte tare pe părerile lui de rău. Știi cum îi privește el pe democrați... Cât despre rubedeniile lor... ce să mai vorbesc. S-ar putea ca expresia de dezolare pe care i-am citit-o pe chip să fii survenit exclusiv după ce-a văzut poza victimei. L-am auzit șoptind: „Ce risipă!” — și cred că nu la sângele bieteii femei se gândea el...

— Mda! Șeful are capacitatea asta de a fi absolut lipsit de simțăminte.

— Știi... de multe ori m-am gândit serios să-ți recomand o analiză de sânge mai minuțioasă. Tare m-ar mira să nu fiți rudel!...

— Noi doi? Exclus! Nici măcar nu mi se pare amuzant, ca idee, se burzului Frank.

— Nici mie nu mi se pare amuzant, crede-mă. Dar îmi amintesc cu neplăcere că, în timp ce toți stăteam cu stomacurile întoarse pe dos și admiram „ornamentele” din copaci, tu erai incapabil să-ți ridici privirea dintre țâțele asistentei doctorului.

— Nu e asistentă, e rezidentă și se numește Olga, ceea ce găsesc ca fiind adorabil. Da, recunosc că mă simt mai atras de persoanele vii decât de bucățile hăcuite ale morților. Oare asta mă face insensibil sau dimpotrivă?

— Probabil că nu, cum să te faci insensibil... admise Mark, ironic. Și, până la urmă, Olga sau nu, ai reușit să smulgi de la ea ceva informații prețioase?...

Observă cum fața colegului său înflorește într-un zâmbet tâmp și se grăbi să adauge, înainte de a auzi amănuntele pe care se pregătea Frank să i le furnizeze:

— În ceea ce privește cazul, bineînțeles. Nu mă interesează informațiile privind numere private de telefon, adrese și altele asemenea. Asta cu atât mai mult cu cât, nu știu dacă ai observat, pe inelarul de la mâna stângă îi lucea, suficient de vizibil, o verighetă drăguță. Deci, ai aflat ceva?

Frank închise subit gura, care se pregătea să turuie detaliile personale ale rezidentei. Păru descumpănit, preț de câteva clipe, apoi răspunse, cu o lehamite maximă în glas:

— Asta nu. Păi, ce! se înfurie el, de unul singur. Așa, deodată, în pădure? Nu! Dar a rămas că ne vedem în seara asta chiar, pentru a lămuri puțin perspectiva potrivită asupra unui caz atât de... tulburător.

— Mda... nu mă îndoiesc că erați tulburați amândoi.

— Detectiv Frank Cooper! Detectiv Mark Sinclair! se auzi o voce neliniștită venind din capătul opus al bufetului.

— Aici, prezenți la datorie! răspunse Frank

— Vă caută șeful ăla mare.

— Eh... așteptam acest moment cu nerăbdare, oftă Frank, a cărui antipatie pentru Robert O'Neill — șeful Diviziei secrete a FBI — era întrecută numai de antipatia pe care acesta i-o purta lui Frank.

Adică reciprocă.

Porniră greoi, târându-și picioarele, parcă încercând să amâne momentul în care vor trebui să stea față în față cu „Marele Chel”.

— Hai, domnilor, mai repede! îl auziră pe acesta strigând din pragul ușii biroului său, atunci când reușiră să ajungă la etajul la care se găsea mica, dar eficienta lor divizie.

— Măi, să fie! se miră Mark. Ce l-o fi găsit pe hăbăucul ăsta de se precipită așa?

— Probabil are programare la vreo clinică de operații estetice, nu rată Frank ocazia de a-l batjocori pe Robert. Vor să-i ia pielea de pe cap și să-i astupe cu ea gaura curului, ca să nu se mai scape pe el, boșorogul dracului!...

Sub aceste dușmănoase auspicii intrară în biroul exorbitant de luxos al șefului lor.

Robert îi aștepta cu o morgă mai înțepenită decât de obicei, cu ochii fixați strategic în tavan și cu capul poziționat în așa fel încât să-i fie de-ajuns o mutare imperceptibilă a privirii, pentru a-și observa imaginea măreață reflectată în oglinda imensă situată în lateralul biroului său de mahon.

— Domnilor — își începu el discursul îndelung pregătit în fața oglinzii —, țin să vă anunț că v-am însărcinat cu rezolvarea unui caz de care depinde chiar existența... dar ce zic eu existența?... De care depinde însuși prestigiul diviziei noastre. După cum bănuiesc că ați aflat, deși nu sunt sigur că ați și înțeles — în special tu, agent Cooper —, fiica unui important personaj al lumii noastre politice a fost răpită și, după toate probabilitățile, ciopârțită îngrozitor. Deci — pentru domnul Cooper precizez asta —, absolutamente moartă. E drept — continuă el pe un ton colocvial —, pentru o fiică de democrat nu mi se pare un sfârșit absolut nelalocul lui. Dar, să trecem peste acest aspect particular al cazului. Pentru că, democrat sau nu, onorabilul ei tată este un personaj important al statului nostru, mai precis guvernator, oricât ne-ar scârbi pe toți acest lucru. Și, colac peste pupăză — scuzați-mi expresia grosieră —, este și prieten foarte bun cu președintele Statelor Unite ale Americii — tot democrat, din păcate.

— Păi, dacă nu v-ați încumetat să candidați împotriva... se hotărî Frank să-l zădărească puțin.

— Ce să fac???... sări ca ars Robert, „Încumetat” zici? Eu, care în războaiele de democratizare duse în ultimii cincizeci de ani de mărețul nostru stat — pe te miri

unde —, am stat drept în cabinetul tuturor președinților și-am zis de fiecare dată, cu hotărâre: „Da, să trăiți”! Eu să nu mă încumeeet?... Dar ce-mi tot bat capul cu un puțoi? se decise el să stopeze diatribele care îi năvăleau pe gură.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Mark, bucuros că elucubrațiile fanfaronarde ale șefului se apropiau de sfârșit. Hai mai bine să ne spui ce-ai de spus, ca să ne-apucăm de treabă.

— Păi..., ce să vă mai spun? făcu Robert, uluit. Nu vrei să știu și cine e criminalul și unde are de gând să-și petreacă următoarele ședințe de pescuit? Eu v-am dat esențialul. Acum, mai descurcați-vă și voi!...

— Ah! făcu Mark, părând a înțelege în sfârșit că primise, din punctul de vedere al șefului său, toate informațiile de care avea nevoie. Ai dreptate!

— De-aici încolo e treaba noastră. O să vorbim cu guvernatorul și-o să încercăm să restrângem cât mai mult cercul suspectilor.

— Păi vezi, dom'le! — se însenină Robert. Dacă ancheta e pusă pe fâgașul ei firesc, cu o mână de maestru — spuse el, făcând o mișcare rotativă elegantă din încheietura mâinii —, restul vine de la sine. Hai la muncă și nu uitați... Încercați să faceți abstracție de nefericitele convingeri politice ale guvernatorului. Mai mult nu l-a dus capul. Dar, până una alta, bugetul nostru trece pe la el, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Locuința guvernatorului se găsea undeva în afara New York-ului, pe un teren ușor împădurit. Pătrunseră în curtea fastuoasă a domeniului, numai după ce suportară un interogatoriu riguros din partea unui negru cât un hambar de bumbac. Casa, în care se adăpostea omul politic numărul unu al statului, era o coșcogeamite clădirea, care încerca să suplinească prin mărime lipsa completă de gust; un specific, de altfel, al culturii americane.

Pătrunseră cu pași hotărâți în urma unei servitoare care mută, din nou, centrul de greutate și gândire al lui Frank sub cureaua pantalonilor. O negresă mai înaltă cu un cap decât Frank, având niște coapse ca un vis erotic cu o orgie de majorete și niște sâni între care Frank și-ar fi dorit să fie îngropat când urma să-i sune ceasul cel de pe urmă.

Îl găsiră pe guvernator în bibliotecă, stând îngândurat și trăgând cu patos dintr-o pipă uriașă, în fața unor tablouri reprezentându-l pe el, împreună cu fiica sa — întreagă de data asta — la diferite festivități școlare și sportive.

— O extraordinară capacitate intelectuală, rosti el emfatic, fără să se întoarcă spre cei doi detectivi, când fu sigur că servitoarea părăsise încăperea.

— Și o frumusețe pe măsură, nu se putu abține Frank, când se apropie de unul dintre tablouri, care o înfățișa pe proaspăta răposată pe podiumul de premiere al unui concurs de înot.

— Da... și asta..., spuse guvernatorul cu mai puțin entuziasm, întorcându-se spre ei și întinzându-le o mână fleșcăită. Din păcate, această frumusețe a acționat mai curând ca un blestem, după cum ați putut constata...

— Dar nu putem elimina complet ipoteza conform căreia nefericitul eveniment a avut drept cauză inteligența ei? nu se putu abține Frank să nu fie sarcastic.

Guvernatorul nu spuse nimic. Se mulțumi să ridice sprâncenele-i albe, stufoase, și să-l privească cu atenție pe tânărul detectiv. Apoi, se hotărî să treacă peste misterioasa remarcă a acestuia, după care le făcu semn să ia loc.

— Aveți vreo bănuială cu privire la cel care-ar fi putut comite un asemenea gest? întrebă Mark cu profesionalism.

Guvernatorul ridică mâinile spre cer, în semn de neputință.

— Dușmani, vă dați seama, avea destui. Era genul care trezea o invidie și-o ură de nestins oricui nu-i trezea o simpatie imediată și nesfârșită. Și să nu-i uităm pe inamicii mei, care-ar fi dorit să se răzbune...

— Aveți mulți inamici, domnule guvernator? întrebă Frank, făcând pe nedumeritul.

— Eu personal? Prea puțini. Însă funcția pe care-o ocup — o grămadă.

— Și, din această grămadă, sau din cei puțini și personali, vedeți pe cineva capabil de-asemenea gesturi sadice?

— Asta doar cu greutate mi-aș putea închipui. Mi-e greu să-mi imaginez că ar putea exista asemenea oameni, darămite că mi i-am făcut — Dumnezeu știe cum?! — și dușmani. Ah, să v-o prezint, însă, pe soția și pe ginerele meu, spuse el, observând că-n încăpere intraseră încă două personaje.

„Ginerele” era prototipul americanului de succes din reclamele pentru țigări: înalt, bronzat, blond, cu o față prelungă și ușor pătrătoasă, cu ochii de-un albastru intens și-o statură de fost jucător de fotbal. Omul le strânse viguros mâinile celor doi detectivi, în priviri i se putea citi o durere vie și foarte probabil, prefăcută.

„Soția”, însă, îi ridică multe semne de întrebare lui Frank. Blondă, cam de-o vârstă cu ginerele, de o desăvârșită eleganță și frumusețe, îi strecură lui Frank un surâs pe care detectivul îl simți cu acuitatea unui sex oral prelungit.

— Sper să-l găsiți cât mai repede pe cel care a comis această... această..., încercă ginerele să-și exprime furia și neputința.

Însă lacrimile pe care se chinuia să le oprească i se făcură nod în gât, împiedicându-l să-și termine fraza.

— Orson, liniștește-te, dragule! îi șopti soția guvernatorului, cu o voce gravă și învăluitoare ca un voal de mătase.

Apoi, după ce-l mângâie ușurel pe spate pe proaspătul văduv, se îndreptă cu pași fermi spre cei doi detectivi.

— Constance Gilgood, se recomandă ea, întinzând o mână prelungă și sidefie spre Frank.

— Cooper, absolut încântat să vă cunoască. Iar acesta e șeful și partenerul meu, Mark Sinclair.

Constance avu o primă intenție de a-i întinde mâna și lui Mark, însă se opri la timp, când observă halul în care se găsea, ca de obicei, matahala. Parcă ieșise de curând dintr-o încăierare ce avusese loc într-o cantină pentru persoanele fără adăpost. Așadar, se mulțumi să încline grațios capul în direcția acestuia și să susure, ușor încurcată de situație:

— Încântată să vă cunosc, domnule Sinclair!

— Da, e în regulă și cu mine, bombăni Mark, ușor enervat de reacția femeii.

— Și... dumneavoastră doi... ați fost însărcinați cu această... misiune? adăugă Constance, cu un vizibil aer de neîncredere întipărit pe figură.

— Întocmai, stimată doamnă. Și, la fel de bine putem renunța, dacă considerați, dumneavoastră și soțul dumneavoastră, că este o misiune pe care n-o merităm, se înfurie Mark de-a binelea.

— Constance, dacă nu te deranjează foarte tare, poate îi arăți tu domnului... Cooper, parcă, nu? — camera lui Gertrude. Să se familiarizeze puțin cu personalitatea victimei, parcă așa se procedează? încercă guvernatorul să găsească o ieșire elegantă din situația penibilă ce acumulasese deja tensiuni prea mari în salon.

— Noi nu procedăm așa, îi scăpă lui Frank, din reflex.

Observă însă o urmă de decepție în ochii lui Constance și regretă impulsul.

— Pe de altă parte... cine știe, poate fi și asta o cale de urgentare a soluționării cazului.

— Îmi cer scuze pentru stângăciile soției mele, îi spuse guvernatorul lui Mark după ce nevastă-sa părăsi salonul împreună cu Frank. Nu se găsea în relații foarte bune cu fiica mea, cu care era cam de-aceeași vârstă... Înțelegeți... Răposata mea soție, mama lui Gertrude, n-a putut fi înlocuită cu prea mare succes în inima fetei mele de cineva precum Constance. Însă, nu putem face mereu alegeri care să mulțumească pe toată lumea. Asta e cea mai tristă lecție pe care mi-a livrat-o cariera mea politică. În fine, să trecem peste asta. Domnule Sinclair, o tărie?

— Un scotch cu gheață ar fi perfect, mulțumesc! răspunse Mark, care chiar își simțea gura uscată și amară, după episodul cu soția guvernatorului. Poate și ceva de ronțăit, dacă n-ar fi prea mare deranjul, adăugă, după un scurt timp de gândire.

În acest timp, ginerele spăla — strategic — putina.

Frank urcă scările somptuoase spre dormitorul Gertrudei într-o stare asemănătoare transei. Nu-și putea dezlipi în niciun fel ochii de pe fesele jucăușe și tari ale gazdei, care avusese amabilitatea sau dibăcia de-a urca puțin înaintea detectivului treptele de marmură. Nu trebuia să fii un mare cunoscător ca să simți puternicele semnale erotice pe care Constance le emana cu fiecare gest, iar Frank nu era tocmai un începător.

— Vă place casa noastră, domnule Cooper? întrebă Constance, în timp ce simțea arsura privirilor detectivului pe coapsele ei imperiale.

— Frank e numele meu de anchetă, stimată doamnă. Și sunt sigur că, în momentul în care n-o să mai am privirile magnetizate de făptura divină din fața mea, o să apuc să arunc o privire în jur și să vă comunic rezultatul aprecierilor mele.

— Ha, ha, ha! râse cristalin Constance, deschizându-i detectivului ușa dormitorului celei ce-i fusese fată vitregă. Înțeleg că arta cuceririi se predă încă în Academia de Poliție?

— Habar n-am?! Tot ce e posibil... Recunosc că am cam lipsit de la cursuri. Mă simt însă inspirat în acest moment, așa că oricum n-aș mai reuși să aplic niciun fel de învățătură primită, în nicio școală din lume.

— Remarcabil, Frank! aprecie Constance, închizând ușa și rezemându-se de ea cu spatele. Și ce faci când te simți așa de inspirat? adăugă ea, pironindu-și ochii negri în azurul privirii detectivului.

Frank se simți dezbrăcat la piele de acea privire, dar nu reuși deloc să se simtă rău sau umilit din cauza acestui fapt. Se apropie încet de femeie și își propti mâna dreaptă de ușa, chiar lângă capul ei. În același timp își apropie buzele de urechea femeii și îi șopti cald:

— Nici eu nu știu, uneori, de ce sunt în stare în asemenea situații limită.

Nu mai considerară necesar să rostească și alte cuvinte. Buzele lui depuseră un sărut fierbinte pe gâtul femeii, delicat ca un vas din dinastia Ming. Constance închise ochii, înfiorată.

O să spun că am fost zăpăcită de durerea pe care mi-a pricinuit-o moartea scorpiei aleia de Gertrude, se gândi ea, repede, la scuzele pe care-ar fi trebuit să le emită în cazul în care cineva i-ar fi surprins în momentele ce aveau cu siguranță să urmeze.

Simți mâna bărbatului trecându-i prin păr, cuprinzând-o un impuls năvalnic de a-l doborî pe detectiv în patul în care n-avea să mai doarmă nimeni de-acum încolo. Își întoarse fața spre cea a lui Frank și îi privi intens, edificator. Apoi, buzele li se întâlniră, fierbinți, purtându-i într-o tiribombă a simțurilor ce îi înghiți cu totul. Gesturile ce urmau fură abrupte și surprinzător de precise, ca și cum cei doi ar fi fost niște parteneri vechi de... dans, deprinși să-și sincronizeze perfect mișcările, astfel încât totul să pară o curgere lină sau tumultuoasă a unui singur fluviu.

Frank o cuprinse cu amândouă mâinile pe după fesele dure ca două ghiulele de tun și-o săltă ca pe un fulg, în timp ce femeia își încolăci picioarele lungi în jurul bazinului îngust al detectivului. Sărutările deveneau tot mai aprinse, iar drumul până la patul Gertrudei fu lin ca un zbor de planor fără motor. Gura nesățioasă a lui Frank coborî de-a lungul gâtului femeii, adânc în decolteul generos al rochiei vapoaroase de mătase. Pielea îi era rece și densă, ca și cum ar fi fost dăltuită-n marmură. Mâinile ei se încurcaseră în părul cârlionțat al detectivului și păreau a fi incapabile să mai părăsească pădurea blondă. Coapsele, care încă-l mai strângeau pe bărbat așa cum strânge călărețul armăsarul sălbatic, se destinseseră ușor, permițându-i lui Frank să coboare până-n locul unde se împreunau în jurul brazdei ce se cerea cât mai repede băgată în seamă. Și limba agilă a lui Frank nu așteptă prea mult ca să facă cele necesare. Prinse cu un gest precis poalele rochiei și le ridică, făcându-și loc pe lângă bikinii minusculi spre labiile fierbinți ale femeii. Apucă de ele cu două degete, cu delicatețe, dar și cu fermitate, îndepărtându-le puțin — ca Moise apele Mării Roșii. Miezul triumphiular și rozaliu de carne tare i se oferă, întreg, dezmiardărilor, iar Frank își lipi limba încetișor de el. Apoi, începu s-o miște la fel de alene, simțind și degustând fiecare tremur și fiecare scâncet de fericire ale femeii. Își introduse, deodată, două degete în locul unde toată făptura lui se dorea sorbită și tresări, o dată cu femeia, de plăcerea pe care-o simțea în trupul dens ce-i fremăta deasupra capului.

— Îmi place! șopti Constance. Doamne, ce-mi mai place! Te vreau rău de tot... te simt acolo, ca și cum ai fi deja în mine.

Degetele lui Frank se mișcau încolo și-ncoace, din ce în ce mai repede, în timp ce limba lui continua să dezmierde lent și delicat clitorisul întărit și întărit al femeii. Îi trebuiseră ani și sute de femei ca să reușească această detașare totală între mișcările tumultuoase ale mâinii și cele line ale buzelor și limbii, însă fusese o învățătură ce se dovedise mai de succes decât toți anii petrecuți cu buchile cărților în mâini. Degetele lui pătrundeau simultan în vagin și anus, aprinzând la maxim simțurile femeii, care începuse să dea încetișor din cap, într-o parte și-n alta.

Treptat, Frank înmulți numărul degetelor care-i provocau femeii acele plăceri, insistând în special în porțiunea zgrunțuroasă din vagin, făcând stomacul plat al soției guvernatorului să se contracte în spasme.

Când consideră că prima etapă fu magistral îndeplinită, Frank părăsi acest exercițiu pregătitor, pentru ceea ce avea să urmeze. Imediat după aceea se ridică în picioare.

Constance înțelese manevra și se îndreptă și ea în poziția șezut. Smulse, cu un gest precis — ce dovedea o îndelungă repetare — cureaua lui Frank, lăsându-l pe bărbat fără pantaloni în mai puțin timp decât i-ar fi trebuit unui masterand în științe economice să-și dea seama că a uitat cum se urinează din picioare.

Ochii lui Constance să măriră mai spectaculos decât o parașută ce se deschide în ultimul moment, la vederea monstrului pe care Frank îl ținea, cu egoism, ascuns în spatele slipului. Ezită câteva secunde, înainte de-a îndrăzni să pună mâna, cum se feresc exploratorii, la început, să atingă obiectele antice pe care le descoperă după luni și ani de căutări, de teamă ca acestea să n-ascundă un blestem sau vreun virus ucigător. Însă curiozitatea și excitarea fură mai puternice decât impulsul care-o îndemna să manipuleze cu prudență enorma vergea cărnoasă ce-o țintuia cu ochiul ei închis.

Apucă cu amândouă mâinile, cu nădejde. Simți că un fior o străbate, precum străbate curentul electric o liță. Își apropie temătoare buzele de țeava cu gabarit depășit și îi aplică, pentru început, un sărut venerator.

Abia apoi îndrăzni să deschidă gura, din ce în ce mai mult, și să-nceapă operațiunea de înghițire, cu determinarea cu care un piton mistuie o căprioară întreagă. Buzele ei, lipite de pielea fierbinte, cucereau centimetru cu centimetru reduta, cum cuceresc alpiniștii un vârf din Himalaya în timpul unei puternice furtuni de zăpadă.

Frank închisese ochii, parcă nedorind să asiste la expediția riscantă a femeii și savura fiecare deplasare exploratorie a femeii, cu mâinile înfipte adânc în părul bogat și blond al lui Constance.

Aceasta răsuflă ușurată după câteva minute. Reușise să-și calibreze gura perfect. Începu apoi o cursă frenetică de-a lungul noii cuceriri, în vreme ce Frank simțea cu înfiorare, din loc în loc, urma dinților ei albi scrijelind ușor pielea fină ce-i era mișcată — cu o vigoare din ce în ce mai mare — încoace și-ncolo. Simțea că avea să explodeze în scurt timp, dacă nu o oprea pe lacoma Constance din încrâncenata ei aventură. Îi fu greu s-o desprindă din jurul penisului lui, de care femeia se agățase ca un naufragiat de-un ciot de lemn rupt din nava ce se ducea la fund. O împinse, până la urmă, cu forță înapoi în pat și o răsuci, încă din aer, cu spatele la el.

Femeia icni surprinsă și își ridică, cât putu de mult, fesele, în întâmpinarea monstrului de care cu greu fusese obligată să se desprindă. Frank apucă, cu palmele transformate într-un forceps, fesele pietroase ale femeii și le îndepărtă brutal, pentru a obține o vizibilitate sporită.

Într-un gest de amabilitate aristocratică, Constance își propti fruntea în saltea, pentru a nu-și pierde echilibrul, și se apucă la rându-i de propriile-i buci carnoase, trăgând în lateral, spre a ușura demersul detectivului.

Calea era deschisă. Frank păși cu fruntea sus pe acest drum. Intră tare în locul special amenajat și se duse în limita ultimă a adăpostului, smulgându-i femeii un urlat pe care aceasta și-l înăbuși imediat, mușcând cu lăcomie din așternutul de mătase pe care își proptise capul.

Loviturile detectivului veneau regulat din spate. Erau ca ale unui berbec cu care o armată se străduia, în Evul Mediu, să sfărâme porțile masive ale unui castel. După o vreme, nemulțumit parcă de reacțiile partenerei, Frank se urcă cu picioarele pe pat, suindu-se deasupra ei și mișcându-și bazinul în același timp de sus în jos și dinainte înapoi.

Constance — la început, simțindu-se ca arsă cu fierul înroșit —, începuse treptat să se obișnuiască și continuă prin a-și mișca ritmic bazinul, copleșită de plăcere. Se apucase cu toată forța de fesele dure ale detectivului și îl trăgea spre ea, temându-se parcă să nu fie părăsită atunci când el se retrăgea. Simțea cum fiorii ce-i străbăteau corpul se adună din toate părțile și se unesc într-un singur șuvoi năvalnic ce-i urca la creier și de acolo se împrăștia ca o explozie înapoi în tot corpul.

Tremură îndelung... O amețelă plăcută și moleșitoare îi acapară trupul, în timp ce Frank dădea, la rândul lui, ultimele lovituri în poarta care cedase demult.

Simți cum sperma erupe în corpul femeii, ca un râu de lavă azvârlit de-un vulcan revenit la viață. Pielea i se strânse pe el, ca și cum i-ar fi rămas mică la spălare, și un roi de furnici îi urcă din tot trupul în ochi, în gură și în nas. Mai mișcă de câteva ori bazinul, pentru a se goli de tot, apoi se retrase, învingător și învins în același timp, permițându-i femeii să se prăvale, sfârșită, pe salteaua moale de care-și rezemase până atunci numai capul.

— Ar trebui să scriu o carte despre experiența asta, șopti Constance, ca o muribundă. Și-aș dori să fii mereu lângă mine, ca să-mi împrăști memoria și să-mi furnizezi inspirația necesară... Iarăși, și iarăși, și iarăși...

— Ar trebui, poate, deși cred că sunt deja câteva volume cu aceeași temă răspândite în lumea largă, aprecie Frank, zâmbind și redobândindu-și vestimentația cu care intrase în cameră. Din păcate, am venit aici cu o treabă și, după cum ai putut observa, îmi place să duc treburile la bun sfârșit.

— La un foarte bun sfârșit, susură Constance, cu ochii întredeschiși.

Parcă se temea să nu-i fugă toate senzațiile care încă îi scuturau corpul, dacă-ar fi deschis ochii de tot. Pleoapele strânse i se păreau a fi cea mai sigură barieră în calea revenirii la plicticosul și frustrantul ei trai cotidian. Chipul ei căpătase o strălucire aparte și o senzație de fericire mulțumită îi juca în obraji, ca razele soarelui printr-o lupă.

— Poate-ar fi timpul să-mi povestești câte ceva despre fiica ta, dacă tot i-am innobilat patul, deși nici generică nu pare genul să-i fi lăsat așternutul nerăvășit.

— He, he! răsese Constance, când auzi aprecierile detectivului cu privire la Orson. Lucrurile nu stăteau chiar așa cum îți închipui... Chiar dimpotrivă, aș putea spune. De ce nu te așezi aici, lângă mine, să-ți povestesc adevărul despre Gertrude cea nemaipomenită și despre patul ei miraculos?

CAPITOLUL 2

Filajul se dovedea un succes. Detectivul particular apucă aparatul foto supradimensionat și îl fixă cu grijă pe trepied. În fața lui, în motelul ieftin de la marginea orașului, un bărbat și o femeie — vizibil stânjeniți de situația în care se găsesc — se opriseră în fața uneia dintre uși, uitându-se temători în stânga și-n dreapta.

Cu gesturi de spărgător, individul vâri cheia în broască, rezemându-se de ușă, parcă pentru a lăsa impresia că nu are altă treabă acolo decât să găsească un reazem care să-l păstreze în picioare. Ușa se deschise. Cei doi pătrunseră în cameră și aprinseră lumina, nu înainte de a arunca o ultimă privire în jurul lor.

Un zâmbet sinistru înflori pe buzele detectivului. Văzuse aceeași scenă repetată de atâtea ori, încât ar fi putut trece drept un vizionar dacă ar fi descris pas cu pas ce urma să se întâmple în acest tip de situații, înainte cu minute bune ca ele să se petreacă. Aproape că nici nu-i mai venea să fotografieze dezmățul dinăuntru. Ar fi putut folosi un set din miile lui de poze făcute în împrejurări similare. Mereu aceeași derulare. Temere la intrare și dezlănțuire în interior. Mâini înfrigurate ce se grăbesc să scape de haine. Buze alergând frenetic în căutarea trupului partenerului. Eventual, câte o șampanie deschisă în debut, dar extrem de rar și, în orice caz, numai la primele întâlniri. Urmau poziții dintre cele mai hilare, dintre cele mai atletice sau, dimpotrivă, un coit banal, pe dunga patului.

Mereu aceleași șoapte: „Te doresc!” „Cum de-ai apărut atât de târziu în viața mea?”, „Bărbatul meu e un porc, nu mă înțelege deloc, nu știe de ce-are nevoie o femeie ca mine”, „N-a știut să mă păstreze, e numai vina lui”. Sau dimpotrivă: „Te-aș fi răsfățat ca pe-o regină”, „Nevastă-mea e o nemernică, nu știe să taie nici pâinea, îi neglijează pe bieții mei copii, în timp ce eu alerg să aduc o pâine pe masă”, „Parcă ar fi frigidă, dracului, sau i s-ar fi extirpat ovarele, stă ca o scândură, mi-e și scârbă s-o mai privesc”.

Detectivul particular avea tone de benzi înregistrate cu aceleași discursuri. Le putea rosti înaintea amanților profesioniști sau de ocazie. După ce auzea primul cuvânt, știa exact care vor fi următoarele. Eventual, dacă avea noroc, nimerea și peste câte-o „ședință de sfârșit”, în care vorbele se schimbau, iar sexul era făcut în scârbă: „Te iubesc și te voi iubi, știi asta, dar mă gândesc că ar fi bine, totuși, dacă am lua din când în când câte-o pauză, ca să ne lămurim sentimentele...” și așa mai departe; discursuri pe care le puteau rosti oricare dintre parteneri, ca un detergent universal, bun la toate și inefficient în fiecare situație.

Cei doi, pe care îi fotografia acum, păreau să fie încă la început. Rosteau cuvinte puține. Agitația însă era maximă, garnisită cu mult teatru. Femeia gâfâia prea ostentativ, el se precipita prea mult și transpira ca un porc, din cauza efortului.

Etapa „epatarea partenerului”, se gândi savant detectivul. Nu le dau mai mult de trei întâlniri.

Femeia nu arăta rău deloc. O roșcovană opulentă, ușor trecută, dar încă apetisantă. El părea mai aproape de groapă decât de altar, cu o figură lătăreață și

un zâmbet tâmp pe chip. Pielea lui albicioasă și pistruiată contrasta neplăcut cu aspectul ei creol, lucru, de altfel, destul de rar pentru o roșcată. În cazul în care o fi culoarea ei adevărată de păr, se gândi detectivul. Cu astea nu știi niciodată. Nici ele nu mai știu, de altfel, cum erau când s-au născut.

„Spionul” zâmbi și puse aparatul de fotografiat lângă el. Avea tot ce-i trebuia pentru a-și mulțumi clientul. O să-nceapă să blesteme ziua când a acceptat ca târfa de nevastă-sa să lucreze pentru un mitocan cu bani. Și o s-o ierte! Iarăși!

Viața e stupidă și lipsită de imaginație, se mai gândi el.

Deschise ușa mașinii și aruncă, în scârbă, aparatul de fotografiat pe bancheta din spate. Apoi demară în trombă în mașina lui, neagră ca un dric.

Mark frunzărea plictisit ziarul. Cazul la care lucrau se dovedea o piatră prea tare pentru vârsta lui. Intrase în același vârtej scârbos din cauza căruia regreta uneori că nu se făcuse funcționar la primărie. Orson se dovedise un fătălău, care îi plânsese în poală dispariția frumoasei lui soții, înșirându-i verzi și uscate despre clipele frumoase petrecute împreună, ca apoi să-i trântescă:

— Știam că mă înșeală! Dar o iubeam prea mult...

Guvernatorul scăpase trabucul din mână și se repezise, ca un uliu, asupra ginerelei său.

— Cum îndrăznești, canalie?! După tot ce-am făcut pentru tine, tu-i întinezi memoria!

— Tată, știi că e adevărat. Ți-am arătat fotografiile făcute de detectivul pe care l-am angajat.

— Să nu îndrăznești să-mi spui mie „tată”! Pramatie! Nu sunt tatăl tău și o să părăsești această casă imediat.

Mark se văzuse obligat să intervină.

— Domnule guvernator, cu tot respectul... dacă doriți să aflați cine v-a ucis fiica, nu puteți ține sub preș asemenea informații. În fond, eu nu sunt de la presă. Ceea ce-mi veți spune va rămâne secret și va fi folosit doar pentru bunul mers al investigației. Știți cumva cine și de ce l-a omorât pe Kennedy?

Guvernatorul se dăduse un pas în spate și îl privise uimit pe detectivul care se lăbărtase mult peste marginile fotoliului ce îi păruse până atunci extrem de încăpător. Primul impuls fusese să-l înjure și să-l acuze că-și bate joc de el. Se trezise îngăimând doar un „nu” șoptit.

— Vedeți! Nici n-o să aflați vreodată. Nu de la mine, în orice caz, adăugă Mark, triumfător. Nu lucrați cu o secție amărâtă de poliție. Nu trece nimic dincolo de anchetă.

Guvernatorul se lăsase să cadă sfârșit pe canapea și își trecuse mâna prin părul rar și alb.

— Promiteți?

— Promit, admisese Mark, cu hotărâre în glas. În plus, mai devreme sau mai târziu, am fi aflat și singuri, cred că vă dați seama. Și-atunci, principalul suspect ar fi devenit ginerele dumneavoastră, evident. Asta nu înseamnă că acum a ieșit din galeria suspectilor.

Guvernatorul tresărise și îl privise cu ură pe Orson. Apoi dăduse a lehamite din mână.

— Aiurea! Pămpălăul ăsta... Și, în plus, abia ieri s-a întors dintr-o călătorie de afaceri din Europa. Mă tem că are un alibi prea solid, deși tare mi-ar fi plăcut să-l scoateți vinovat. El i-a distrus viața fiicei mele. El și dezvățurile lui de poponar cretin...

— Tată! sărise în sus Orson.

— Niciun tată! i-o tăiasc scurt guvernatorul. Nu eram la categoria confidențe către FBI? Nu tu ai început? Să facem destăinuiri complete măcar. Oricum ar fi aflat, n-a spus asta și domnul Sinclair? Crezi că păcălești pe cineva cu lacrimile alea de crocodil?

Ginerică deja se simțea ca în copilărie, când era forțat să asculte trăncăneala tuturor vecinilor care veneau în vizită și-i făceau „confidențe” dintre cele mai scârboase mamei sale.

— Spuneți că ați contactat un detectiv particular? încercase el să abată discuția spre un palier mai interesant pentru anchetă.

— Da, răspunsese scurt și tăios Orson, încercând să treacă peste sentimentul neplăcut pe care discuția precedentă i-l trezise. Dar nu vă pot spune mai mult. Detectivul a dispărut, după ce mi-a dat fotografiile. Nu l-am mai văzut de atunci, iar la adresa unde-și avea biroul, nu mai locuiește nimeni. Foarte ciudat mi s-a părut... acest lucru. Însă fotografiile erau clare. Iar restul mi s-a părut, în acel moment, prea puțin important.

— Aș dori să am și eu un set din acele fotografii.

— Nici nu se pune problema! sărise guvernatorul ca ars. Le-au văzut suficient de multe persoane, deja! Și detectivul, și eu, și soția mea... e prea mult, gata!

— Mă tem că, în cazul ăsta, nu-i posibil să ducem ancheta la bun sfârșit, spusese Mark, ridicându-se în picioare și dând semne c-ar fi dorit să plece.

— Nu se poate! se enervase guvernatorul. Cum să nu puteți? Ce relevanță pot avea acele... acele oribile fotografii?

— S-ar putea ca acela care a fost măce... cel care a fost ucis împreună cu fata dumneavoastră să fie chiar bărbatul cu care este în fotografii. În cazul în care nu-i cunoașteți deja identitatea, pozele ne-ar fi de un real folos în identificarea sa. Rămășițele pe care le-am găsit sunt cam dificil, dacă nu imposibil, de identificat. Așa că, dacă doriți rapiditate...

— ... Terry Mannillow. Avocat! spusese guvernatorul, cu o voce pierită.

— Poftim? fu rândul lui Orson să sară ca ars. Știi?

— Stai dracului jos! îi aruncase guvernatorul în scârbă fostului său ginere. Bineînțeles că nu știam, până nu ai venit tu cu fotografiile acelea infame. Dar nici nu puteam să stau cu mâinile-n sân după ce-am aflat. Presupun că asta mă adaugă și pe mine pe lista de suspecți, nu? i se adresase, cu glas stins, lui Mark.

— Să nu exagerăm. Dacă-l găseam mort numai pe acest Mannillow, probabil că da. Dar să vă ciopârțiți fiica... nu, în niciun caz. Nu sunt chiar atât de cretin să-mi închipui așa ceva, chit că s-au văzut și lucruri mai rele. Dar mă pot lăuda că nu

pierd timpul să alerg pe piste fanteziste. De obicei rezolv problemele repede și n-ajung în situații atât de disperate.

În acel moment se deschisese ușa, iar soția guvernatorului și Frank își făcuseră apariția. Dintr-o ochire, Mark înțelesese ce se petrecuse între cei doi și se înroșise puternic, gândindu-se că poate și guvernatorul o să observe, la fel de clar, acest aspect.

Însă acesta nici măcar nu catadicsise să-i privească pe cei doi.

Acum, stând în casă și rememorând evenimentele la care fusese martor, se gândi că poate guvernatorul îi trimisese pe cei doi chiar în acel scop. Lumea era plină de ciudățenii, iar bărbații care-și trimit nevestele să-și facă de cap cu alții mai potenți nu erau foarte rare.

Se auzi soneria de la ușă.

— Intră! strigă Mark plictisit, și aruncă ziarul cât colo.

— Mai ești supărat pe mine, șefu'? îl întreabă Frank, după ce pătrunse, voios ca o zi de primăvară în mizeria indescritibilă pe care Mark obișnuia să o numească „acasă”.

— Du-te-n mă-ta de iresponsabil! se înfurie Mark subit, când văzu seninătatea cu care apăruse colegul lui. Să i-o tragi nevastei guvernatorului, la el în casă, cu el în casă?

— Dar n-a fost o idilă, șefu', ci un simplu coit pe dunga patului... Nu se pune! Nu e ca și cum aş relaționa cu duduia ani în șir.

Asta ți se pare ție o scuză temeinică?

— Ia uite ce avem aici! spuse Frank, parcă fără a auzi întrebarea plină de dispreț și reproș a partenerului său, aplecându-se și luând de jos ziarul aruncat mai devreme de Mark.

— Un ziar! îl lămuri bătrânul, sarcastic. E o stratagemă de a nu-mi răspunde?

— Lasă ziarul! făcu Frank. Uite ce scrie în el!

— Păi, mă tot uit de-o jumătate de oră. Ce ți se pare așa de interesant?

— Nu știu la ce pagină te uiți tu, dar pe asta pe care mă zgâiesc eu apare o crimă oribilă, petrecută noaptea trecută în Central Park.

— Și? Te-ai tâmpit și tu? Începi să reacționezi la mizeriile din ziare, ca babele alea știrbe care savurează fiecare picătură de sânge din mass-media, în amintirea momentelor când nu ajunseseră la menopauză și mai vedeau sânge pe la ele prin chiloți?...

— Ha, ha, ha! se distrahă Frank de imaginația partenerul său. Văd că tot ești necăjit. Îmi place cum metaforizezi la supărare. Poate c-ar trebui să scrii poezii, că de înfuriat am eu grijă să te înfurii. Până când te hotărăști, însă, remarcă faptul că în crima asta descrisă în ziar sunt câteva elemente care te-ar putea interesa. De exemplu, faptul că erau două victime. Sau că au fost găsite tranșate mărunț. Sau că una era femeie și cealaltă bărbat, deși s-a dovedit dificil până când s-a refăcut puzzle-ul. Recunoști tiparul? mai adăugă el, ironic, azvârlindu-i ziarul în cap colegului său.

— Ce, mă! se miră Mark, apocaliptic. Ia, dă încoace!

Își aruncă repede privirea asupra articolului indicat de Frank și începu să bolborosească citind, spre distracția copioasă a lui Frank, care adora momentele în care bătrânul detectiv citea în grabă — ca acum.

— Hai, repede, să mergem la secție! îi aruncă Mark, după ce termină de citit. Ce stai ca o vită bleagă și te hlizești?

— Da, șefu', cum să nu. Mă bucur că ți-a mai venit sângele-n obraji.

La secția de poliție îl găsiră imediat pe detectivul care se ocupa de caz. Spre marea bucurie a lui Frank și spre completa dezolare a lui Mark, acesta era o damă. Un amestec interesant de vulnerabilitate și duritate, ca majoritatea femeilor care fac prea mult timp treabă de bărbat.

Ochii ei căprui iscau, din timp în timp, fulgere, și puteau contura, cu ușurință, o privire disprețuitoare. Doar în stare de relaxare puteai să-i citești în întreaga ființă un aer fragil, de făptură obosită să joace roluri care nu i se potrivesc și tânjind după o protecție masculină pe care și-o refuza, cu tenacitate, de prea multă vreme.

Tipul clasic de lesbiană inconștientă — o etichetă Frank în gând — după câteva schimburi mai dure de replici.

— Deci, repet, spuse ea pentru a treia oară. Nu mă interesează cine sunteți și de unde veniți. Am luptat mult ca să am un caz al meu, să nu mai secondez toți cretinii numai pentru că li s-a pus la naștere o virgulă în pantaloni. Și n-am de gând să renunț tocmai acum, pentru că s-au trezit alți hăndrălăi, din mărețul FBI, să vină și să mi-l salte. Nici nu e jurisdicția voastră, oricum!

— Păsărică mică și nesuferită! o încercui Frank cu mâna pe după umăr. N-ai înțeles exact cum stă treaba. Nu îți ia nimeni cazul. E o șmecherie utilizată în poliție și se cheamă „colaborare”.

Femeia se scutură, cu o aparentă scârbă, de brațul ce o cuprinsese protector.

— Cunosc genul ăsta de colaborare. După ce vă dau toate datele de care dispun, o să începeți, în cel mai bun caz, să-mi spuneți ce trebuie să fac în continuare.

— Domnișoară... Își pierdu Mark răbdarea.

— Thompson. Jessica Thompson!

— Cum vrei tu! se arătă bătrânul dezinteresat de numele rebele. Avem suficiente motive să credem că este vorba despre un criminal în serie, dacă ne luăm după modul de operare. Și acest criminal în serie a ucis, ghici pe cine?... Pe însăși fiica onorabilului nostru guvernator. Ai prins mișcarea?

— Putea să-l omoare și pe președinte, nu mă interesează!

— Ești tulburată, acum, se băgă Frank din nou în discuție, strecurându-i cu nonșalanță pe sub gene privirea numărul 15: „Pentru potolit femeii năbădăioase”. Trage adânc aer în pieptul ăla maiestuos, cugetă puțin asupra situației și o să înțeleagă că cea mai bună cale de-a rămâne stăpână pe caz e să accepte colaborarea, altfel îl pierzi de tot și nu va avea niciun rost să dai vina pe noi.

Fie din cauza privirii recepționate în plin și care — spre ciuda ei — o înmuiase, fie din pricină că-și dădea seama că frumosul detectiv are, din păcate,

dreptate, fie din cauza amândurora, Jessica se trânti furioasă pe scaun, abandonând lupta.

— Bine, fie! N-am noroc, ce să fac?! Ce vreți să știți?

— Chestiile uzuale, preluă Frank inițiativa, când simți că interesanta femeie e doar la un pas depărtare de a accepta mult mai mult decât o simplă colaborarea profesională. Raportul medicului, suspecti, martori... nimic sofisticat; tot ce ai la prima mână.

— Mda, admise Jessica cererile lui Frank. Victimele sunt Angelo Pandulph și Dixie Faulconbridge, de 40 și respectiv 29 ani — după toate probabilitățile, amanți. Ambii căsătoriți. Bineînțeles, fiecare cu altcineva... altfel care ar fi hazul? Nemernicul ăla i-a pus, probabil, placa cu căsnicia lui distrusă și cu scorpia de-acasă care nu-l înțelege. Și proasta — că sunt toate niște proaste — s-a muiat ca o balegă.

— Bănuiesc că ai trecut și tu prin așa ceva, șopti Frank, cu o compasiune forțată în glas.

— Asta nu e treaba ta! i-o tăie scurt femeia.

— Dar nici motivele pentru care erau amanți nu sunt treaba noastră, așa că... să nu pierdem timpul cu analiza psihologică a victimelor, replică Mark. Dacă te încearcă nevoi de psiholog, ocupă-te de asasin.

— Poftim! sări Jessica, satisfăcută și furioasă în același timp. Ce spuneam... Deja ați început să-mi indicați ce-am de făcut.

— Jessica, floarea mea de cactus — o încercui din nou Frank pe după umeri —, hai să lăsăm nervii și suspiciunile. S-ar putea ca, pe parcursul colaborării noastre, să simți și tu anumite nevoi... cum ar fi să ne dai niște sfaturi. Nu trebuie să te stăpânești și nici noi n-o să sărim de cur în sus că n-avem nevoie de părerea ta.

— Bine, fie! acceptă polițista, spășită și fără a mai îndepărta detectivului mâna din jurul umerilor săi, care începuseră să se obișnuiască cu acea atingere. Încerc să mă stăpânesc. Modul de operare... aș fi spus, la o primă privire... sălbatic. Însă ceva din toată tărășenia, și ceea ce-mi ziceți voi acum, mă face să cred că nu mai e nimic sălbatic în toate grozăvia măcelului.

— Așa mai venim de-acasă, o lăudă Mark, strategic.

Jessica prinse din zbor încurajarea și continuă să-și expună teoria care-i încolțise chiar atunci în minte.

— Totul pare extrem de elaborat. Mult prea elaborat. Un criminal cu sânge rece, căruia ura — indiferent care i-ar fi izvorul — nu-i întunecă mintea și nu-i tulbură acțiunile... extrem de ciudat...

— Deci, criminal în serie. E bine că avem două opinii asemănătoare, aprecie Frank.

— Să nu ne pripim, totuși, îl temperă Mark. Spune-mi, drăguță, ai și niște fotografii, presupun?

— Jessica nu spuse nimic, dar începu să cotrobăiască prin sertarele biroului și, în scurt timp, aruncă pe masă un plic, din care ieșiră câteva colțuri ale unor poze.

Mark le luă și le studie cu atenție. Se potriveau exact cu ceea ce văzuse în pădurea din Connecticut. Bucățile erau de aproximativ aceeași mărime și dispuse aproape la fel, aparent haotic, dar practic urmând o logică. Logica unui nebun, fără îndoială, dar coerentă în sine.

— Mda, admise el. Înclin din ce în ce mai tare să cred că este chiar vorba despre un criminal în serie.

— Dar poate fi și-o pistă falsă, nu? îl iscodi Frank.

— Ce pistă falsă? Ca să ne ducă unde?

— Departe de asasin, evident. Dacă uciderea Gertrudei a fost un act de răzbunare, a vreunui dușman dintre mulții pe care și-i cunoștea guvernatorul și care acum încearcă să mute investigația pe alte piste?

— O reținem ca ipoteză, hotărî Mark, destul de neîncrezător în propria judecată. Recunoști, însă, că varianta asta e cam abracadabrantă.

— Poate fi, totuși, o posibilitate, se trezi Jessica vorbind, apoi se înroși toată.

Realizase singură că își dăduse cu părerea doar pentru a fi de acord cu chipeșul detectiv și se înfurie pe sine, mai ales când observă privirea disprețuitoare și plină de subînțeles aruncată spre ea de matahala murdară ce părea să fie șeful micii echipe de la FBI.

— Dar nu merită să mergem pe ea, deocamdată, încercă polițista să dreagă busuiocul.

— Uite ce propun eu, spuse Mark, în cele din urmă, după ce studiase cu atenție și raportul medicului legist. Tu o să te ocupi de cazul tău, vorbești cu soții supraviețuitori, vezi ce părere au ei. De obicei nu au niciuna, dar fiind vorba despre două crime care implică amănți... trebuie să existe o conexiune între ele, pentru că nu scrie în fruntea nimănui „preacurvie!”

— Așa m-am gândit și eu, se precipită Jessica bucuroasă, părând să nu mai observe că primea însărcinări de la detectivi. Deși cred că n-ar fi rău dacă i-ar însemna cineva, ca pe vite!...

— Doare rău, nu? spuse Frank, cu o voce mângâietor-condescendentă.

Femeia strânse buzele și își încheștă maxilarul, parcă pentru a împiedica cuvintele să-i iasă din gură fără voia ei.

— Așadar, asasinul a aflat cumva că cele două perechi erau... nelegitime.

— Exact! Vezi, te rog — continuă Mark să dea indicații fără să își dea seama —, dacă soții știau de legătura celor doi și, în caz afirmativ, cum au aflat? E foarte important. Dincolo, în cealaltă speță, poate că au aflat printr-un detectiv. Să nu fie aceeași situație... N-ar fi rău să reușești să și dai de el, de detectivul particular. Dispăruse la un moment dat.

— E posibil să fie deja mort, își dădu Frank cu părerea.

— Mort? săriră, într-o singură voce, Mark și Jessica.

— E doar o ipoteză. Asasinul a intrat în baza lui de date. Și, dacă e un asasin în serie care se respectă, nu lasă urme. Bineînțeles că poate fi și-o înțelegere, ceva, între ei, dar mi-e destul de greu să cred asta.

— Eh, gata cu supozițiile! declară Mark ședința închisă. E timpul să ne punem pe treabă. Detectivul particular poate fi o pistă, dar, în niciun caz, singulară. Uite aici numărul meu de telefon mobil! spuse el, întinzându-i Jessicăi un petec de

hârtie soios, pe care mâzgălise niște cifre. Mă suni cum dai de ceva ce crezi c-ar trebui să știm și noi, în regulă?

— În regulă, răspunse polițista, cuprinsă brusc de pofta investigației, apucând cu precauții infinite dubioasa hârtie ce-i fusese întinsă.

— Uite-l și pe al meu! interveni Frank, întinzându-i o carte de vizită filigranată. Sună-mă oricând, că găsim noi ceva de comunicat, completează el pe un ton șăgalnic, făcându-i femeii, complice, cu ochiul.

Noaptea începuse să-și intre definitiv în drepturi. Fusese o zi cu o căldură sufocantă. Populația metropolei se târâse cu greu dintr-un loc într-altul, luând cu asalt peticele de verdeață și barurile răcoroase, evitând terasele. Noaptea, căldura înmagazinată în asfalt începea să se evapore, făcând aerul parcă mai înăbușitor.

O umbră uriașă se proiecta pe străduțele întortocheate din Queens. Un individ înalt și bine clădit, îmbrăcat într-un trench-coat negru, lung până-n pământ, o proiecta pe zidurile clădirilor pe lângă care trecea, fantomatic. Se opri în dreptul unei scări de urgență a unui bloc cu patru etaje. Făcu rapid un calcul, constatând că n-are cum să ajungă la primul modul al scării. Aruncă o privire fugară în jur și văzu un tomberon de gunoi.

După câteva secunde de ezitare, se îndreptă spre acesta, îi puse capacul, și se opinti puțin pentru a-l împinge până sub scara pliantă. Se urcă pe tomberon și apucă cu vârfurile degetelor, întinzându-se cât era de lung, primul modul, adică cel pliant.

Prima etapă a planului era îndeplinită. Începu să urce tiptil, până ajunse în dreptul etajului trei. Acolo, scoase o lanternă și o foaie de hârtie din buzunar. Aruncă o privire pe planul pe care-l ținea în mână, apoi se uită cu atenție în stânga și-n dreapta, încercând să repereze locul în care dorea să ajungă.

Ochi o fereastră slab luminată, situată cu vreo câțiva metri mai încolo. Încălecă balustrada scării și începu să se strecoare, lipit de zidul clădirii, pe cornișa îngustă. Pășea prudent, dar sigur. Se vedea că era obișnuit cu acest gen de cascadorii sau că știe să-și stăpânească foarte bine emoțiile. Ajunse în dreptul ferestrei și se lipi de ea, încercând să zărească ceea ce se petrecea înăuntru.

Văzu două trupuri goale, slab luminate de veioza plasată pe podea.

Cei doi, un bărbat și-o femeie, exersau cu voluptate un clasic „șaizeci și nouă” cu femeia deasupra, îndreptată cu fața spre interiorul camerei.

Bărbatul, lipit de geam, îi vedea foarte bine, din lateral, pe amândoi, însă privirile i se pironiseră pe femeia care se străduia să înghită cât mai complet un penis viguros, dar numai pe jumătate erect.

Aha, se gândi bărbatul. Sunt de-abia la început. Rose, ștoarfă ieftină, o să primești ceea ce meriți!

Gura femeii se plimba nonșalantă de-a lungul instrumentului de calibru mijlociu. Din când în când, îl lăsa cu totul din gură și scotea limba, începând să-i scormonească cu vârful pe sub pielea retrasă a penisului. La un moment dat, excitată probabil prea tare, ridică privirea în tavan. Bărbatul aflat pe geam avu o

tresărire, gândindu-se c-ar putea fi văzut. Constată însă, cu satisfacție, că femeia ținea ochii închiși.

Un impuls masochist îl ținutua acolo, lipit de geam, deși planul lui era cu totul altul. Totuși, o plăcere sadică îl măcina, în timp ce privea scenele erotice ce se petreceau sub ochii lui.

Își deschise cu gesturi lente șlițul și scoase afară un membru în erecție, pe care începu să-l dezmierde cu mișcări leneșe.

Înăuntru, cei doi abandonaseră poziția de până atunci și trecuseră la un „lotus fierbinte”. Bărbatul stătea în poziția șezut, cu picioarele încrucișate în fața lui, în timp ce femeia îl încălecase, după ce-și vârâse cu gesturi precise membrul în vaginul ei lacom. Îl ținea cu mâinile pe după cap, strâns îmbrățișat, în timp ce picioarele îl înlănțuiseră complet pe bărbatul ce-i provoca, după toate aparențele, un orgasm continuu.

Trupurile pline de sudoare luceau în lumina slabă, proiectată de lampa de pe podea. Ea se mișca încet și îl săruta frenetic, prinzându-l ca într-o menghină.

Silueta pe care n-o băgase nimeni în seamă observa cu atenție toate detaliile coitului. Vedea mușchii coapselor femeii încordându-se cu fiecare efort ce-l făcea pentru a se ridica puțin, spre a se lăsa apoi cu putere în jos, simțind din plin bărbăția înfierbântată a partenerului. Zărea mâinile lui puternice strângând carnea tare a spatelui femeii, de fiecare dată când aceasta se lăsa, intrând cât putea de adânc în ea.

Vedea toate acestea și mâna lui plimba pielea penisului său din ce în ce mai repede.

Gemetele ascuțite ale femeii se înteteau, în timp ce bărbatul începuse să grohăie profund. O împinse pe femeie de pe el și o întoarse cu spatele.

Umbra de la geam îl văzu trebăluind o vreme cu penisul îndrumat de mână între fesele femeii, apoi intrând precaut, pentru început. Primele mișcări fură prudente, apoi, pe măsură ce organul își făcea loc suficient în anusul femeii, mișcările lui deveniră din ce în ce mai iuți, până când ajunseră să zguduie patul, a cărui tăblie se lovea de perete cu un zgomot metalic și sacadat.

Avură toți trei orgasm în același timp. Sperma masturbaționistului împrășcă cu furie fereastră, apoi prelingându-se leneș spre podea.

Cei doi amorezi rămăseseră înțeleșți. Abia mai respirau, încercând să-și revină, treptat, din starea de extaz în care se găsiseră preț de câteva secunde și pentru care se străduiseră atâta vreme, întrebându-se, probabil, ca de fiecare dată, dacă chiar merită, în cele din urmă, efortul.

În clipa următoare, geamurile ferestrei explodară cu zgomot și cei doi se treziră în casă cu o matahală mascată cât toate zilele, al cărei rânjet macabru se profila sinistru în lumina lunii pline ce pătrundea pe fereastră.

Femeia scoase un țipăt ascuțit și apoi se aruncă în lateral, pentru a-și elibera partenerul în care își puna acum toate speranțele.

— Ce-ai bă? strigă acesta sărind în picioare, cu membrul încă plin de spermă bălângănindu-se caraghios. Cine mă-ta ești?

— Îngerul Morții, răspunse mascatul și un hohot de râs sinistru umplu camera. Mi se văd coarneau sau trebuie să aprind lumina?

— Ce coarne, cine dracului ești? strigă și femeia.

— Rose, așa vorbești tu cu bărbatul tău? șuieră matahala. Sau poate e mai corect să spun: cu papagalul tău?

— Care Rose, dementule, care bărbat? izbucni femeia într-un râs isteric. Vezi că ai greșit camera. Eu nu sunt Rose și cu siguranță că tu nu ești bărbatul meu.

Partenerul ei însă nu părea să se distreze deloc de pe urma acestei confuzii. Avea în fața lui o namilă de doi metri, purtând o mască pe figură și cu un cuțit imens în mână. Nu voia să riște să simtă pumnalul în vintre din cauza unei confuzii. Pe de altă parte, se simțea oarecum obligat să pară mai curând dur decât împăciuitor. Se dăduse jos din pat, profitând de faptul că mascatul avea privirile pironite pe trupul gol al amantei lui. Aceasta stătea în genunchi în pat, lipsită de orice urmă de pudoare, și se zguduia de râs, făcându-și sâni mici să tresalte în ritmul spasmelor trupului.

Acum, că ne-am lămurit că e vorba despre o confuzie, spuse amorezul, luând o pernă drept scut și îndreptându-se cu pași prudenți spre ușă, putem să spunem că nu s-a întâmplat nimic. Părăsești casa mea încetișor și uităm toți trei ce s-a întâmplat, OK?

N-apucă să mai facă încă un pas în lateral. Cuțitul, aruncat cu precizie și mare forță, i se înfipse în cap ca o săgeată de darts în ținta de plută, de parcă victima ar fi avut fruntea din același material poros și permeabil, nu din oase.

Căscă gura, încercând să articuleze un țipăt, dar se prăbuși la podea, fără a reuși să-și ducă tentativa la bun sfârșit.

Femeia se opri din râs și încremeni cu mâna la gură.

— Dacă mai scoți vreun sunet, vei avea aceeași soartă! șuieră matahala. Cum ai putut să îmi faci una ca asta, Rose?

— Ce să-ți fac, omule? șopti femeia, terifiată. Nu înțelegi că nu sunt Rose? Nu mă vezi? Nu-ți cunoști nevasta?

— Știai cât te iubesc și câte eforturi am făcut să stăm împreună; de câte ori te-am iertat pentru toate escapadele tale...

— Omule, nu ești în toate mințile! reacționează din nou femeia, cu glasul din ce în ce mai stins. Vrei să-ți arăt permisul de conducere? Nu sunt Rose, mă numesc Luciana Guerney.

Îi era frică să strige, dar își dădea seama că omul din fața ei nu era în toate mințile. Bănuia că, dacă ar fi țipat, și-ar fi găsit sfârșitul instantaneu, precum Fred.

Bărbatul începu să plângă încetișor, spre stupefacția femeii. Crezu că i-a găsit punctul slab și se dădu jos din pat, încercând să se îndrepte și ea spre ușă. Trupul matahalei era scuturat de sughițuri. Părea să fie un moment foarte bun de fugă, mascatul părând a fi prăbușit în sine.

Luciana privea alternativ când la distanța ce-o despărțea de ușă, când la namila ce se zguduia de plâns. Făcu primul pas spre ieșire, dar auzi un huruit puternic și ciudat venind dinspre bărbatul care nu se oprise din smiorcăială. Se gândi că e momentul să se repeadă spre ușă, însă curiozitatea ei învinse. Întoarse capul și apucă să vadă în mâinile uriașe ale mascatului o drujbă ce se apropia cu viteză de trupul ei. Nu mai apucă să țipe. Lamele rotitoare ale mașinării i se

înfipseră cu ușurință în gât și, în câteva secunde, capul i se rostogoli lângă trupul amantului, păstrând întipărită pe figură o imensă spaimă, amestecată cu o mare uimire.

Matahala nu mai plângea.

— Îți dai seama că eu n-am nici o vină, nu..., se adresă el capului rostogolit pe jos, ca și cum țeasta ar mai fi putut să-i dea dreptate. Plătești consecințele faptelor tale, care sunt incluse. Eu nu fac decât să le împlinesc. În momentul în care i-ai cedat āstuia... uite ce față de bou are, cu cuțitul āla înfipt în cap... În acel moment l-ai chemat pe Ūngerul Morții să-și ia vama. Eu sunt doar un mesager, iubito. Eu n-aș putea să-ți fac nici cel mai mic rău. Dar, așa e mersul lumii, ticāloșia se plătește... Eu n-am niciun amestec. Acum va trebui să umplu locul păcatului cu trupurile voastre, să-l curăț, să îl purific.

Tācu și se apropie calm de trupul femeii, ținānd drujba ca pe-o pușcă, cu țeava în sus. Apoi, după ce privi pentru ultima dată în ochii larg deschiși ai femeii, începu tacticos să taie cele două trupuri în bucāți atent alese după un ritual care părea să fie numai de el știut.

CAPITOLUL 3

Jessica reușise să afle numele și adresa detectivului particular. Se gândise inițial să-i sune pe cei doi agenți FBI, pentru a-i anunța despre descoperire, apoi se răzgândise.

Or să creadă că am nevoie de ajutorul lor, se gândi ea. Nu știu de ce au toți impresia că sunt o ființă neajutorată. Mă voi duce singură să discut cu detectivul. Nu văd cu ce m-ar putea ajuta FBI-ul la asta?! În fond, nu sunt de ieri în poliție.

Adresa indicată de soțul victimei roșcate era în Bronx, într-un ungher dintre cele mai rău famate. Jessica avu o strângere de inimă, în timp ce înainta cu mașina pe străzile murdare, pline de portoriciani beți sau drogați, care o priveau - unii absenți, alții sfidători — de pe scările ciobite ale locuințelor dărăpănate. Mai fusese de câteva ori în zonă, însă niciodată singură, ca acum.

Detectivul privat Hubert Lewis își avea biroul într-o clădire în stil colonial, jumătate mâncată de cancerul vremii, pe holurile căreia mirosea puternic a urină și șobolani. Pe ușa cu lemnul jumătate putrezit se putea citi o inscripție, care părea pusă acolo din timpul războaielor coloniale: „ub.rt Le.is, dete..iv pa.t....ar”.

Ce-o fi fost în capul domnului Faulconbridge, de și-a ales un detectiv care are biroul într-o asemenea văgăună? se gândi ea scârbită, strâmbând din nas din cauza mirosului înțepător.

Ochii începură să-i lăcrimeze imperceptibil.

Hm, cred că știu ce-a gândit, conștient sau nu, săracul, își făcu ea socoteala. De fapt, nu voia să afle tristul adevăr. Spera că un detectiv care sălășluiește în asemenea condiții nu va reuși să afle nimic despre presupusul adulter. Ciudată mai e mintea omenească! se mai gândi ea, ușor amuzată.

Bătu timid la ușă, apoi își dădu seama că se găsește, totuși, în misiune oficială, așa că își îndreptă spatele și bocăni încă o dată. De data asta mai hotărât.

— Intră odată! se auzi o voce găjăită dinăuntru. Nu trebuie să-mi dărâmi ușa. Încă n-am surzit.

Jessica pătrunse hotărâtă în locuință. În fața ei, o masă imensă și un scaun pe măsură adăposteau un bătrân uriaș, lat în spate și cu părul complet alb, care făcea casă bună cu ochii lui de-un albastru intens. Era îmbrăcat într-un tricou destul de dubios, dar care lăsa să i se vadă brațele viguroase, ce nu-și arătau vârsta decât prin pigmentația nesănătoasă a pielii, indicând o posibilă boală de ficat.

— Domnul Lewis? întrebă polițista, mirată de personajul din fața ei.

Și-l închipuise cu totul altfel, poate nu într-un mod precis, dar sigur altfel.

— Chiar el, stimată domnișoară, spuse afabil puriul, săltându-se galant de pe scaun și înconjurând masa, spre a-i prinde mâna în palmele lui imense.

Se înclină respectuos și cu o agilitate pe care nu i-ai fi bănuțit-o. Apoi, depuse un sărut impecabil pe mâna ridicată cu uimire de tânăra polițistă, neobișnuită cu atâta curtoazie.

— Cu ce vă pot fi de folos? Vă spun de pe acum că nu merită.

— Ce nu merită? făcu șocată Jessica.

— Niciunul nu merită. Și, oricum, vă sfătuiesc să rămâneți la stadiul bănuielilor. De obicei, pozele au aparența de-a spune cu claritate ceea ce, de fapt, e extrem de confuz.

— Nu înțeleg la ce vă referiți. Sunt inspector de poliție, Jessica Thompson.

— Ah! făcu Hubert, ușor descumpănit. Și nu vreți să aflați dacă soțul vă înșeală? se mai interesă el, prefăcându-se mai mirat decât era în realitate.

Femeia receptă vorbele bătrânului ca un pumnal înfipt în coaste. Spuse, cu voce stinsă, fără să vrea:

— Nu mai e nevoie, m-am lămurit demult.

Apoi, parcă amintindu-și deodată funcția și motivul care-o adusesese acolo, își înăspri expresia feței și își îngroșă vocea.

— Am adresa dumneavoastră de la domnul Faulconbridge. Cred că vă amintiți de el, sper.

— Da, făcu bătrânul, care păru subit extrem de plictisit de întreaga situație. M-a reclamat sau ce? Eu i-am dat și lui același sfat, să-și vadă de treabă, deși, când e vorba despre femei adultere, e cu totul altceva.

Jessica avu impresia că din ochii lui pleacă două fulgere, dar nu dădu faptului o prea mare importanță. Știa că, mai devreme sau mai târziu, toți trec prin aceleași traume. Trecuse și ea, la vremea ei, iar moșul din față avusese tot timpul să fi trecut, de mai multe ori chiar, prin experiențe similare.

— Adică, cum?! Sunt mai vinovate, sau ce?

— Mda... făcu bătrânul. Trebuia să mă gândesc că asta va fi reacția. Tânără și frumoasă doamnă sau domnișoară, prea puțin contează. Diferența — și vorbesc din maximă cunoștință de cauză — este cea dintre o mângăleală făcută din plictiseală pe un șervețel într-un bar și un tablou în care investești jumătate din suflul tău creator, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și cu asta am încheiat subiectul. N-am niciun chef să explic, a mia oară, care e diferența de implicare între sexul ca sport și sexul ca patimă, viciu și depravare.

Jessica simțea impulsul puternic și presant de-a aprofunda subiectul cu acel bătrân viguros ce părea să dețină toate rezolvările întrebărilor pe care și le pune de ani de zile. Însă, simțul datoriei se dovedi mai puternic.

— Am o întrebare la care sper să-mi răspundeți. Ați avut, ca și client, pe cineva numit Orson Pembroke?

— Nu țin minte, tot ce e posibil. Încerc să nu mă atașez de clienții mei și nu le rețin numele ori dramele. Altfel aș lua-o razna.

— Este ginerele guvernatorului statului New York, plusă Jessica.

Pe fața detectivului nu se mișcă niciun mușchi, însă, chiar această impasibilitate i se păru suspectă femeii.

— Atunci, mi-aș fi amintit. Cu condiția ca acest... Orson... să-mi fi specificat cine este în mod explicit. Nu cotrobăi în viața personală a clienților mei, oricât de ciudat ar suna acest lucru. Nu mă interesează nici trecutul, nici viitorul lor.

— Știți că Dixie Faulconbridge a fost găsită moartă? aruncă polițista prin surprindere.

Bătrânul se uită fix în ochii căprui ai femeii, fără să zică nimic. Se lăsă încet pe spate, scoase dintr-un sertar, tacticos, o sticlă de jumătate de litru de rom și își

turnă încet într-un păhărel. Apoi apucă pachetul de țigări de pe masă, își aprinse o țigară, trase un fum adânc în piept și spuse:

— Mda. Asta schimbă oarecum situația, nu?

— Deci, știați sau nu?

— Nu, nu știam. Nu citesc ziarele și nu mă uit la televizor. Mi-e groază de ceea ce-aș putea afla prin intermediul lor. Oamenii omoară numai din dragoste, domnișoară. Dragoste de bani, de glorie, de sine, pentru o ființă de sex opus... În ultima vreme, nici măcar asta nu mai e neapărat obligatoriu. Iar eu le dau multora chibritul și le arăt butoiul cu pulbere.

— Nu păreți prea surprins de veste, constată Jessica. Nici prea afectat. Sau vă ascundeți în spatele acestor vorbe de duh?

— Nu sunt nici surprins, nici afectat, negă, calm, detectivul. Și nu cred că mă ascund în spatele nimănui, cu atât mai puțin în spatele vorbelor.

Se aplecă deodată în față și o privi fix, cu ochii lui albaștri, pe Jessica.

— Am făcut două războaie, domniță și sunt cu un picior în groapă. Am ucis și voi muri în curând, la rândul meu. Ce crezi că mă mai poate surprinde și afecta?

Apoi, se lăsă din nou moale pe speteaza roasă a fotoliului și își aprinse o altă țigară de la cea încă neîncheiată.

— Frumoasa Dixie își înșela bărbatul. Când faci asta, îmbraci cămașa morții.

Jessica tresări. Tonul cu care fuseseră rostite ultimele vorbe o făcuse să-i înghețe spatele. Se strădui să nu lase emoțiile s-o învingă.

— Adică... credeți că soțul...

— ... Nu cred nimic. Treaba mea nu e să cred. Asta, dacă nu mă înșel, e treaba ta. Vrei să-ți fac eu treaba? E-n regulă, dar trebuie să plătești.

— Totuși, aveți destulă experiență, se pare. Credeți că soțul lui Dixie era capabil de...

— ... Ascultă, domnișoară, am impresia că n-am fost destul de clar, o întrerupse el, lăsându-se din nou în față, pe masă, ținându-o cu privirea pe tână polițistă. Nu cred nimic. Asta înseamnă exact ceea ce auzi. Pot să-ți spun că nimeni nu pare capabil de crimă, până la un punct. Când am plecat în Vietnam nu omorâsem nicio muscă, în cei optsprezece ani de viață. Nu dădusem o palmă nimănui. Și eram tânăr, voinic... Fierbea sângele-n mine, dar nu voiam să fac rău cuiva. Și acolo... Oricine e capabil de crimă, deci, numai să existe un motiv suficient de puternic. Dumneata ai ucis pe cineva până acum?

— Eu, nu... nici nu a fost cazul... În fine, în meseria mea, dacă n-am încotro...

— Ai simțit nevoia să-l ucizi pe porcul de soț când l-ai prins între cracii unei târfe? Poate chiar a celei mai bune prietene a ta?

Jessica rămase mută ca o statuie. Începu să bâiguie:

— Dar de unde... cine...?!

— Stai liniștită, habar n-am cine ești și ce viață ai avut, dar îți citesc pe față. Știu că l-ai fi storcit pe nemernic ca pe o goangă de bucătărie. Că ai simțit nevoia să-i vezi mațele ieșindu-i din burtă, că l-ai fi făcut bucățele cu satârul. Este sau nu este?

Tăcerea Jessicăi era cel mai bun răspuns. Se simțea de parcă s-ar fi trezit deodată în pielea goală, într-o piață aglomerată. Se ridică brusc și părăsi, aproape în fugă, locuința bătrânului, stăpânindu-și cu greu lacrimile.

Cei doi detectivi așteptau cuminți în mașina de urmărire a lui Frank, un banal Chevrolet gri.

— Tu chiar crezi că merită să-l urmărim pe poponarul ăsta? întrebă Frank, plictisit, aprinzându-și încă o țigară.

— Pe mine unul nu m-a convins, răspunse Mark, care nu reușea deloc să își găsească locul pe scaun.

Uitase de când nu mai participase la un filaj de-o asemenea amploare. Și când se gândea la amploare, nu lua în seamă, nicidecum, poziția socială a fostului ginere al guvernatorului. Se gândea numai și numai la numărul prea mare de ore care trecuseră de când se postaseră în apropierea gardului măreț ce împrejmuia domeniul potentatului.

— Măcar ești sigur, absolut sigur, că idiotul e înăuntru? îl întrebă el, a mia oară, pe Frank.

Chestionatul îi aruncă o privire ucigătoare și-i zise printre dinți.

— Ți-am mai spus că da. Am vorbit cu frumoasa Constance și mi-a confirmat. O luăm mereu de la capăt?

— Eu tot nu înțeleg cum dracu' a înghițit momeala. Auzi tu, să-i spui că ți s-a făcut dor de ea și-ai vrea s-o vezi după ce rămâne singură...

— Ce ți se pare așa greu de crezut? Nu e genul care să merite s-o mai vrei și-a doua oară? Sau o fi genul care nu știe că merită asemenea atenție? Ha, ha, ha!

— Cred că te-a tâmpit așteptarea asta. Ai început să râzi dracului și la bancurile tale, parcă ai fi politician. Și ea... Ți-a furnizat pe tavă informațiile dorite?

— Cât ai clipi, după ce i-au sărit câțiva stropi de spermă în ochi.

— Ești și subtil rău, ce să zic! Și nu s-a mirat de cât de discret ai devenit deodată, după ce i-ai tras-o cu toată familia pe cap, în camera răposatei fiice vitrege?

— Era cât pe ce, dar când i-am zis că vreau s-o așez cu curul ăla fierbinte pe treptele reci de marmură ale scării din hol, și-a înghițit rapid suspiciunile. Na, că erai nerăbdător, uite și tărăboanța fraierului!

Un Maybach negru și nervos țâșni ca o pisică cu foc la coadă pe poarta deschisă automat a parcului, în mijlocul căreia trona vila guvernatorului. Frank aruncă repede țigara și porni mașina.

— Crezi că bătrânul tău motor poate ține pasul?

— Nu te lua după aparențe! Bătrân ești tu! Motorul e nou și e o bijuterie în opt cilindri. Numai exteriorul e prăfuit, să nu-l țină oamenii ușor minte. Fii atent aici!

Și Frank călcă cu ură accelerația, fără a da drumul ambreiajului. Un fum gros și înecăcios de cauciuc ars îi inundă, aproape instantaneu, nările lui Mark. Apoi mașina porni în trombă, lipindu-i pe cei doi de scaune, însă numai câțiva

metri, până când Frank smuci puternic de volan în stânga și trase frâna de mână în același timp. Mașina se întoarse la o sută optzeci de grade.

Până să-și revină Mark din zdruncinătură, bolidul cu aspect bătrânicos se înfîșea în banda largă a șoselei, pe urmele mașinii ginerelui poponar. Îl ajunseră în scurt timp, la primul semafor.

Vrînd să braveze, Frank nu se așază în spatele acestuia, ci în lateral, obligându-l pe Mark să se facă cât mai mic pe bancheta din dreapta, pentru a nu fi observat și recunoscut de șoferul din mașina alăturată.

— Ai înnebunit de tot? îi șopti el printre dinți colegului său. Ce urmărirea dracului mai e și asta? Stau ca boul o mie de ore în fața porții, ca să mă vadă la primul semafor? Nu era mai simplu să-l sunăm și să-l rugăm să ne anunțe când are de gând să plece, ca să-l putem însoți?

Frank se abținea cu greu să nu izbucnească în râs la vederea matahalei din dreapta lui, care își băgase adânc capul între umeri și își pusese palma uriașă pe obrazul din dreptul portierei. Îi sugera un elefant care vrea să se ascundă într-un pantof.

Când semaforul se făcu verde, Frank țâșni, la fel de nervos ca și prima dată, luându-i fața Porche-ului.

— Acum... unde te duci ca o iapă beată în față? se înfurie Mark din nou. Șefu'... parcă nu știai să conduci, nu?

— Nu, măi, lasă-mă dracului cu condusul tău! De-aia sunt oameni plătiți să conducă, să ne scutească pe noi, ceilalți, de-o grijă. Și ce legătură are, oricum? Nu conduc o mașină, dar urmăririi... am condus câteva la viața mea, dacă poți să-ți închipui așa ceva.

— Probabil n-ai condus destule, șefu', fără supărare. Până ajungem în Manhattan, pe drumeagul ăsta cu puține mașini, prefer să-l urmăresc în oglindă. E mai puțin suspect.

— Și dacă nu merge în Manhattan?

— Eh, dacă simte nevoia urgentă să iasă de pe șosea și să intre ca boul prin bălării, îți garantez că o să-l prind din urmă, zâmbi Frank la gândul că bătrânul își putuse închipui așa ceva.

Trecură podul care lega insula de continent și pătrunseră în traficul infernal din centrul New York-ului, pretext pentru Frank să încetinească și să-l lase pe ginerică să-i treacă în față, spre mulțumirea și liniștea colegului său, care agreea urmărirea de tip clasic, adică din urmă. După ce hălăduiră, parcă fără niciun rost, prin oraș, bolidul pe care-l urmăreau se strecură pe niște străzi și pătrunse pe calea ce ducea spre Bronx.

— Țasta ori e tâmpit, ori e... tâmpit! De ce dracu' ne-am învârtit atâta? se minună Frank.

— Cred că a ajuns prea repede la întâlnire și n-a vrut să aștepte. A preferat să se plimbe, își dădu Mark cu părerea. Recunosc că e o explicație cam hazardată, dat fiind faptul că habar n-avem ce-are de gând să facă.

— Păi, ce poate să facă? se prefăcu Frank că nu înțelege. Să-ți confirme bănuielile. Care e rolul și rostul unui suspect serios, decât să confirme bănuielile maestrului detectiv?

— Da? se burzului Mark. Las' că vedem noi cine râde mai bine, la urmă...

În final, mașina urmărită catadicsi să parcheze în fața unui imobil dărăpănat, având un vag aer colonial. Orson coborî și își aruncă din reflex privirile în stânga și-n dreapta, după care se pierdu pe ușa ce servea drept intrare în clădirea cea mult prea obosită.

— Șefu', cred că e ceva la mijloc. Oricât de promiscui or fi fiind homosexualii ăștia, la nivelul lui de trai nu cred că s-ar deda la orgii printre șobolanii dintr-un asemenea bloc. Eventual, la nevoie, și-ar spăla frumos partenerul și l-ar căra undeva mai în centru.

— Mda... Mă bucur că te-ai prins, în sfârșit. Puțoiul ăsta de bani gata nu avea privirea limpede pe care ar fi fost normal s-o aibă, când am vorbit cu el despre detectivul enigmatic. Și, în atari condiții, mi s-a părut evident că n-o să lase treburile neterminate.

— Ce treburi, șefu', că m-ai înnebunit cu secretomania ta? Ce treburi?

— Detectivul particular, fraiere! Nu mi s-a părut foarte elegant din partea lui să mă considere atât de cretin încât să înghit chestia aia cu detectivul devenit brusc de negăsit și cu indiferența lui față de subiect. Dacă nevastă-sa n-ar fi murit cum a murit, era de înțeles să facă uitată povestea cu infidelitatea și cu detectivul care a probat-o. Dar, e foarte probabil ca Gertrude să fii murit CHIAR din cauza infidelității. Și atunci?

— Uneori lovești cuiul drept în cap. Stai aici să arunc o privire prin imobil?

— OK, acceptă Mark. Eventual, cât cotrobăi tu, vezi că sunt în față, la toneta aia cu hamburgeri.

— Mănânci așa ceva în Bronx? Aici, mai precis? Îți dai seama la ce riscuri te expui?

— Vezi-ți de treabă — îl expedie Mark — că mă descurc eu cu mâncarea!

Frank mai vru să spună ceva, însă își dădu seama că ar fi vorbit singur, așa că ridică din umeri și intră pe urmele lui Orson Pembroke. Înăuntru mirosea puternic a urină și șobolani, exact așa cum intuise de când văzuse clădirea în dreptul căreia parcase Maybach-ul lui „ginerică”. Simți cum asupra lui se ațintesc mai multe perechi nevăzute de ochi, însă nu dădu atenție acestui amănunt frecvent în astfel de locuri, unde străinii sunt destul de rari la vedere.

Zări în dreapta o ușă pe care se putea ghici scris ceva. „ub.rt Le.is, dete..iv pa.t....ar” se chinui Frank să descifreze.

A avut dreptate moșul, se gândi el, fluierând apreciativ.

Se apropie de ușă și își lipi prevăzător urechea de lemnul umflat de igrasie, nu înainte de-a șterge cu grijă locul înainte de a iniția contactul. Nu se auzea nimic. O liniște surprinzătoare domnea în spatele ușilor închise.

Măi, să fie! se miră Frank. Țștia se înțeleg prin semne sau pârlita de ușă are capitonaj interior? Așa ceva chiar că m-ar mira!

Ciocăni discret în lemnul canatului, pentru a vedea cum se-aude. Sunetul spart și sec îi confirmă neîncrederea în posibilitatea existenței unui capitonaj savant într-un asemenea loc.

Dacă nu e capitonată, de ce nu sesizează nimeni că am bătut? se întrebă el, tot mai mirat.

Apăsă pe clanța veche de bronz și împinse încet de ușă. Aceasta se întredeschise ușor, însă, după primii centimetri, se blocă.

Hait! făcu Frank, cuprins de un presentiment urât.

Împinse încă o dată, de data asta cu mai multă hotărâre. Ceva bloca ușa, era sigur.

Bărbatul lăsă la o parte orice urmă de prudență, se propti în vârfuri și împinse cu toate puterile. Reuși să deschidă suficient de mult ușa, cât să-și strecoare capul pentru a privi înăuntru.

În fața lui se afla o masă imensă dintr-un lemn scorojit și un scaun la fel de obosit.

În spatele ușii — trupul prăbușit al lui Orson Pembroke. Frank mai aruncă o privire prudentă în încăpere, ajungând la concluzia că înăuntru nu era nimeni. Nu putea ști cu siguranță, însă acceptă riscul. Precaut, își strecură întreg corpul prin locul îngust dintre ușă și tucul ei, cât îi permitea trupul prăbușit de-a curmezișul să împingă. Cu pistolul în mână și cu toate simțurile încordate, pătrunse în locuința detectivului.

Continuând să-și rotească privirea, se aplecă încet deasupra corpului ginerelui guvernatorului și îi puse o mână pe vena de la gât, fără să-l privească. Aceasta nu mai pulsa, semn că trupul devenise cadavru. În schimb, simți pe degete ceva lipicios. Își desprinse privirea din observarea atentă a camerei și privi spre răposatul Orson. Din gâtul acestuia gâlgăia, stins, un firicel de sânge.

Deodată, în timp ce Frank se ștergea scârbii de lichidul fierbinte și vâscos pe costumul de zeci de mii de dolari al defunctului, din spatele unui fotoliu ros de vreme — singurul loc în care Frank nu reușise să-și arunce încă privirea — țâșni spre el o matahală de dimensiuni apropiate partenerului său de serviciu care-l aștepta în stradă.

Trase două focuri, însă gloanțele se înfipseră în perete, ratându-și ținta. Până să se dumirească de ce nu nimerise de la o distanță așa mică, chiar dacă se găsea într-o poziție ingrată, Frank încasă o lovitură năucitoare în creștetul capului și se prăbuși peste Orson.

Parcă îi căzuse grinda în cap, așa de rapid își pierduse detectivul cunoștința.

Se trezi datorită senzației neplăcute provocate de apa rece ce-i cădea în cap, ca și cum s-ar fi împiedicat și-ar fi căzut sub jetul cascadei Niagara, își scutură țeasta și încercă să-și crăcăneze puțin pleoapele, pentru a vedea ce i se întâmplase.

Prin ceața fină a peliculei de apă ce-i acoperea genele zări silueta elefantină a lui Mark. I se păru că acesta îl privește mai curând cu condescendență decât cu îngrijorare, în timp ce mușca cu poftă dintr-un hamburger uriaș, ale cărui ingrediente i se prelinseseră pe cămașa aproximativ nouă pe care o îmbrăcase.

— Bună dimineată, soare! spuse Mark, punând lângă el, pe masă, o oală cu destinație incertă, de care se folosisse pentru a-i face un duș leșinatului său partener. Te-a luat somnul așezat pe bietul poponar? Eu ți-am tot spus să mai dormi și pe timpul nopții. E un exercițiu care s-ar putea să-ți prindă bine, din când în când. E recomandat și de doctori.

— Bă, ce lovitură am încasat! începu Frank, treptat, să-și amintească episodul ce-i provocase leșinul. Cred că mi-a crăpat capul...

— Las' că nu ți-a crăpat nimic. Nici măcar un cucui nu cred să ai. Oricât de greu ți-ar veni să crezi, ai primit doar un pumn zdravăn în creștetul tărtăcuței. Un pumn profesionist, se-nțelege.

— Nu se poate! se burzului Frank. M-a lovit cu ceva, cu un fier, cu mânerul unui pistol. Am simțit cum mi se despică craniul în patru.

— Yeah, right! făcu Mark, plictisit. N-am timp acum să îți explic care e diferența între o „urmă” de pumn și una de fier. În afară de faptul că te-a avut ca pe o liceană, ce poți să-mi spui despre agresor și, probabil, asasin?

— Mai nimic, admise Frank, încercând să se ridice de pe trupul însângerat al lui Orson Pembroke. Nici n-am apucat să-l văd prea bine. Tu nu l-ai zărit deloc?

— Nope! Mâncam liniștit, când am auzit două împușcături și m-am repezit încoace. Uite — spuse el, arătând înciudat spre cămașă —, m-am și pătat din cauza ta! Și-abia o cumpărasem.

— Regret nespus această distrugere! reacționează Frank sarcastic, gândindu-se că era probabil a treia cămașă pe care și-o cumpărase Mark de când îl știa. Presupun că asta nu te-a împiedicat, totuși, să alergi ca să vezi dacă sunt în siguranță, nu?

— Nu, păsărică mică. Inimioara mi-a tresăltat de emoție și de teama că te-aș putea pierde. Cert e că am ajuns totuși repede, în ciuda emoțiilor ce mă cuprinseseră de grija ta. Și te-am găsit bulucit peste asta, preciză bătrânul, arătând calm spre cadavrul de pe podea. Plin de sânge. Mă și vedeam nevoit să pierd timpul cu înmormântarea ta, în loc să mă ocup în continuare de rezolvarea cazului.

— Mă bucur că ai scăpat de această obligație neplăcută. Și totuși, unde a dispărut namila aia? Că s-a ridicat deodată de după fotoliul ăla... unde o fi încăput nu știu, că era cât tot mobilierul de colo. Și, când am tras spre el, am constatat că iar nu mai era. Apoi m-am simțit puțin amețit și am leșinat. Ce e asta, Omul invizibil?

— Un bărbat bine antrenat. Suspect de bine antrenat, pentru un detectiv particular pârlit din Bronx.

— Dar de unde știi că era detectiv.

— Păi, nu suntem în locuința lui? Nu scrie... mă rog, scria — la un moment dat — pe ușă, detectiv particular?

— Poate era altcineva. Bunăoară criminalul pe care-l căutăm și care-a fost surprins de Orson. S-a speriat și i-a luat gâtul, însă n-a apucat s-o șteargă, că am apărut eu.

Mark mototoli tacticos bucata de hârtie care încercase, fără prea mare succes, să-l protejeze de ingredientele hamburgerului, și o aruncă nepăsător pe jos.

— Se poate și așa, admise el, fără să se obosească prea mult să caute contraargumente. Ce dracului nu mai apar imbecilii ăștia? l-am chemat de-un sfert de oră și mai bine.

— Pe cine? se miră Frank.

— Cum pe cine? Poliția! Doar n-ai vrea să-l pitulăm pe ăsta în tomberon. Să vină și să facă curat pe-aici, de-aia îi plătește contribuabilul american, nu?

Nici n-apucă bine să termine fraza, când se treziră cu fața de femeie sătulă de viață a Jessicai lângă ei. Nu spuse nimic când intră. Pe figură, însă, i se întipărise o paloare suspectă.

— Salut, gagico! o întâmpină Frank, cordial. Sunt bine, mulțumesc de întrebare! Dânsul de jos e ușor mort, în schimb.

Polițista ridică privirea spre detectiv, de parcă abia atunci îl observase. În spatele ei se năpusti pe ușă o echipă de polițiști dornici probabil de a ieși în evidență.

— Cine e „dânsul” și cum ați ajuns voi aici? întrebă Jessica, pe un ton ușor iritat.

— Ne-a adus „Zâna Măseluță”, spuse tânărul detectiv, zeflemitor.

— L-am urmărit pe „ginerică”, o lămuri Mark. A intrat aici și, puțin mai târziu, l-am găsit cu gâtul secționat cu grație. Dar tu pari familiarizată cu ambientul. Cunoști locația?

— Am plecat de-aici abia de vreo câteva ore. Ajunsesem la secție când s-a primit apelul vostru. M-am mirat când am aflat adresa la care solicitați ajutor.

— Dar cu ce ocazie în zonă, putem ști?

— Aici e locuința detectivului angajat de Faulconbridge. Am avut o discuție... hm... interesantă cu el. Nu era și Lewis?

— Părerile sunt împărțite, răspunse Frank, enigmatic. Șefu' zice că da, eu zic că nu neapărat.

— Vreți să abandonați sarcasmul ăsta idiot pentru câteva clipe? La dracu! se înfurie Jessica. E un om mort lângă voi. Cum adică el zice da și tu ba? Unde e criminalistul? se întoarse ea brusc spre unul dintre copoi care-o însoțeau.

— Trebuie să ajungă, o liniști acesta. L-am chemat și a spus că se grăbește să răspundă la apel.

— Simți brusc nevoia să vezi un criminalist? se miră Frank. Uită-te la el! E mort, iar eu aproape că am asistat la asta. L-a eliminat o matahală pe care abia am putut s-o văd, înainte de a-mi scăpa printre degete.

— Zău? făcu Jessica, brusc pasionată de poveste. Poți să-mi explici și mie ce înseamnă „scăpat printre degete”?

— Eh..., se fâstăci Frank, cum i se întâmpla de prea puține ori în viață. Ce să mai povestesc... mi-a scăpat și gata...

— I-a dat un pumn în cap și a leșinat, ha, ha! nu rată Mark ocazia de a-i mai știrbi puțin blazonul colegului său.

— Ai făcut buba, pui mic? prinse și Jessica ocazia de a-i tăia din siguranță atrăgătorului detectiv.

Însă Frank nu era omul să rămână descumpănit prea mult timp. Se apropie de urechea polițistei și îi șopti cald:

— Știu că simți nevoia să mă oblojești chiar aici, pe masa asta, dacă s-ar putea. Stai liniștită, o să vină și momentul în care să te las să vezi și tu „buba” de care vorbești cu atâta patimă-n priviri!

Jessica fu străbătută de-un fior — cald și rece în același timp — în tot trupul. Știa că, în mod normal, ar fi trebuit să-i dea unui asemenea impertinent cel puțin două palme strașnice, dacă nu chiar și un genunchi între picioare. Însă se

simțea ca paralizată și se mulțumi să zâmbească tâmp, preț de câteva fracțiuni de secundă. Apoi, se repezi fără niciun motiv la subordonații ei, care începuseră să cerceteze temeinic locul crimei:

— Hai mai repede, ce vă mișcați ca-n reluare?

— Și cum arăta detectivul ăsta cu care te-ai întreținut tu? o întrebă Frank.

— Era un tip uriaș... cam cât Mark, spuse ea, puțin jenată de comparație. Și cam de aceeași vârstă. Doar că... fără supărare, mai puțin gras, de fapt chiar athletic... păr alb complet, dar des, fără urmă de chelie, ochi albaștri... fără semne particulare, cel puțin nu la vedere.

— Hm, făcu Frank, îngândurat. Eu n-am apucat să observ atâtea amănunte, dar ca statură par să se asemene.

În timp ce tânărul detectiv zâmbea mulțumit că întorsese situația în avantajul său, intră pe ușă și echipa criminaliștilor, în frunte cu un individ transpirat tot și cu o privire de vânat hăituit.

— Dar știu că nu te prea grăbești să ajungi, îl luă Jessica peste picior pe colegul ei.

— Lasă-mă, că sunt frânt! Vin de la o crimă dublă de ultimă oră. Am început să mă satur. Ori prindeți mai repede criminalii din orașul ăsta de nebuni, ori cer să fiu plătit triplu.

Între cei trei, Frank, Jessica și Mark, urmă un schimb iute de priviri, unele stupefiate, altele furioase, dar toate pline de consternare.

— Iar? strigă bătrânul, exasperat. ăsta când mai doarme, dom'le? Erau un bărbat și o femeie făcuți bucăți? îl întrebă el pe legist.

— Da, confirmă sec acesta. Dar de unde știți?

— Hm... o încercare norocoasă, probabil. Și de când erau morți?

— De ieri seară, aproximativ. Urmează să mă pronunț mai precis după autopsie.

Tipul se mișcă năvalnic, aprecie Frank, cu o urmă de admirație în glas. Trei cupluri în trei zile. Vorba ta, de dormit când o mai dormi?

— Asta se poate numi situație de urgență, se precipită și Jessica. În ritmul ăsta îl face de rușine și pe Jack Spintecătorul, înainte de a se încheia săptămâna.

— Mda, aprecie și Mark. Cred că nu mai avem timp să ne ținem de mână. Tu, Jessica, dacă tot spui că ai fost deja aici, rămâi și vezi ce afli în legătură cu chestia asta... Dacă nu ai nimic împotrivă, adăugă el, amintindu-și discuțiile lor de început.

— Acum nu mai e timp de orgolii, zise polițista, împăciuitor.

— Așa, perfect! Tu, Frank, ia adresa de la legist și du-te rapid la locul crimei. Vezi dacă găsești ceva ce ne-ar putea fi de folos. Eu o să mă duc din nou la guvernator, să văd care e totuși treaba cu generică ăsta. Cred că e singurul fir serios. Ah! făcu el, înainte de a părăsi încăperea. Jessica, dacă tot preiei partea de aici, vreau să aflu totul despre detectivul ăsta. Licență, domiciliu, antecedente... În fine, știi și tu ce înseamnă asta... „tot”.

— Da, să trăiți, șefu', făcu Jessica, zâmbind fără răutate și ducându-și mâna la tâmplă, într-un simulacru de salut militar.

Deci, avem trei crime în trei zile, se gândea Mark, în timp ce se îndrepta spre locuința guvernatorului. Nici nu cred că merită să mai cer lămuriri suplimentare despre al treilea cuplu. Bag mâna-n foc că e vorba despre alți adulterini. E clar că asta e hotărât să curețe orașul de preacurvie. Mă tem însă că s-a înhămat la o treabă prea dificilă chiar și pentru armata SUA, darămite pentru un singur om. Ca să nu mai spun că planul echivalează cu un genocid la scară națională...

Auzi un țărâit îndepărtat, în timp ce era încurcat în gândurile acestea. Era telefonul său mobil.

Frank deja a ajuns, probabil, se gândi el, când văzu că apelul provenea de la partenerul său.

— Da, colega, care e problema? întrebă el. Aha, exact cum bănuiam. Bun, te duci iar și îi cauți pe soții îndurerați sau satisfăcuți, depinde. OK, atunci mă suni când ai primele concluzii!

Închise telefonul și căzu din nou pe gânduri, în timp ce taxiul în care se aruncase-n grabă se chinuia să străbată cât mai repede hățișul circulației uriașei metropole.

Așa cum bănuiam, își reluă Mark firul gândurilor întrerupt de telefonul primit de la Frank. Din nou niște indivizi care nu se bucură de același nume de familie. Curvăsăraie masivă în orașul care nu doarme niciodată. Și încă n-a ajuns la mine în Los Angeles, pe dealurile Hollywood-ului. Acolo ar putea să dea direct c-o bombă, să nu se mai încurce în amănunte. Doamne, sper să nu-i treacă așa ceva prin cap. Nu! se contrazise el singur. Nicio șansă. Tipul nu s-ar lipsi de satisfacția de a-i ciopârți cu mâna lui. Trebuie totuși să existe o legătură între el și detectivul ăsta particular. Dacă nu o fi cumva una și aceeași persoană, ceea ce-ar simplifica oarecum lucrurile, însă ar cam îngreuna investigația.

Taxiul pătrunsese deja pe domeniul guvernatorului, după ce negrul de la poartă îl recunoscuse, în individul cât muntele, care ocupa întreaga banchetă din spate, pe polițistul pe care-l verificase cu amănuntul câteva ore mai devreme.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să vă întâlniți din nou cu mine! spuse Mark, după ce strânse cu putere mâna flască a gazdei. Din păcate, nu am cele mai bune vești. Ginerile dumneavoastră a fost găsit mort, cu beregata tăiată, în biroul detectivului particular pe care-l angajase, după toate probabilitățile, s-o urmărească pe fiica dumneavoastră.

Pe chipul guvernatorului se putu citi o mare consternare în primele secunde, care fu înlocuită treptat de-o grimasă ce aducea mai curând a mulțumire.

— Detectivul despre care spunea că n-are nici o veste? Ticălosul! În fine, poate că nu merita să sfârșească așa. Îmi cer scuze, dar moartea fiicei mele m-a făcut cam insensibil la asemenea vești. Vă mulțumesc, însă, că ați venit personal să mă anunțați! Ați mai aflat și altceva?

— Da, din păcate. Recunosc că venirea mea aici este mai mult provocată de interesul anchetei decât de politețe. Avem toate motivele să credem că avem de-a face cu un criminal în serie.

Ajunseseră din nou, în timp ce schimbau aceste informații și politețuri, în biblioteca în care se cunoscuseră cu puțin timp înainte. La auzul anunțului sec al

lui Mark, guvernatorul aproape scăpă din mână sticla de whisky, din care se pregătea să toarne în două pahare.

— Asta-mi mai lipsea acum, în prag de alegeri, se văicări el, vizibil marcat de-o perspectivă sumbră.

— Da, făcu Mark, deloc surprins de modul în care pune guvernatorul problema. Uneori criminalii ăștia sunt total lipsiți de sentimentul corectitudinii politice.

— N-am vrut să sune așa... — se fâstâci gazda — numai că... În fine. Cu ce vă pot ajuta, dacă vă pot ajuta cu ceva?

— Aș vrea să-mi povestiți mai multe despre ceea ce știți în legătură cu mariajul fiicei dumneavoastră. E adevărată acuzația de homosexualitate adusă ginerelui sau a fost o vorbă aruncată la furie?

— Am destule motive să cred că este adevărată, deși în lipsa unor probe zdrobitoare... numai bârfe. Cert e că activitatea lui sexuală în familie era mai mult... cum să spun... onorifică.

— De unde știți acest lucru? se miră Mark.

— Eu și fiica mea eram foarte apropiați, în ciuda lipsei mele de timp liber. Știți, soția mi-a murit când Gertrude era încă mică și...

— În cazul acesta, încerc să înțeleg ce l-a determinat pe Pembroke să apeleze la un detectiv particular. De asemenea, de ce-a refuzat să ne pună în legătură cu el și, mai ales, ce căuta astăzi în locuința lui.

— În ultimul timp, Orson era extrem de tulburat, încă înainte de dispariția lui Gertrude, bineînțeles. Am pus asta pe seama dovezilor pe care detectivul i le furnizase, referitor la... hm... la aventurile fiicei mele — perfect normală, din punctul meu de vedere, având în vedere situația. De altfel, ea era decisă să divorțeze, însă eu nu i-am permis. Nu încă.

— Ea voia să divorțeze? se miră Mark. Și soțul ei știa?

— Bănuiesc, dar nu sunt sigur. Am vorbit mult cu Gertrude pe această temă. E drept că nu mi-a spus c-ar avea deja pe altcineva, dar... Oricum, am insistat să aștepte depășirea momentului electoral. Doamne, nu pot să cred că s-a întâmplat așa ceva! Dacă am pricinuit moartea fiicei mele?!...

— Hm! mormăi Mark. E drept că asasinul pare chitit să căsăpească persoanele adulterine, însă de aici și până la a vă învinovăți...

— Nu-ți dai seama! strigă guvernatorul. Dacă i-aș fi permis să divorțeze, nu mai era adulterină, cum spui tu, iar criminalul ar fi ocolit-o, nu?

— Altceva aș vrea să știu, ca să vă pot răspunde serios la această întrebare. Orson pierdea ceva, material vorbind, în urma divorțului?

— Totul sau aproape totul. El depindea integral de averea lui Gertrude, chiar dacă avea un serviciu extrem de bine plătit, la una dintre firmele mele. Și nu era atât de prost încât să-și închipuie că l-aș mai fi ținut în funcție, dacă legătura oficială cu fiica mea înceta de drept.

— Mda... aprecie Mark, îngândurat. Interesant!

— Bănuieți că... nu pot să cred... se bâlbâi potentatul, înțelegând direcția în care se îndreptau gândurile detectivului. Să fie Orson de vină? Dar ați spus că e vorba de-un criminal în serie, nu?

— Tot ce se poate, e foarte probabil, însă... v-am vorbit despre nelămuririle mele. Există categoric o legătură între detectivul particular care-a descoperit și probat infidelitatea cuplurilor omorâte și asasin. Poate doar o legătură, poate chiar o identitate, cine știe?! Însă există și-o conexiune ciudată între acest personaj și Orson, pe care eu mi-o explic cu greu, chiar deloc, dacă e să fiu sincer. Ce motive avea să se întoarcă la detectiv? Și ce motive avea acesta sau altcineva să-l ucidă pe ginerele dumneavoastră? Prea multe semne de întrebare, însă am aflat, totuși, ceva destul de important.

— Ce? vru să știe guvernatorul, complet confuzionat de încâlceala cazului.

— Că Orson ar fi avut motiv. Adică, încă un motiv, pe lângă adulterul pe care-l descoperise. Nu mi-ați spus până acum cum ați aflat despre aventura fiicei dumneavoastră! Azi dimineață ați afirmat că prea mulți au văzut fotografiile compromițătoare. Cine vi le-a arătat?

— Pembroke, bineînțeles. A spus că asta e situația, dar că el e dispus s-o ierte, că o iubește prea mult și alte stupizenii din astea. Și ne-a cerut ajutorul... ca să o aducem împreună pe calea cea dreaptă, zicea el. Și am dus-o pe calea fără întoarcere, Doamne Dumnezeule!...

CAPITOLUL 4

Frank ajunsese la locul crimei cu ușurință, pentru că acesta se găsea în apropierea locuinței detectivului. Acolo nu mai rămăsese niciun oficial. Fu nevoit să intre în vorbă cu vecinii, care se strânseseră ciopor și discutau înfocați evenimentul.

Află de la ei că bărbatul ce fusese găsit bucăți împreună cu amanta locuia chiar la acea adresă și că legătura celor doi era de mult timp cunoscută.

— Și soția lui n-avea nimic de spus sau ignora situația? îl întreabă Frank pe cel ce părea a fi bârfitorul șef, un grăsun cu părul rar și o mustață a la Hitler.

— Eh, soția nu cred că știa. Cine să-i spună? Este o femeie atât de nesuferită! Cred că multe se bucurau că are probleme în căsnicie.

— De ce „multe”, întreabă Frank. De ce nu „mulți”?

— He, he... se trezi să intervină un lungan plin de coșuri și cu un nas cât o gogonea. Păi, nu știi cum arată „nevasta înșelată”. Wow! O adevărată bombă sexuală. O urăsc toate vecinele, că bărbații lor sunt în limbă după ea. Când trecea prin curte, se făcea liniște-n zonă.

— Păi, domnul nu pare s-o fi apreciat, realizează Frank, amuzat de situație, arătând spre grăsunul care-i dăduse primele informații.

— Ha, ha, ha! se distrahă copios lunganul. Care domn? Asta e nevastă-me! Ți-am spus, fă, că ești mai urâtă ca o mașină rusească. Treci dracului în casă, și nu mai furniza informații tâmpite!

La auzul acestor vorbe, cea care se dovedise a fi o simplă nevastă repezi un picior perfect ținut între picioare lunganului, acesta prăbușindu-se ca secerat, spre hazul celorlalți vecini ce asistau la o scenă cunoscută și dată-n reluare.

— Urât ești tu, cretinule! îi aruncă mustăcioasa furioasă, dispărând totuși din cercul în care își desfășurase până atunci activitatea.

— Și totuși, se întreabă unul mai mucalit, nimeni nu poate să-mi explice mie cum de-o înșela idiotul ăla de bărbat-su cu sfrijita aia?

— Ține minte de la mine! — îl înconjură prietenește Frank pe după umeri — acum că văd că s-au mai rărit nevestele voastre de pe aici: pentru fiecare femeie superbă există unul care s-a plictisit să i-o tragă!...

— Ha, ha, ha! începură toți să râdă cu poftă, simțindu-se oarecum răzbunați de remarcă detectivului. Uite-o că s-a întors! strigară toți la unison, arătând în direcția casei unde se produsese crima și în fața căreia oprise un break roșu, un Cadillac. Uite ce craci scoate acum, când coboară.

— E momentul meu preferat, îl informă un altul. Mi-am instalat o lunetă specială, numai să o văd când coboară. Cum scoate piciorul ăla perfect formatat și i se vede coapsa până suuus de tot...

— ... Mai tăceți, bă, dracului din gură! sări unul mai milos, cu o față de viezure beat. Femeia e îndurerată și voi tot la prostii vă gândiți!

— Și ce, bă, Rodrigo? se ofuscă lunganul care-și revenise din șocul pricinuit de femeia-bărbat ce-i servea drept nevastă. Vrei să spui că nu te-ai duce acum s-o înveselești până-ți dă sângele pe nas? Dă-te dracu'! Crezi că nu te-am văzut cu toții cum te strecurai și te cățărai pe geamul de la baie, când venea vremea dușului?

Femeia în cinstea căreia salivează toți bărbații pe-o rază de-un kilometru își merită admirația, chiar dacă nu-și merită admiratorii, se gândi Frank, când aceasta se extrase complet din mașină.

Era un munte de carne, dispusă pe oasele lungi în așa fel încât să înnebunească pe oricine ar fi privit-o mai mult de zece secunde. Înaltă și roșcată, cu hainele strâmte pleznindu-i pe corp, femeia îi aprinse instantaneu detectivului sângele în vine, care se și vedea cocoțat pe ea ca un alpinist pe-o creastă imposibilă.

Îi părăsi pe cei cu care tăifăsuise până atunci și se îndreptă cu pas săltat de nerăbdare spre diva ce părea întruchiparea unei zeițe a sexului.

— Detectiv Frank Cooper! o abordă el din prima pe femeia ai cărei ochi rămâneau nevăzuți, în spatele unor ochelari de soare imenși. FBI!

Ea își înclină capul, privindu-l pe bărbatul din față pe deasupra ochelarilor, ca și cum lentilele acestora ar fi împiedicat o vedere suficient de bună a interlocutorului. Fu mulțumită probabil de ceea ce zărea, pentru că-și dădu la o parte acele accesorii și îi aruncă bărbatului o privire de-un violet intens.

— Nicole Gissing, se prezentă ea, cu o voce profundă ce îi pătrunse detectivului adânc între picioare. FBI? Cu ce ocazie?

— Îmi cer scuze, știu că nu este momentul cel mai potrivit, însă aș dori să v-o pun.... ăăă, pardon, să vă pun câteva întrebări despre tragicul eveniment căruia i-a căzut victimă și soțul dumneavoastră.

— Am dat toate răspunsurile poliției, nu văd ce v-aș putea spune în plus... Dar poftiți în casă, dacă credeți că e necesar.

Mamăăă, și ce necesar e! se gândi Frank, încălzit de perspectiva de-a fi în aceeași încăpere cu specimenul respectiv.

Nicole nu părea afectată în mod deosebit de evenimentul care zguduise împrejurimile. Porni înaintea detectivului, permițându-i acestuia să arunce o privire de cunoscător asupra picioarelor ei interminabile și a feselor atât de bombate, încât ar fi putut găzdui un concurs de schi. Frank o urmă ca un câțel fidel, nu înainte de-a arunca o privire triumfătoare spre grupul bărbaților frustrați, care îi arătau prin semne fără echivoc că îl susțineau în tentativa lui, oricare ar fi fost aceea.

Când ajunseră în casă, girafa se aruncă sfârșită în primul fotoliul ce-i ieși în cale, își scoase pantofii din picioare cu un gest obosit și își luă fața în palme, începând să plângă încetișor.

A dracului muiere! se gândi Frank imediat. Vasăzică, detașarea de afară era doar de fațadă. Se știe filată de toată lumea din cartier și nu vrea să-și strice imaginea; bravo ei!

— O cunoșteai pe femeia cu care te înșela? șopti Frank, așezându-se lângă ea, pe brațul larg al fotoliului

— Luciana Guerney, murmură Nicole. Eram prietene din facultate. Bune prietene. Cum a fost posibil așa ceva? întrebă ea, întorcând ochii înlăcrimați spre bărbatul de care se simțea ciudat de atrasă, încă din prima secundă în care-l văzuse.

— Crimă, șopti Frank, luându-i mâna între palme, în timp ce ochii lui scormonitori plonjau în decolteul generos al femeii.

Așa cum stătea acum, jumătate călare pe brațul fotoliului, cu trupul atingând ușor corpul voluptuos al femeii, vedea perfect sânii imenși cum se ridică și coboară la fiecare inspirație și expirație. Iar când mai survenea și-un suspin, carnea lor tare fremăta precum cercurile pe care le face apa în care este aruncată o piatră.

— Crimă? întrebă femeia, mirată. Nu... asta mă interesează mai puțin acum. Cum de m-au putut înșela, amândoi. O iubeam!

Frank fu gata să cadă de pe brațul fotoliului când auzi remarca aceea, făcută cu oarecare detașare de femeia de care se lipise aproape cu totul.

Hopa! își zise el, aproape bucuros. Ce-avem noi aici? Un dublu adulter?

— Adică?!

— Adică era amanta mea, ce nu pricepi? se înfurie Nicole, ca și cum detectivul ar fi trebuit deja să-și închipuie acel lucru. O iubeam din facultate, de când eram colege de cameră. Dar de ce-ți spun ție toate lucrurile astea?

Gazda se ridică ea brusc din fotoliul, realizând situația în care se găsea.

— Pentru că simți nevoia să vorbești cu cineva, o informă Frank, ridicându-se la rândul lui de pe brațul fotoliului.

Se priviră în ochii, parcă așteptând fiecare să vadă ce mișcare pregătește celălalt.

Frank putu citi o năprasnică dorință a femeii de a se abandona pe aripile simțurilor, ca să uite pe cale sexuală de modul în care cele două iubiri ale ei se gândiseră să o înșele una cu alta. Bărbatul știa că ancheta trebuia să primeze. Însă în fața sa se găsea o femeie incredibil de apetisantă, care cerșea din priviri să fie posedată sălbatic, să uite de toți și de toate, să înlocuiască suspinul plânsetului cu cel al extazului. Se vedea clar că femeia fusese născută pentru erotism, și că ființa ei emana prin toți porii sexualitate. Era ca un accident al naturii. Părea să fii supt, în interiorul ei, energia sexuală a întregului cartier.

Frank o apucă încet, cu o mână înconjurându-i talia și cu cealaltă ceafa. Îi aplecă fața într-o parte și o privi intens, parcă pentru a-i cere o ultimă îngăduință.

Ochii femeii răspundeau un „da” parcă urlat, așa că detectivul se simți eliberat de orice mustrare de conștiință.

Buzele ei se dovediră mari și fierbinți, iar limba aspră și extrem de mobilă. Începu să geamă încet, încă din momentul în care Frank îi atinse ușor buzele. Apoi își lipi trupul de cel al bărbatului, precum o ventuză.

Frank simți cum este covârșit de carnația bogată și tare a femeii, ca supt într-o vâltoare. Parcă se găsea într-o barcă ce se îndrepta, cu viteză din ce în ce mai mare, spre o cascadă. Știa că nu se mai putea împotrivi nici dacă-ar fi dorit din toată ființa lui s-o facă. Dar când încercase el vreodată să se împotrivească unui asemenea torent erotic?!...

Sărutul lor pasional îi împingea spre patul de pe care abia se schimbaseră așternuturile și unde încă se mai ghiceau urme cafenii de sânge. Frank observă acest lucru și avu o tresărire, încercând să cotească spre un alt loc mai lipsit de amintiri macabre, însă femeia nu mai putea fi oprită de asemenea copilării. Întregul ei trup era un imens clitoris, tresărind și întărindu-se la fiecare atingere a bărbatului. Iar el înțelese că Nicole nu era genul de femeie care are nevoie de

preludii savante, așa că îi băgă mâna pe sub fusta scurtă și îi rupse, cu o singură mișcare, chiloții pe care îi simți uzi și catifelați în același timp.

Nu mai știa cine îl lăsase pe el fără pantaloni, și nici când. Înainte de a se dumiri prea bine de ceea ce i se întâmplase, își simți penisul introdus într-un cuptor încins și parcă strâns acolo cu ușa. Nu-i venea să creadă că un asemenea monstru de carnație putea fi atât de strâmt, încât să se simtă ca și cum ar fi încercat să violeze o pisică. Unghiile proaspetei văduve îi lăsau urme adânci pe spate, în timp ce limba ei i se strecura cotropitoare în ureche, făcând volute ce-i creșteau bărbatului tensiunea. O dorință caldă și subită de-a mușca cu poftă din trupul acela cărnos, parcă lipsit de oase, tare și plin, îl cuprindea pe nesimțite.

Loviturile lui de bazin erau necruțătoare, ritmate, directe sau rotitoare. Trupul femeii îl cerea în ea, cu fiecare cursă brutală a lui Frank. Se simțea ca atras de-un magnet gigantic, de fiecare dată când se retrăgea. Era ceva mai presus de experiențele lui anterioare. Avea senzația că a intrat pe un drum fără întoarcere, ca aruncat pe un imens și abrupt tobogan. Corpul lui nu mai asculta niciun fel de comenzi, altele decât cele ce părea să-i fie transmise de corpul încins al vădanei. Iar vorbele ei îi sunau permanent în ureche.

— Nu te opri, dragule, umple-mă toată cu tine! Încet... repede... Încet... lasă-mă să te simt cu totul... acum tare, rupe-mă, despică-mă!...

Frank închise ochii și încercă să trăiască senzațiile unui orb, al cărui simț tactil pipăia precum privirea toate curbele femeii ce i se îndesau în stomac, în piept, în mâinile ca niște clești.

Nicole îl răsturnă, cum răstoarnă un torent dezlănțuit un hambar. Acum, Frank avea o vedere mult mai completă asupra fenomenalului trup al partenerei lui. Mâinile lui se plimbau pe pântecul plat, urcând spre sânii care tresăltau la fiecare contră a femeii, apoi coborau flămânde pe șoldurile pline, strângându-le cu putere și trăgând-o în el cu toată forța.

Femeia se lăsase pe spate, oferindu-i detectivului imaginea de neuitat a sânilor ei împinși spre tavan și a petecului roșu de păr pe sub care pistonul lui pompa, cu venele umflate ca niște șerpi ținuți pe sub pielea fină ce se ducea și se retrăgea neobosită. Capul începu să i se miște haotic, de la stânga la dreapta, ca într-o neconținută negație, în timp ce vocea ei bolborosea cuvinte fără șir și noimă.

Mâinile puternice ale lui Frank stopară cursele năvalnice ale bazinului ei și-o obligară să se rotească pe loc, astfel încât să se simtă unul pe altul în cele mai ascunse cotloane ale locului fierbinte de unde el n-ar fi dorit să mai iasă vreodată.

Treptat, rotirile femeii semănară din ce în ce mai mult cu niște spasme, oprindu-se câteva fracțiuni de secundă, apoi pornind iar, la o tură completă, în timp ce bărbatul începea să gâfâie cu voce tare și cu o viteză din ce în ce mai mare, până când strigătele lor porniră în același timp și se împreunară undeva deasupra, aproape de tavan.

Jessica strânse ochii și începu să-i frece nervoasă. O dureau și o usturau tare rău de când stătea cu ei în monitorul calculatorului. Se chinuia de câteva ore bune să găsească ceva urme despre detectivul acela bătrân care-o tulburase atât de

tare. Avea impresia că visase, în cele din urmă, că totul nu fusese decât o răbufnire a subconștientului ei, care-i dăduse niște sfaturi și niște impulsuri scurte, dure, pentru a se retrage apoi la loc, în locul umed și întunecos în care își derula „programele” ciudate.

Se lămurise imediat că locuința-n care fusese și în care își găsisese Orson sfârșitul era de fapt un birou-fantomă, neînregistrat nicăieri. Numele de Lewis Hubert nu exista în baza de date a poliției, nici în cea a camerei de comerț, nici în anuarul detectivilor privați, niciunde.

Și totuși, trebuie să existe ceva, undeva, se ambiționa ea. Oamenii ăia care l-au angajat l-au găsit într-un fel.

Din păcate, Pembroke era de neîntrebat, așa cum zăcea la morgă, iar domnul Faulconbridge era de negăsit, vecinii susținând că plecase în sudul țării, probabil la părinți, la o adresă pe care nimeni n-o cunoștea.

Se ridică furioasă de la calculator, pentru a se întoarce în locuința unde trăise acea ciudată experiență și unde se sfârșiseră zilele ginerei guvernatorului. Simțea că acolo mai avea șanse să găsească o urmă, să descopere ceva ce le scăpase tuturor, să dea peste cineva care știa mai multe decât reușiseră ei să afle până-n acel moment. Se urcă în mașină și într-o jumătate de oră o parca, din nou, pentru a treia oară, în locul acela dubios.

Se lăsase seara, însă Jessica era atât de absorbită de anchetă, încât nu luase în calcul primejdiile la care se expunea prin prezența ei acolo, la ora aceea târzie. Intră hotărâtă în clădirea cu miros de urină și șobolani, mirosind mai mult a pușcărie medievală decât a bloc din mileniul trei. Ținea minte că la apartamentul din față nu reușise să dea de nimeni cu câteva ore înainte, iar restul vecinilor fuseseră atât de înspăimântați la vederea poliției, încât se răspândiseră ca potârnichele.

Bătu la ușa apartamentului. Auzi un zgomot înfundat și se bucură.

Măcar e cineva acasă, se gândi ea. Scoase legitimația și o lipi de vizor.

Ușa se deschise brusc și în pragul ei se ivi o namilă bărboasă, genul pe care și-o închipuia numai pe motocicletă sau spărgând sticle în capul cuiva prin baruri. Arătarea îi aruncă o privire suspicioasă, apoi privi curios peste capul ei, în spate.

— Da... cu ce te pot ajuta? rosti el, plictisit.

— Numele meu e Jessica Thompson, de la Poliția metropolitană. Vreau să-ți pun câteva întrebări despre detectivul particular ce locuia peste drum de tine.

— Nu știu nimic și nu cred că cineva de pe aici o să răspundă la întrebările voastre, îngăimă namila, după câteva secunde de gândire.

Apoi îi întoarse spatele și împinse ușa, însă Jessica își strecură imediat piciorul în dreptul pragului, împiedicând închiderea acesteia. Neauzind zgomotul specific de ușă trântită, namila se întoarse mirată și se trezi în fața unei țevi de revolver îndreptat spre capul lui.

— Poftim educație! mormăi el. Și vă mai mirați că nu vă ajută nimeni, niciodată.

— Dă-te înapoi! Încet, cu mâinile ridicate deasupra capului.

— Dar ce-ți veni cucoană, ai înnebunit? strigă namila.

La auzul glasului său puternic, în camera din spate se auziră câteva bufnituri, ceea ce o făcu pe polițistă să se repeadă în acea direcție. Ajunse în cameră, unde găsi o imagine ce-i produse și spaimă și revoltă, în primele momente. Pe o saltea largă și lungă, cuprinzând aproape toată încăperea, trei trupuri goale de femei se răsuceau, ameteite de droguri, înlănțuindu-se molatic precum niște serpoaice. Pe o masă scundă cu blat de sticlă, o grămăjoară apreciabilă de praf alb sticlea în lumina neoanelor.

— Hopa — spuse Jessica — ia uitate ce avem noi aici!

— Wow! Robert! strigă una dintre femeile din încăperea, asta e o surpriză? Hai, frumoaso, nu te jena! Fă-te comodă și vino între noi, ha, ha, ha!

— În visele tale, idioato! Tu vezi cu cine vorbești?

— Maaare brânză! spuse o a doua femeie, o blonda cu trup de șarpe, scoțând capul dintre coapsele unei negrese grase și urâte. Tu chiar crezi că ne speriem de jucăria aia din mâna ta?

Jessica își dădu seama că era inutil să se lungească la discuții cu individele, prea drogate ca să mai aibă simțul realității și al primejdiei. Se trase cu spatele la perete și avansă cu grijă spre o ușă ce dădea probabil în camera de baie, continuând să-l țină în bătaia țevii pe Robert, care o privea tulbure, dar ceva mai puțin relaxat.

Polițista ajunse în locul dorit și lovi puternic cu palma în ușă.

— Ieșiți afară, acum!

— Ce-ai cucoană, vedenii? încercă bărbatul s-o descurajeze. Nu mai e nimeni aici. Nu ți se pare că suntem destui?

— Număr până la trei, apoi intru și trag! spuse Jessica, imperturbabilă.

— Ha, ha, ha! începu negresa să râdă isteric, dând-o la o parte pe schiloada ce-o sonda cu limba și punându-se în patru labe, cu fața la spectacol.

Sânii ei imenși se sprijineau pe salteaua tare, iar pe fața porcinei i se citea completa rupere de realitate.

— Avem o descindere în direct. Ce-o să faci, curvo, o să ne împuști pe toți? strigă ea, teribil de înveselită de perspectiva pe care-o enunțase. Uite, împușcă-mă aici, între buci, spuse ea, răsucindu-se deodată pe spate și făcând o rotație de o sută optzeci de grade, căscând spre Jessica un vagin imens, roșu ca o rană proaspătă. Dar să ai glonțul mare, că altfel nici nu-l simt, ha, ha, ha!

Jessica o privi cu dispreț și începu să numere, încercând să se calmeze:

— Unu, doi... ieșiți acum, până nu e prea târziu!

— Ușa toaletei se deschise încet și în cadrul ei apăru un puști de cel mult șaptesprezece ani, schilod și gol, cu penisul de-o mărime incredibilă, încă în erecție, de pe care polițista nu reuși să-și mute decât cu greu privirea.

— Deci, avem și corupție de minori, constată polițista. Mai e cineva acolo? strigă ea, încercând să-și ascundă tulburarea.

Aerul era încărcat de simțurile aprinse ale participanților la acea orgie, iar ea nu mai simțise demult atingerea unui bărbat, de când îl prinsese pe soțul său în pat cu o târfă neagră, agățată probabil de pe stradă.

O lungă perioadă de timp, orice aluzie sexuală, orice atingere sau doar vederea unui trup de bărbat îi readucea în minte imaginea fostului ei soț, cu

mădularul înfipt între fesele femeii aceleia vulgare. În asemenea clipe revedea imensa satisfacție întipărită pe fața celui pe care îl iubise inutil de mult. Timpul trecuse, dar simțuri pe care le credea definitiv adormite începuseră să-i dea târcoale cu insistență. Lungile masturbări din cadă nu îi mai satisfăceau pofta pe care-o resimțea la o atingere fermă de bărbat.

Și se trezise de-a binelea la viață, din acest punct de vedere, când Frank o apucase protector cu mâinile pe după umeri. Un declic interior, pe care aproape că-l auzise, cum auzi zgomotul sec și scurt al întrerupătorului. Și-acum, toată acea goliciune, acel erotism plutind greu prin cameră, tânărul cu falusul lui gigantic și femeile acelea atât de mulțumite în depravarea lor... Toate i-ar fi trezit dezgustul cu câteva luni înainte, însă acum...

— Te-am întrebat dacă mai e cineva acolo! se răsti ea la puștan, făcând eforturi mari să ridice privirea de pe membrul gigantic și aproape erect.

— Ce-i târfă? sesiză negresa eforturile polițistei de-a privi în altă parte. Ți s-au aprins becuțele când i-ai văzut-o lui Emilio?

— Gura! strigă ea, cuprinsă de disperare. Treci la perete! îi ordonă incredibilului puști. Treceți toți la perete! adăugă ea, mutându-se pe partea cealaltă a ușii, pentru a putea privi în camera din care tocmai ieșise tânărul.

Aruncă o privire rapidă în baie. Părea să fie goală.

— OK, spuse, ceva mai liniștită. Eu am un caz al dracului de nasol pe cap, așa că s-ar putea să nu fiu interesată de praful alb de pe masă. În schimb, tu — spuse ea, arătând cu țeava revolverului spre Robert — te așezi frumos acolo, jos, îi expediezi pe toți acasă și-mi spui tot ce știi despre detectivul particular de peste drum.

— Ce te face să crezi că știu ceva?

— Sunt sigură că o să-ți amintești, în orice caz. Asta dacă vrei să nu vă încheiați orgia în beciurile poliției.

— Să dea toți dracii dacă eu am de gând să plec de-aici până nu obțin cel puțin două serii de orgasm, se enervă negresa, apucându-l degajată de penis pe Emilio și trăgându-l până când reuși să i-o ia în gură pe jumătate.

Jessica rămase fără replică. Imaginea imensului falus penetrând cavitatea bucală a ciocolatiei, buzele ei mari lipite de pielea creolă ce cucureau treptat milimetru după milimetru, îi strecură un fior rece pe șira spinării.

Robert sesiză tulburarea și neatenția polițistei, după care, cu un salt de care Jessica nu l-ar fi crezut capabil în starea de amețeală în care părea să se găsească namila, se prăbuși peste ea, făcând-o să scape pistolul din mână.

— Așa, păpușă! spuse el. Decât să mă ameninți pentru a-mi smulge niște informații, n-ar fi mai bine să mi-o sugi tare în același scop?

Și o trânti pe Jessica la podea, iar cele două fete care rămăseseră libere se grăbiră s-o imobilizeze pe intrusă, aproape rupându-i hainele de pe ea, în vreme ce aceasta se zbătea din ce în ce mai slab. Mâinile femeilor ajunseră repede la pielea smeadă a Jessicăi și îi găsiră sfârcurile gata învârtoșate. Pantalonii de uniformă zăceau deja de câteva minute aruncați într-un colț al încăperii, iar capul lui Robert se afundase complet între coapsele ei musculoase.

Femeia, stătută și cu poftă neostoită de bărbat, se mai zbătu puțin, însă fără convingere. Apoi se abandonează pe sine închizând ochii și lăsându-se siluită îndelung de toate persoanele din încăpere.

În cele din urmă, profitând de remușcările care îl cuprinseseră pe guvernator, Mark reușise să-l convingă să-i dea setul de poze. I le-ar fi putut cere și într-un alt mod, mai puțin amical, însă detectivul avusese destul timp să-și dea seama că mijlocele de coerciție legale dau prost atunci când sunt folosite pe oficialități, mai ales de un asemenea rang și că, în general, e preferabil să le eviți.

Fotografiile erau impecabil lucrate și păreau făcute cu acordul celor implicați, atât de puțin se vedeau urmele clandestinității totale în care fuseseră realizate.

Era foarte nerăbdător să le arate specialistul fotograf al diviziei.

Ajunse la birou, unde văzu toată lumea strânsă ciopor în jurul ușii șefului Robert O'Neill. „Maestrul”, cum i se spunea fotografului, se găsea în plină activitate când apărură Mark. Ca unul ce era învățat să lucreze cu ochiul pe obiectiv, stătea chircit la ușa șefului, cu ochiul strâns lipit de gaura cheii, în timp ce colegii lui făceau galerie în jurul lui.

— Hai, bă, greșosule! strigau ei. Nu monopoliza orificiul, dă-te-n spumele mării de pervers! Nu vezi că ni s-au umflat ganglionii de așteptat?

— Bă! se rățoi furios bătrânul la ei. Ce mama dracu' e-acolo?

Fotograful ridică pentru moment capul din gaura cheii, speriat în primele clipe de vocea autoritară. Momentul lui de neatenție fu suficient pentru a permite unui coleg să-și vâre urgent capul în locul rămas liber. Pozarul se înfurie și încercă să-l împingă la o parte.

— Dă-te, bă, de aici, că nu știi să-ți folosești ochiul ăla bleg, ca de sticlă!

— Dar mai lasă-l, mă, și pe el! Poate-ți trag și-un cap în gură, dacă mai faci atâtea fasoane, se supără un gras care încerca, cu prea puțin succes, să-l prindă din urmă pe Mark la capitolul siluetă.

Cearta nu mai dură mult timp, pentru că bătrânul se înfurie și se năpusti ca un taur asupra grămezii strânse în jurul ușii lui Robert, azvârlindu-i pe toți în toate părțile, precum aruncă popicele o bilă de bowling bine rostogolită.

Parcă vorbesc singur, spuse el, după ce privi mulțumit scena cu colegii săi adunându-se de pe sub birouri, pleoștiți și cu o frustrare imensă în ochi. Ce v-a apucat? Ce se întâmplă acolo?

— Șefu', făcu fotograful, entuziasmat și parcă uitând de faptul că se lovise zdravăn la cot în căzătură, a venit șmecherul de Frank cu o bucată la șeful ăl mare. Maaamăăă, n-ai văzut așa ceva de când ești.

— Sunteți complet săriți de pe șine, aprecie Mark, ridicând din umeri și intrând hotărât în biroul lui Robert, fără să se mai ostenească să bată.

— Bine că ești tu normal! spuse cu năduf grasul, în urma lui, dar numai după ce se asigură ca nu mai putea fi auzi. De-aia te-ai și aruncat repede să intri acolo...

În biroul lui Robert O'Neill, lui Mark îi fu dat să asiste la o altă scenă stupefiantă. Frank stătea relaxat în fotoliul luxos al șefului, cu picioarele pe biroul de mahon. În condiții normale, asemenea încercare l-ar fi costat serviciul pe tânărul Cooper, cu atât mai mult cu cât primise mai multe avertismente ferme din partea lui Robert, numai pentru că făcuse greșeala să se reazeme de biroul pe care acum își odihnea impasibil picioarele. În fața lui, răsturnată confortabil în fotoliul în care boss-ul îi pofta să șadă numai pe oamenii importanți care veneau în vizită, se găsea o femeie ce-i strecură un ghimpe aprins în inimă chiar și lui Mark. Era genul după care suspinase toată viața și puținele femei pe care catadicsise să le prefere în locul unor mese copioase încercaseră, pe departe, să se apropie de acest tipar. O femeie cu forme opulente și cu o carnație perfect așezată pe ea, lăsând impresia că e sculptată în marmură. O îngemănare ciudată între greutatea unei obeze și formele unui manechin pentru lenjerie intimă.

Cel mai fascinat părea să fie însă chiar Robert, care îngenunchease de-a dreptul în fața ei, prefăcându-se foarte interesant de niște amănunte pe care femeia le dădea cu un zâmbet amuzat pe figură.

Cine e diva? întrebă Mark, uitându-se uimit la colegul său. Și ce caută aici?

Frank nu spuse nimic, în schimb îi făcu semn să tacă și să fie atent la scena din fața lui.

Hai, lasă prostiile, că n-avem timp de asta! se arătă Mark neînduplecat, căruia momentul de stupoare și interes pentru carnația femeii îi trecuse mai repede decât senzația de sațietate după o masa copioasă.

— Și cum de stai cu picioarele pe biroul lui Robert? Ai înnebunit?

— Poți să te sui și tu cu picioarele pe el, spuse Frank, ca și când ar fi fost singuri în birou. De când am adus-o pe Nicole nu mai aude și nu mai vede nimic. Abia dacă mai reușește să-și șteargă balele, libidinosul dracului!...

— Dar cine e Nicole?

— Văduva victimei din ultima crimă comisă de asasinul nostru. Mă rog, ultima care respectă tiparul, să zicem, dacă n-o punem la socoteală pe cea din biroul detectivului particular. Chiar, ai aflat ceva de la guvernator?

— Vrei să-ți dau raportul aici?! se miră Mark. Cu ăștia de față?

— Hai, bătrâne, ce vorbe-s astea? Cum să-mi dai mie raportul? Povestește-mi! Și, sincer, aici aș vrea s-o faci. Să mă simt și eu ca un boier în fotoliul șefului. Fii liniștit! Sunt înțeles cu fata. Când îl văd că se relaxează puțin, îi fac un semn discret. Fii atent!

Se uită fix în ochi femeii, care îi simți privirea ațintită asupra sa și îl privi drăgăstos. Frank îi făcu un semn scurt din cap și Nicole își schimbă tacticos poziția picioarelor, descoperindu-și pentru câteva fracțiuni de secundă petecul blond de păr dintre picioare, moment în care Robert începu să tușească pentru a-și regla respirația.

— Te-ai prins? făcu Frank, satisfăcut. Îl țin în poziția aia până dimineață. Parcă aș avea o telecomandă. Nu mă mai satur, pur și simplu! Și mi-e milă de el, oricât de greu ți-ar fi să crezi, pentru că dacă îi fac un semn să se aplece în față, să dea moșul cu nasul în sânii ei, îl luăm cu ambulanța. Zi-mi mai bine ce-ai aflat! După aia îți povestesc și eu.

Mark ridică din umeri, nepăsător la micile bucurii ale colegului său.

— Păi... am aflat un lucru foarte interesant:

Gertude voia să divorțeze. Nu e clar dacă Orson știa acest lucru, dar e foarte posibil. În orice caz, pierdea tot.

Hopa! făcu Frank. Foarte interesant! Deci, avea ceva motive să o vadă pe juna lui soție moartă, iar pe el văduv. Presupun că ceva i-ar fi revenit din averea ei, în caz de deces, bineînțeles.

Exact!

Dar cum poți să angajezi un criminal în serie pentru a-ți suprima nevasta? Așa ceva n-am mai auzit.

Eu am o bănuială, făcu Mark, enigmatic. De fapt o teorie; mai mult decât o bănuială, dar încă nu îndrăznesc s-o pronunț cu voce tare. Tu ce ai aflat?

Lasă ce am aflat eu... Spune-mi bănuiala ta, nu mă face să stau treaz la noapte cu gândul la chestia asta. Am alte planuri de nedormit, la o adică. N-am apucat să vorbesc cu legista din Connecticut, dacă-ți mai amintești personajul.

— Mai întâi îmi spui tu ce ai aflat și după aia mă mai gândesc dacă merită să-mi bat capul pentru nopțile tale albe.

Juna de colo, care în curând o să facă bube pe picioare de la cât s-a holbat moșul între ele, a angajat un detectiv particular ca să-l urmărească pe

Mă dau bătut, făcu bătrânul imediat, pentru a nu mai lungi jocul de-a ghicitoarea.

Cu iubita ei! He, he, îți dai seama ce nebunie?! În loc să o facă în trei, ca oamenii normali, tipii se simțeau mai bine să și-o tragă unii altora pe la spate.

Mda... făcu Mark, scârbit. Oare de ce nu mă mir foarte tare?! Asta îi povestește fata, moșului, de e așa de absorbit?

Exact, confirmă Frank, cu un aer mefistofelic pe figură. Eu am pus-o, adaugă el mândru.

Dar asta nu e tot. Îi știe și numele și adresa individului. Și corespunde al dracului de bine cu ce ne-a povestit Jessica. Doar numele diferă. Pe detectivul ei îl chema... stai că mi-am notat undeva... spuse detectivul, începând să se scormonească prin buzunare.

În cele din urmă găsi o bucată de hârtie pe care era scris cu o pastă groasă, roșie.

N-am avut pix la îndemână, spuse el, când observă privirea mirată a colegului său ațintită asupra hârtiei. E rujul lui Nicole... Hm! În fine... Îl cheamă... Jeff Gloucester.

Cum? făcu Mark cu voce tare, atât de tare, încât Nicole se opri din sporovăit, iar Robert întoarse capul brusc spre ei, obligându-l pe Frank să se arunce sub birou, cu o mișcare de magician, pentru a nu fi surprins în acea poziție compromițătoare.

Nicole surprinse situația ingrată în care se găsea cel ce-i întărise din nou credința în iubirea heterosexuală și mângâie discret chelia lui Robert.

Covârșit de acest gest, Marele Chel își întoarse instantaneu privirea înapoi spre femeia visurilor lui perverse.

— Era cât pe ce, spuse Frank, ieșind precaut de sub birou. Ce te-a apucat să urli așa? Îl știi pe acest Gloucester?

— Îmi sună foarte cunoscut, admise Mark, precaut, parcă neîndrăznind să dea glas suspiciunilor ce începuseră să prindă cheag în mintea lui. Am cunoscut demult, în tinerețe, pe cineva cu acest nume. Mă rog, cunoscut e extrem de mult spus. Abia intrasem în poliție, după ce mă întorsesem din Vietnam. Acum, că mi l-ai adus în minte... O crimă care semăna cu astea de acum ca mod de operare. Două cadavre ciopârțite. Bărbat și femeie. De fapt, numai femeia era ciopârțită, la drept vorbind. El era fleșcăit, călcat cu compresorul.

— Wow! făcu Frank, siderat. Așa da! Și cum de n-ai făcut legătura mai repede? Probabil că e același criminal și poate chiar acest detectiv particular... Jeff Gloucester.

— Am avut câteva motive să nu fac o legătură, deși, îți dai seama, în pădurea din Connecticut asta mi-a venit în minte, prima dată. Cu atât mai mult cu cât îl doborâsem pe criminalul pe care îl prinsesem chiar acolo... dar l-am scăpat... În fine, o să îți povestesc altă dată.

— Bine, îmi povestești când vrei tu. Acum spune-mi de ce n-ai făcut legătura!

— În primul rând, pentru că am fost atent mulți ani la crime de acest gen, încercând să regăsesc urma criminalului. M-a obsedat, îți dai seama. Nu s-a mai repetat, niciunde. Toate cele care păreau să semene oarecum, se dovedeau până la urmă doar piste false. În al doilea rând, pentru că motivul nu semăna. Nu știu cu precizie care-a fost mobilul crimei de-atunci, însă nu era vorba despre adulter. Cel puțin asta am crezut până acum.

— Până acum? se miră Frank. Ce a intervenit acum?

— Jeff, Jeff Gloucester. Era numele soțului. Al celui strivit de tamburul compresorului.

Jessica se trezi cu greu. Soarele se strecura anemic printr-un colț rupt al ziarelor ce acopereau ferestrele. O durea capul îngrozitor și se străduia din greu să-și amintească ce se petrecuse în seara precedentă.

Prin mintea ei sclipeau frânturi ce păreau să n-aibă vreun sens. Își amintea gustul incert al unui penis enorm, monstruos, atașat de un trup scheletic și copilăros. Și limba aspră a unei negrese aproape obeze șmirgheluindu-i cu furie labiile. Pe măsură ce amintirile se precizau mai pregnant, Jessica simțea o căldură insistentă ce-i cuprindea obraji. Acum își amintea. Femeia își luă fața în palme și rămase așa câteva minute. Îi era rușine și încerca să se ascundă. În cameră nu era nimeni, dar asta nu conta. Polițista încerca să se ascundă chiar de ea.

Capul continua s-o doară. Își aminti că trăsesese și câteva linii din praful alb de pe masa cu blat de sticlă, imediat după ce namila ce-i deschisese ușa începuse s-o penetreze anal, în timp ce femeia slabă ca un șarpe își îndesase degetele în vagin și le mișca frenetic, râzând demential.

Oricât de mult ar încerca să se dezvinovățească, nu se putea vorbi, propriu-zis, despre un viol. Aproape că se rugase ca orgia s-o copleșească și pe ea, să-i aprindă simțurile spre a i le potoli din nou.

Se privi într-o oglindă. Era goală aproape în întregime și pe corpul ei se mai puteau încă distinge urmele bastonului de cauciuc cu care fusese lovită, la cerere, după ce îi fusese introdus adânc și insistent în vagin și anus. Se ridică, îndreptându-se cu greu spre baie, ținându-se de pereți. Reuși să ajungă până la chiuvetă și își băgă capul sub jetul rece de apă, încercând să facă dispărută presiunea atroce ce-i apăsa tâmpilele și ceafa. Stătu așa câteva minute, până când simți cum începe să-i înghețe craniul.

Își ridică brusc capul, aruncându-și părul bogat pe spate. Cu ochii închiși, încercă să alunge imaginile nopții precedente din minte. Își dădu seama nu numai că nu poate, dar că nici măcar nu vrea cu adevărat s-o facă. O voluptate nebănuită o îndemna, împingându-i înapoi în memorie secvențele intense trăite în orgia căreia probabil numai un leșin îi pusese capăt.

Simțea încă și acum, în palme, forma fermă a sânilor negresei și încă mai păstra pe piept conturul dinților ei perfecți, care o mușcaseră sălbatic în timp ce era penetrată de amândoi bărbații simultan. Strânse tare ochii, de parcă în puterea cu care își controla mușchii pleoapelor putea rezida cheia uitării și a spălării de gândurile ei murdare. Îi redeschise abia când începură s-o doară. În oglinda murdară din față, chipul său părea obosit, însă o mulțumire sfidătoare îi străfulgera privirea.

Oftă adânc. Nu mai avea curajul să se privească în ochi.

Atunci, abia, reuși să vadă! Oglinda, ce-i păruse la început doar murdară, păstra un mesaj scris cu ruj, cu caractere hotărâte, chiar dacă puțin nesigure:

„Mulholand Drive, nr. 15. Dacă ai noroc!”

Ca prin minune îi dispărură toate gândurile fierbinți din minte. Polițista dornică de afirmare pusese din nou stăpânire pe mintea și pe trupul ei, alungând-o, pentru moment cel puțin, pe ștoarfa nerușinată ce-i luase locul pentru o noapte întreagă și câteva minute din dimineață. Se repezi în camera alăturată și începu să-și caute hainele, precipitată.

Știa că acel mesaj îi era adresat și mai știa că nu este o adresă unde orgia continuă, ci are legătură cu promisiunea pe care i-o făcuse namila când o penetrase îndelung, înainte ca ea să leșine. Când îi suflase, printre gâfâituri, în ureche:

„Ești o adevărată târfă de lux, detectiv Thompson. Mi-a făcut o deosebită plăcere să-mi împrăști sămânța pe fața și pe sâni tăi, s-o văd prelingându-se pe buzele tale. În timp ce te străduiai s-o apuci cu limba, pentru a nu pierde niciun strop. Cred că meriți să mă ții de cuvânt. O să afli ceea ce ai dorit.”

Restul nu mai conta. Probabil că acela fusese momentul în care își pierduse cunoștința.

„Mulholand Drive, nr. 15. Dacă ai noroc!”

De ce să am noroc? se gândea îngrijorată, în timp ce-și acoperea trupul plin de urmele sexului înrăit și dezlănțuit cu ultima piesă de vestimentație. Avertizarea s-ar putea să aibă legătură cu capacitatea detectivului particular de-a dispărea subit cu o secundă înainte de a da de el?

Parcă m-a hipnotizat, ticălosul! își zise cu năduf, repezidu-se spre ușă.

Când să iasă, simți impulsul de-a mai arunca o privire asupra acelui loc.

Știu un singur lucru, își mai zise ea, înfiorată și ofuscată în același timp. De bunăvoie, n-o să mai calc în camera asta, în imobilul ăsta chiar, câte zile-oi mai avea.

— Nu pot să înțeleg cum de-ai scăpat o pistă așa importantă din vedere, îi reproșă Frank partenerului său, deși știa că acum nu mai avea nicio importanță.

— Nici n-ai cum să înțelegi, răspunse acesta, extrem de calm. Ești învățat cu o anumită tehnologie a cercetării, care, odinioară, nu exista, și ți-e imposibil să-ți închipui ce diferențe mari există între cele două epoci, chiar dacă acestea sunt prea puțin îndepărtate în timp.

— Lasă, că nu erai chiar în epoca de piatră.

Pentru așa ceva... eram, oarecum. Tu nu-ți imaginezi cum arăta corpul ăla strivit de tamburul compresorului. Nu se mai puteau lua decât mostre de ADN pentru identificare.

— Și ce v-a împiedicat să le prelevați?

— Vreo zece, cincisprezece ani.

— Cum?

— Cam cu atât a precedat măcelul ăla tehnica de identificare pe baza ADN-ului. Ți se pare suficient? Ca să nu mai vorbim despre faptul că toate hainele împrăștiate prin cameră, și ce s-a mai putut recupera de pe cadavru, indicau, fără posibilitate de tăgadă, că era vorba despre Jeff Gloucester. Și mai omiți un lucru foarte important. De ce să ne fi îndoit? De ce să fii insistat atâta pe identitatea cadavrului? Identitatea criminalului era prioritatea noastră. Ca și acum, de altfel, dacă nu mă înșel.

Stăteau în biroul lui Mark, lângă o bucată enormă de pizza pe cale să dispară între fălcile neobosite ale namilei, și tânărul detectiv fuma ca turcul. Ceruseră deshumarea urgentă a rămășițelor culese cu mai bine de patruzeci de ani în urmă de pe tamburul compresorului și prelevarea unei mostre de ADN, pe baza căreia să se stabilească cu certitudine identitatea victimei. Făcuseră apel la toate cunoștințele și relațiile lui Robert O'Neill, pentru a impulsiona acest demers.

— Chiar dacă aflăm că răposatul nu este Jeff și că adevăratul domn Gloucester trăiește, bine mersi — spuse Frank, dând glas unui gând ce-l măcina — cu ce ne ajută acum?

— Să nu ne pripim, să jucăm ca la carte, îi temperă Mark neliniștea. S-avem certitudinea asta și mai vedem după. În primul rând vom afla dacă există vreo legătură între cazul de azi și cel de-atunci sau dacă nu e decât o coincidență.

— La fel de bine poate fi și o preluare de identitate. Nu știu de ce emit o asemenea ipoteză, dar există și posibilitatea asta.

— Criminalul să se ascundă sub numele unui mort? Tot aia.

— Cum, tot aia? se miră Frank.

— Trezește-te amice! Cred că ești cu mintea tot între cracii văduvei. Apropo, n-am înțeles de ce i-ai dus-o lui Robert?

— De-al dracu', evident... Să-l văd cum băloșește și crapă de ciudă că nu poate să-i lustruiască păsărică. Am învățat-o să-l ațâțe până leșină, dar să nu-l lase s-o atingă. Și, crede-mă, după ce partidă de sex i-am oferit, o să mă cam asculte de aici încolo. Dar de ce crezi că trebuie să mă trezesc?

Păi, chiar dacă i-a preluat identitatea soțului omorât, tot se cheamă că e o legătură, nu? Că acel criminal operează și acum, poate. Dar ceva îmi spune că e invers.

Mda. Cred că într-adevăr sunt cu mintea dusă. Cum adică, invers?

— Adică și-a păstrat identitatea, doar că nu l-a deranjat, ba chiar dimpotrivă, a lăsat să se creadă că cel mort era Jeff. Cum ar veni, și-a „împrumutat” numele unui mort, pentru o perioadă de timp.

— Din păcate, tot nu înțeleg. Ce e cu arcul ăsta peste vreme? Dacă tipul e dezaxat, de ce-a făcut o așa pauză? A fost în concediu prelungit?

— Aici e o întrebare, într-adevăr. O explicație ar fi că ceva i-a declanșat un mecanism adormit. Poate că tipul a văzut ceva care i-a reactivat trauma. Asta ar urma să aflăm în scurt timp. Deocamdată, asasinul se mișcă bine și suntem cam în aer cu ancheta. Dar sunt sigur că, până la urmă, trebuie să facă o greșală.

Telefonul sună și le întrerupse momentul de debusolare. Bătrânul se repezi să răspundă.

— Da, Mark Sinclair la aparat. Cum? Nu e? Foarte bine lucrat. E sigur, sper. OK! Sunt extrem de mulțumit de modul în care v-ați mișcat și-o să am grijă personal să primiți o primă sau o avansare, poate chiar pe amândouă, de ce nu?

Se întoarce, cu o privire triumfătoare în ochi, spre colegul său.

— Am bănuیت corect. Testul de ADN a arătat cu certitudine că omul strivit nu era domnul Gloucester.

— Dar cine?

— Asta are mai puțină importanță, acum, nu crezi? Întrebă Mark cu sarcasm în glas. Presupun că era amantul doamnei. Încornoratul i-a prins, cred, și i-a pedepsit exemplar, după mintea lui. Dar ceea ce rămâne util, din toată tărășenia asta, este faptul că am aflat identitatea criminalului în serie. Eu zic că nu e puțin lucru.

— Una dintre identitățile lui, mai corect spus. Ai uitat de Lewis? Asta numai din ceea ce știm noi în ultimul timp. Poate a acționat sub mai multe nume.

— Eu nu cred, se îndoi bătrânul detectiv. Adică, nu cred că a mai ucis de atunci și până acum. Ceva s-a întâmplat cu fata guvernatorului, ceva ce i-a trezit din nou pofta de răzbunare. Oricum, asta are mai puțină importanță, pentru moment. Ceea ce-avem noi de făcut este să dăm de nenorocit și să-l punem în spatele gratiilor. După aia putem găsi câte motivații psihologice vrem ca să scriem chiar o carte, dacă ne împinge talentul de la spate.

— Și cum te-ai gândit să facem asta? se arătă Frank, nedumerit

— Ca la carte, cum spuneam înainte. Dăm alertă generală și aflăm tot ce putem afla despre acest Gloucester. Toată istoria lui de viață, locuri de muncă, domiciliul prezent, cele anterioare... care e problema? Ai uitat cum se face?

— Nu șefu'! N-am uitat; numai că tare nu-mi place. Aș prefera s-o interoghez mai atent pe soția guvernatorului. Poate aflu ceva despre prima crimă, cea care a declanșat totul; nu așa spuneai?

— Of! oftă bătrânul detectiv din rărunchi. Nu te lași deloc. Amice, tu nu obosești niciodată?

— Tu obosești să mănânci? i-o întoarse Frank cu promptitudine.

Bătrânul o încasă din plin. Partenerul său avea dreptate de două ori. O dată, pentru că-i amintise că și el are... orgasmele lui culinare, și a doua oară fiindcă pista pe care dorea să se întoarcă nu era aberantă ca idee, chiar dacă nu nevasta guvernatorului era cea mai indicată pentru primul interogatoriu.

— Bine, bine, se recunosc el învins. Mă ocup eu de cercetarea trecutului mai îndepărtat, iar tu încerci să afli noutăți despre cazul de-acum. Deși poate-ar fi trebuit să te mai intereseze puțin și istoria — trecutul, vreau să spun —, nu numai prezentul.

CAPITOLUL 5

Jessica Thomson ajunsese la adresa scrisă cu rujul pe oglindă, în cel mai scurt timp posibil. O amăreală cumplită îi umplea gura, iar capul o durea din ce în ce mai tare, semn că drogurile nu fuseseră în stare să-i alunge dependența de cafeaua de dimineață. Acum nu mai era timp de tabieturi. Îi era teamă că dormise prea mult sau că aflarea adresei era tardivă. Nu dorea ca panta descendentă pe care o pornise viața personală să se repercuteze și asupra carierei.

Adresa se găsea undeva în afara metropolei, pe drumul spre Connecticut, și era vorba despre un motel. Mai precis, o clădire din lemn, pe două nivele, cu o inscripție mare și roșie pe frontispiciu, „Spirits of Wine”, și o reclamă ce-i îndemna pe șoferi să petreacă acolo nopți odihnitoare.

La recepție cucăia un individ mărunț, cu față de ucrainean fugit din țară de teama autorităților, și ajuns să trăiască într-o aparentă legalitate tocmai în celălalt capăt al lumii. Craniul lui ras era împodobit cu un tatuaj realizat probabil la fel de departe de regulile de igienă pe cât de departe se găsea bărbatul de locul de origine. Îi trânti în față legitimația și privirea hăituită din ochii lui îi spuse că nu se împăcase cu legea nici pe tărâm american.

— Stai liniștit, n-am venit să aflu ce afaceri învârți cu curvele pe aici. Caut un individ, Hubert Lewis, detectiv particular.

Individul răsuflă vizibil ușurat, apoi se prefăcu că aruncă o privire profesionistă prin registrul stabilimentului.

— Îmi pare rău, spuse el, cu o ipocrită dezamăgire întipărită în glas și pe figură. Nu avem pe nimeni cu numele ăsta.

— Ce-ar fi să te uiți într-adevăr pe registrul ăla, nu doar să te prefaci...

— Aoleo, ce ochi de vulturoaică aveți, doamnă polițist! se gudură tatuatul pe lângă frumoasa Jessica, privind-o expert și încercând o evaluare rapidă a femeii pe piața de carne a zonei. Adevărul e că m-am prefăcut că privesc registrul pentru că așa ne-a recomandat șefu', să părem importanți. Știu exact cine stă și cine nu stă aici. Aici nu e tocmai „Caesar Palace”, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Când am spus că n-am venit să te caut pe sub tejghea, n-am vrut să spun că nici nu-mi trece prin gând să o fac, dacă sunt nevoită. Ia vezi să nu dau o raită prin camere și să-ți salt șeptelul!

— Vai, se poate!... se prefăcu recepționarul indignat și jignit profund. Să mă bănuieți de asemenea practici inumane... Sunt un plătitor de taxe onest, nimic mai mult.

— Hai, hai, lasă vrăjeala asta ieftină! Am cunoscut mulți plătitori onești de taxe și crede-mă, nu arăți ca nici unul dintre ei. Să încercăm altfel. Vorbesc de-un tip în vârstă, foarte înalt, undeva pe la doi metri, corpulent dar bine făcut, cu păr alb și ochi foarte albaștri. Îți sună familiar?

— Ah, domnul Gloucester! se luminează tatuatul. Păi, de ce nu spuneți așa? E sus, în camera nr. 305, cum urcați scările la dreapta.

— Așa mai merge. E în cameră?

Tatuatul se uită în spate, căutând cu privirea cheia respectivului.

— Cum cheia nu e, s-ar putea să fie-n cameră.

Jessica se întoarse scurt, pe călcâie, militărește.

Văzu pe scări picioarele lungi ale unui individ, căruia încă nu i se vedea capul, și avu o premoniție.

— Domnul Lewis?

Tipul care cobora se opri preț de câteva secunde, apoi se aplecă pentru a zări înfățișarea celei care-l strigase.

Ochii albaștri ai bătrânului se întretăiară cu privirea tăioasă a polițistei, după care Jeff Gloucester, alias Hubert Lewis, se întoarse rapid și-o luă la fugă înapoi pe scări.

Jessica avu câteva momente de descumpănire, apoi scoase revolverul din teaca ce o purta la subsuoară și strigă după cel care deja dispăruse la etajul superior.

— Stai! Oprește-te că trag!

Cum detectivul nu dădea semne nici că se sperie prea tare de acea somație, nici că ar avea vreun gând să se întoarcă, Jessica o luă la fugă în urmărirea lui. Din nefericire pentru ea, pierduse startul, iar bătrânul nu părea foarte afectat de timpul care trecuse peste el.

Etajul superior era dotat cu o terasă ce se prelungea pe toată lungimea imobilului, din care se putea intra în oricare dintre camere. Un fel de culoar deschis. În spatele motelului se întindea, deasă și prea puțin luminată, o pădurice de mesteceni.

Spre surprinderea polițistei, când ajunse la etajul superior, îl găsi pe detectivul particular cățărât pe balustradă și gata să sară. Înălțimea nu era mare, cel mult patru metri, dar Jessica nu-și putea închipui că acel individ, la vârsta lui, ar mai îndrăzni să sară de-acolo.

Se opri sigură pe ea și îndreptă țeava pistolului spre capul urmăritului.

— Cred că ar fi cazul să-mi dai niște explicații, domnule „Știe tot”!

Albastrul dur al ochilor lui i se înfipse, pentru câteva secunde, direct în creier, paralizând-o. Profitând de momentul de încremenire al polițistei, Jeff sări cu agilitate și o luă la fugă spre pădure.

Jessica se dezmetici cu greutate și trase două focuri spre fugar. Zgomotul înfundat și praful stârnit de impactul cartușelor cu pământul îi spuseră că greșiseră ținta. Ezită puțin, apoi se hotărî să urmeze și ea aceeași cale. Sări, având grijă să se rostogolească imediat ce atinse solul, pentru a amortiza șocul aterizării. Apoi se ridică vioaie în picioare. Apucă să vadă cămașa albă a detectivului particular dispărând printre copaci și vru să mai tragă câteva focuri.

N-am nicio șansă să-l nimeresc, își făcu ea socoteala, luând-o la fugă, mâniaoasă că un tip care-i putea fi bunic îi puneă atâtea probleme.

În minte i se derulau, fără ca intensitatea acțiunii să i le poată opri, secvențele penibile ce-ar fi urmat la secție, când s-ar fi aflat că nu fusese-n stare să prindă nici măcar un septuagenar. Strânse din dinți și mări ritmul. Excesele fizice din noaptea precedentă nu îi ușurau însă deloc efortul. Când intră în pădure, se împiedică de prima creangă uscată pe care-o întâlni în drum și căzu, cât era de lungă, la pământ.

N-apucă să înjure, pentru că glonțul care îi fusese destinat se înfipse, cu un zgomot sec, în mesteacănul la baza căruia se prăvălise, silind-o să mulțumească cerului că se împiedicase. Urmă un schimb insistent de focuri, care nu avu niciun rezultat, în afară de acela de țintuire a polițistei la sol.

La un moment dat se lăsă liniștea.

Jessica nu îndrăznea totuși să se ridice, neștiind dacă Jeff era lovit, terminase muniția, o ștersese sau o aștepta să se ridice ca s-o occhească mai bine. Stătu nemișcată preț de câteva secunde, apoi își luă inima-n dinți și se ridică, ascunzându-se imediat după primul copac.

Nu se întâmplă nimic.

Cuprinsă de panică, din nou, la gândul că l-ar putea pierde pentru a treia oară, polițista uită de prudență și o luă la fugă, în zig-zag, în direcția din care veniseră ultimele focuri. Pe măsură ce înainta, i se întărea convingerea că Jeff Gloucester scăpase și de data asta.

La un moment dat, tot fugind, ajunse-n autostradă, tocmai la timp pentru a zări un Chrysler demarând cu un scrâșnet ascuțit de roți. Trase ultimele două cartușe înspre luneta autoturismului, care se sparse cu zgomot, fără ca asta să încetinească vreun pic demarajul mașinii.

Era obosită, vlăguită de-a dreptul și, pe deasupra — demoralizată.

Se așeză pe buza rigolei și își aruncă pistolul, scârbită.

Ar trebui să-mi arunc și insigna, se gândi ea, luându-și capul în palme și începând să plângă încetișor.

Când Frank sună la poarta maiestuoasă a casei guvernatorului, avea în gând o singură rugămintă: s-o găsească singură pe Constance.

Pe drum nu-și bătuse capul decât cu modul în care o va dezbrăca și o va penetra îndelung și fără grabă. Ar fi trebuit, în schimb, să facă un plan de bătaie pentru a-și justifica dorința de-a vorbi cu ea, în cazul în care nu era singură.

Îi deschise negresa cu picioare lungi și sâinii cât pepenii, care-i zâmbi promițător, arătându-și șiragurile strălucitoare de dinți.

— Doamna este acasă? întrebă el, strecurându-i o mână pe sub fustița scurtă, cât să aducă un pios omagiu fermității coapselor suple ale afroamericancei.

— Domnul este foarte îndrăzneț, reacționează negresa, mai mult încurajator decât reproșându-i ceva. Da, este acasă. Și e singură, adăugă ea, făcându-i complice cu ochiul.

Asta-i perfect, se bucură Frank, apropiindu-se de urechea femeii.

— Ia spune... tu și conia... vă mai alungați aleanul din când în când?

Negresa râse, dându-și capul pe spate și zguduindu-și pieptul plin pe sub ochii lacomi ai bărbatului. Dar nu răspunse nimic. Nici n-ar fi avut timp, pentru că-și făcuse apariția Constance, într-o ținută vestimentară atât de transparentă și de discretă, încât avea mai curând rolul unui indicator al goliciunii, decât de adăpost al acesteia.

— Domnul detectiv Frank Cooper! spuse ea, aparent surprinsă. Nu vă mai așteptam, zâmbi gazda, întinzându-i în același timp mâna cu grație.

— Nici n-aveai de ce să mă aștepți, doamnă, spuse Frank sarcastic, prinzându-i mâna și trăgând-o încet spre el. Doar ți-am telefonat acum o jumătate de oră că vin, îi șopti el în ureche.

Constance zâmbi, ca și cum ar fi auzit o glumă bună, și îi făcu negresei un semn discret cu mâna ca să dispară.

— Înțeleg că au rămas anumite aspecte... nelămurite? continuă ea, apucându-l din nou de mână pe Frank și îndemnându-l spre scări.

— Nu multe, dar foarte importante, preciză Frank, cu privirile lipite din nou, ca în prima zi, de fesele rotunde ale gazdei. Unele chiar au legătură cu cazul, să știi. Trebuie să-ți mai pun unele întrebări.

Femeia râse tare și îl trase grăbită pe detectiv în camera sa de un lux opulent.

— Și vrei să mi le pui chiar acum? încercă ea să se lămurească, așezându-se degajat pe marginea patului, punându-și un picior peste celălalt și dezgolindu-le pe amândouă complet.

— Sincer, chiar ți le-aș pune acum, până nu mă iau cu altele și uit. De la o vreme sunt teribil de distrat când văd asemenea picioare dezgolite chiar sub nasul meu.

— Bine, pune-le! acceptă Constance, făcând botic și acoperindu-și picioarele. Deci, domnule detectiv, cu ce te pot ajuta?

— Spuneai data trecută, printre suspine, că răposatul Orson nu e chiar ceea ce pare a fi. Am aflat între timp că cei doi erau în pragul divorțului, însă cred că e mai mult de-atât.

— Hm! făcu femeia, îmbufnată în continuare. Văd că ești bine informat, ce nevoie mai ai de mine?

Frank se hotărî să ia taurul de coarne, pentru a nu pierde prea multă vreme cu convingerea; se apropie de Constance și îi strecură o mână între picioare, strângând tare de bucata de carne... fisurată. Pe urmă, se aplecă și îi depuse un sărut promițător în spatele urechii, șoptindu-i cu căldură:

— Cu cât terminăm mai curând cu plictiseala asta de „interogatoriu”, cu atât mai rapid te las să te joci cu „Frank-necruțătorul”, bulgărul meu de gheață!

Gazda închise ochii și își mușcă buza de jos, oftând din rărunchi.

Orson nu era deloc genul milos, se hotărî ea să asculte sfatul detectivului.

— Când a aflat despre divorț, a și angajat un detectiv s-o urmărească pe Gertrude. Avea el o bănuială că motivul adevărat trebuie căutat în afara casei. Apoi, când bănuielile i s-au confirmat, parcă a înnebunit. E tot ce știi. A venit și mi-a aruncat fotografiile-n nas, de parcă eu aș fi avut ceva de-a face cu toată zvârcoleala aia penibilă. Știi, de fapt, eu și fata mea vitregă eram două străine. Abia dacă ne vorbeam și cu-atât mai puțin ne făceam confidențe. Știa și el foarte bine acest lucru, dar, cum ți-am spus, nu mai părea să raționeze la întreaga capacitate.

— Ți-a spus ceva despre vreun plan de răzbunare?

— Răzbunare?! se miră femeia, făcând ochii mari. Nu. Și nici nu-l vedeam în stare de gesturi decisive. Era un poponar laș. Furia lui avea ca singur motiv — divorțul. Despărțirea îl lăsa rece în realitate. Pierdea însă totul prin divorț, și asta

era un motiv suficient s-o urască pe Gertrude și pe nefericitul care se legase la cap cu pacostea lui de nevastă.

— Ciudat, aprecie Frank. Știi ceva despre vreun testament al soției lui?

— Nu. Adică bănuiesc că își făcuse. E o modă căreia nu-i scapă nimeni.

— Tu ai unul?

— Eu? Ce-i drept, nu. M-ar interesa mai mult testamentul lui, dacă înțelegi ideea.

— Al cui?

— Eh, al cui... Al soțului meu. După aia, m-oi gândi și la al meu. Deocamdată... ce să las... frumusețea?

— Măcar ai... pentru mai multe generații, aprecie Frank, sărutând-o îndelung, până simți că femeia se înmoaie de tot în brațele lui. Ar fi interesant de aflat ce era trecut în testamentul ăla, spuse el brusc, lăsând-o din brațe pe Constance.

Femeia, care se și pregătise sufletește pentru etapa următoare, îi aruncă o privire plină de ură, când văzu că Frank se reîntoarce la caz.

— Dacă asta e tot ceea ce te interesează... — zise ea, copleșită de-o furie greu de stăpânit —, n-ai decât să vorbești cu taică-su să te lase mâine să asisti la deschiderea lui, după funerarii. Na!

Apoi se ridică rapid în picioare, roșie ca racul, și îi arată detectivului ușa, cu un gest deloc lipsit de măreție.

Frank nu dădu semne că s-ar simți în vreun fel vizat de acea mișcare. Își înclină capul spre stânga și o privi atent, printre genele întredeschise.

Duduia are ceva imperial în ea, se gândi el. Dacă și în pielea goală — că ce-i pe ea nu intră în altă categorie — are o asemenea prestanță...

Se ridică, în cele din urmă, ca și cum ar intenționa să asculte indicația mută a gazdei, însă nu păși spre ușă, ci se apropie de ea, o apucă cu mâinile de fese și o ridică, întocmai ca pe o pană, în aer.

Constance se agăță de detectiv, jumătate instinctiv, jumătate de poftă, înconjurându-i gâtul cu brațele și bazinul cu picioarele.

Când Frank o privi drept în ochi, femeia uită toate jignirile, mai mult sau mai puțin închipuie, și își lipi buzele de ale lui, într-un gest pătimaș. Limba ei pătrunse nesățioasă, invadând cavitatea bucală a bărbatului, răsucindu-se în jurul limbii lui, ca un șarpe pe o pradă. Pe urmă, zâmbind fericită, își retrase puțin capul, pentru a îl țintui la rândul ei cu privirea.

Deschiseră amândoi gurile, lăsând să le iasă la lumină limbile ce se întâlniră jucăușe și se alintară preț de câteva secunde bune, ca pălălaia focului în adierea vântului. Apoi, Frank o sprijini cu spatele de perete, ridicând-o mai sus, în așa fel încât sânii ei bogați să-i ajungă în dreptul gurii. Își înfundă capul între ei, cu determinarea unui sinucigaș care se aruncă în cap într-o piscină fără apă, și începu să-i morfolească.

Constance simți părul bălai și aspru al detectivului mângâindu-i pielea fină și gemu de plăcere, apucând cu toată forța de podoaba lui capilară, în vreme ce închidea ochii înfiorată. Buzele lui fierbinți se plimbau, când mai leneșe, când mai năbădăioase, pe carnea tare a sânilor. Cuprins ca de-o ventuză, unul dintre sfârcuri

fu supt ca de-un bebeluș. Limba lui se jucă în voie cu ȕumburușul tare și elastic, până când Constance îl trase tare de păr, dându-i capul pe spate.

Uitându-se adânc în ochii lui, cu o privire gravă, ca și cum urma să-i destăinuie secretul negru al vieții ei, rosti:

— Trage-mi-o acum, înainte să leșin! Nu mai sta, bag-o tare, bag-o dintr-o dată! Umple-mă cu membrul tău monstruos.

Frank nu avea nevoie de prea multe îndemnuri, cu atât mai mult cu cât veneau în perfectă concordanță cu dorința lui. Vaginul femeii se freca înnebunit de pântecul lui musculos, în sus și în jos, parcă nemaiaivând răbdare să fie penetrat. Bărbatul intră fără multe pregătiri, ca un tren de mare viteză într-un tunel din Alpi. Își flexase puțin picioarele, pentru a-i permite femeii să cadă peste el cât mai precis, la fiecare cursă.

Constance începuse să geamă, ca și cum ar fi fost tăiată în două. Vergeaua fierbinte și imensă a bărbatului o însemna în interior. Nu mai vru să fie plimbată în sus și-n jos de mâinile viguroase ale bărbatului. Se strânse în jurul lui, încolăcindu-l puternic cu picioarele și cu brațele, pentru a se contopi cu el. La câteva secunde diferență îi șopti fierbinte în ureche:

— Nu! Stai! Lasă-mă pe mine!

Mișcările ei nu mai aveau amploarea de până atunci. Cu rotiri imperceptibile de bazin, Constance se străduia să guste toate senzațiile posibile, să obțină tot ce putea obține din acea acuplare, ca și cum ar fi fost ultima ei partidă de sex dinaintea morții.

Frank se simțea efectiv folosit. Tratatamentul, însă, nu-i displăcea. I se părea doar că e ușor inutil, un simplu trup la dispoziția extazului femeii. Al femeii care-l strângea din ce în ce mai tare, în timp ce se mișca din ce în ce mai puțin. Respirația ei fierbinte îi ardea ceafa, iar Constance părea atât de concentrată, încât Frank se temu să nu înceapă să leviteze.

Așaaa... uuușor, șoptea ea, ca și cum s-ar fi adresat propriului trup. Acum... e aproape... simt cum urcă, cum se apropie... Aaah! strigă ea, ca și cum ar fi fost bătută în cuie de o mână nemiloasă.

Frank degustă liniștit spasmele ce străbăteau corpul lipit al femeii, ca și cum ar fi avut și el orgasm. Se dădu un pas în spate, iar Constance se scurse de pe el, fără vlagă, întinzându-și corpul pe covor, sub privirile încântate ale detectivului rămas în picioare, un pic amețit de efort, cu catargul în vânt.

Atunci pătrunse în dormitor, superbă și goală, negresa, ca un omagiu adus sculpturilor în abanos ale conaționalilor săi africani.

CAPITOLUL 6

Mark se scărpină nelămurit în cap. Cercetările lui fuseseră încununate de succes până la un anumit punct, după care totul se înceteșă. Nu era foarte mirat. În fond, respectivul murise sau, cel puțin, așa fuseseră toți încredințați. Până în acel moment, toată viața lui Jeffrey Gloucester fusese o curgere lină.

Băiat singur al unei familii de militari de carieră, absolvise cu succes academia militară de la West Point și se remarcase prin multe fapte de bravură în războiul din Vietnam. Se căsătorise cu puțin timp înainte de a pleca la război. Apoi venise pacea, iar el se întorsese acasă, ca după cum se păruse până în acel moment, să fie masacrat cu sălbăticie — din motive ce rămăseseră până în prezent total confuze — de-un criminal rămas neprins vreodată.

Abia în urmă cu zece ani se înregistrase pentru prima oară, în registrele unui motel obscur din apropierea New York-ului, numele de Jeff Gloucester.

O fi tot el, cum aş putea afla? se gândea înfrigurat malacul, simțind cum, pe măsură ce cugetă mai intens, îl lovește o foame din ce în ce mai năvalnică.

Se ridică hotărât să coboare până la bistroul din colțul străzii, ca să se îndoape cu un maldăr de gogoși, când se trezi față în față cu Jessica.

— Hopa! făcu el, mirat. Ce-i cu tine aici? Ți-am pierdut urma de ieri. Dacă mi-ar fi păsat vreun pic și n-aș fi avut ceva mai bun de făcut, aş fi fost de-a dreptul îngrijorat.

— Mda! făcu Jessica, morocănoasă. Sunt convinsă că te-a absorbit cazul în asemenea măsură, că nu te-ai mai gândit nici la mâncare.

— Hei, fătucă, bancurile cu mâncare le admit după ce trecem împreună pe lângă moarte măcar de trei ori.

— Mă bucur să aud că ai principii atât de ferme, ripostă ea. OK! O să încerc să mă abțin.

— Pe unde ai umblat, totuși? Și de ce nu răspunzi la drăcia aia de telefon, dacă tot ne-ai împărtășit minunatul secret al numărului tău?

— E-o poveste lungă, iar telefonul mi s-a... l-am pierdut, ieri noapte. Am dat de detectivul minune, asta e de povestit, restul contează mai puțin.

— Bravo, aprecie Mark, încurajator. Unde e?

— Asta e partea a doua a poveștii. Nu mai știu.

— Cum, nu mai știi?

— I-am aflat adresa la care se ascundea sub un nume fals: Jeff Gloucester și...

— Cum? făcu Mark uimit. Cum ai spus?

— Jeff Gloucester. Ți sună cunoscut? se miră Jessica.

— Foarte. Ți explic după. Unde era și ce s-a întâmplat? se arătă bătrânul detectiv nerăbdător să afle.

— Se ascundea — sau poate că nu se ascundea, dracu' știe?! — la un motel, spre Fairfield, încolo. Când m-a văzut, a șters-o ca din pușcă. M-a luat total prin surprindere, făcu ea deprimată, așezându-se sfârșită pe primul scaun pe care-l găsi la îndemână. La anii lui... A sărit efectiv de la etajul unu și a dispărut într-o

pădurice. A urmat un schimb de focuri, apoi l-am pierdut. Am ajuns la autostradă după el, tocmai la timp ca să văd numărul mașinii.

— E a doua oară când dai nas în nas cu el și îți scapă. Și, hai să zicem că prima dată nu știai că e periculos, dar acum? În fine, să vedem ce facem în continuare. Istoricul „relației” voastre nu mai contează acum.

— Dar de unde spui că ți-e cunoscut?

— O poveste veche. Îl crezusem mort, victima unui măcel asemănător celor pe care le-am văzut în ultimul timp, iar când colo el era criminalul. Și, dacă te ajută cu ceva, eu chiar am pus mâna pe el acum mulți, mulți ani. L-am legat cu cătușele de masă, dar a dispărut precum Houdini. E drept că era cu vreo 30-40 de ani mai tânăr, dar era legat... În fine, să spunem că la ratări suntem egali. Asta așa, ca să nu-ți mai faci sânge rău.

— Da... ce să zic, m-am liniștit complet. Voi ați avansat vreun pic?

— Nu prea. Încercam să dau de urmele lui. După ce-a fost considerat mort și șters din evidențele populației, apare din nou, la un motel din împrejurimi. Cine știe, o fi chiar același... Stai să cau, unde dracului am pus-o?...

Se apucă să scoată de prin buzunare tot felul de ațe și cuie, tuburi de maioneză pe jumătate pline, coji de pâine și tuburi de cartușe. În cele din urmă făcu ochii mari și găsi fericit o hârtie mototolită, plină de grăsime.

— Uite-o: „Spirits of Wine”.

— Asta e! strigă Jessica fericită, de parcă cu asta se rezolvase cazul.

— Excelent! dădu Mark din cap, mulțumit. Și așa nu știam cum să leg cele două persoane.

— Care persoane?

— Păi, după ce Jeff Gloucester e declarat mort, dispare, normal, orice urmă a lui, vreme de zece ani. Dar, pentru că eu știam acum că nu era mort și că apare tot sub vechiul nume, m-am gândit să văd pe unde dau de el. Și a apărut un Jeff Gloucester chiar la motelul ăsta. Până acum n-aveam de unde să știu dacă e aceeași persoană. Lucrurile încep să se lege. Acum știm că nu avem două persoane — un detectiv privat și-un criminal în serie —, ci un singur individ cu ambele identități.

În acel moment apăru și „maestrul fotograf”, pășind fără să se uite pe unde merge, absorbit de niște poze pe care le tot studia. Ajungând în preajma lor, ridică privirea și tresări când dădu cu ochii de Jessica.

— Oh! făcu bărbatul, încântat. Prospătură la orizont. Ce exemplare își trag șmecherii ăștia din poliție, șefu’, îi șopti el lui Mark, conspirativ. Noi de ce dracu’ n-avem decât grase? Hă! făcu el cu o privire tâmpă, când observă cum Mark își coboară sprâncenele. Nu la tine mă refeream șefu’, ce naiba! Cum poți să te gândești la așa ceva?

— Trebuie să suport remarcile tuturor mitocanilor din birou ăsta, se oftică Jessica, auzind cuvintele fotografului.

— Lasă, porumbelul meu, făcu cel vizat imperturbabil, privind-o printre gene. Mai bine m-ai lăsa să-ți fac niște poze profesionale. Îmi place să fotografiez femei mai ales după ce au făcut mult sex. Au o lumină în ochi dementială.

— Jessica amuți. Nu se așteptase la o asemenea replică.

Bătrânul detectiv însă fu mai puțin sensibil la aluziile aruncate de fotograf. Îl apucă cu o mână de guler și îl ridică în aer, ca pe o pisică schiloadă. Apoi își apropie fața lătăreață de figura înspăimântată a bărbatului, lansând un urlet care-ar fi înghețat de spaimă și un cârd de lei în junglă.

— Băăă, vrei să zbori pe fereastră? Ce dracu' te-a apucat? A dat damblaua peste tine de când ai văzut-o pe aia de la șeful din birou? De când îți permiți tu glumițe cu oaspeții mei?

Fotograful închisese ochii, având figura unuia care e deja împăcat cu finalul vieții. Totuși, mai apucă să șoptească, timid:

— Am identificat laboratorul unde s-au realizat fotografiile cu adulterul fetei guvernatorului.

La auzul acestei vești, Mark îi dădu brusc drumul din mână, lăsându-l să se prăbușească grămadă — ca un porumbel mort — la podea.

— Norocul tău! spuse el. Dacă ai fi băiat deștept, ai începe de-acum încolo cu rezultatele bune, înainte de-a te obrăznicii ca un taur în călduri. Și după aia, nu te-ai mai obrăznicii deloc, bineînțeles. Dă-mi adresa!

Pozarul îi întinse setul de fotografii și-o foaie de hârtie, după care o șterse tăcut, nu înainte de a-i mai arunca o otheadă și o bezea Jessicăi, care încă-l privea ca pe-o ciudățenie a naturii, întrebându-se dacă mitocanul era vreun vrăjitor ce putea citi chipuri sau ea avea atât de evident întipărit pe față stigmatul depravării. Nu avu timp să cugete mai mult asupra acestui aspect, pentru că bătrânul o apucă de mână și îi ordonă:

— Hai, să nu mai pierdem timpul degeaba!

— Unde? întrebă Jessica, fără a se împotrivi în vreun fel.

— Țsta era un detectiv atipic, ca să spun așa. Nu își developa singur filmele, ci avea un laborator care i le lucra. E posibil să nu fi fost numai unul, dar momentan atât avem și n-am de gând să calculez ce șanse există să descoperim ceva. Vedem noi pe urmă...

Apariția negresei îl surprinse cu putere doar pe Frank. Constance o privi zâmbind, ca și cum ar fi fost înțelese dinainte. Trupul sculptural al subreței se apropie de cel al lui Frank, care rămăsese în picioare, cu membrul erect și neterminat. Negresa, fiind cu un cap mai înaltă decât el, își propti sânii măreți de gâtul lui de când se găsea încă la o distanță de aproape un braț de detectiv. Când trupurile li se lipiră complet, Frank trebui să ridice privirea pentru a o iscodi în ochi pe acea zeiță de abanos.

Mâna ei aspră și mare îi apucă membrul, fără prea multe fasoane, iar organul începu să pulseze ușor în urma atingerii, imediat după aceea, limba ei aspră îi răsări pavilionul urechii. Măinile lui îi cuprinseseră fesele perfect rotunde, tari ca două bucăți de gheață, și aproape la fel de reci.

— Mă bucur că ai venit, draga mea, șopti Constance, ridicându-se în genunchi, cuprinzând-o și ea pe la spate de bazinul ferm. Fata nu spuse nimic, doar își apucă stăpâna de cap și o trase cu fața între fesele ei, pe care se încolăceau și brațele lui Frank. Așa, transformată în sandviș, cu Constance la picioare și cu

Frank covârșit de masivitatea ei, părea într-adevăr un fel de divinitate africană a fertilității căreia i se închină cuplurile, adorând-o, implorând-o și chemând-o la o acuplare fericită.

Se desprinsese, se răsturnă pe pat fără niciun cuvânt și, lărgindu-și cu două degete vaginul, cu un al treilea își mângâie mulțumită clitorisul mare, vinețiu, precum un început nereușit de penis.

Frank înțelese că nu era timp de elaborat analize și se înfipse în ea ca o așchie în degetul bătătorit al țapinarului.

Oftatul de plăcere al negresei era o îngemănare între surpriză și o imensă satisfacție. Virilitatea detectivului, pe care iubita și stăpâna ei i-o lăudase într-una, în momentele lor de intimitate, se dovedea o speranță împlinită și chiar depășită. Niciodată nu se simțise atât de... plină de un bărbat, nici la foștii ei amanți negri nereușind să găsească un calibru care să-i satisfacă vreodată poftele nesățioase.

Frank își afundase fața între sânii ei imenși și își băgase ambele mâini pe sub fesele ce începeau să se încălzească. Simți palmele fine ale lui Constance apucându-l de buci și limba ei cercetându-l obraznică. Închise ochii și începu să-și rotească bazinul, atent să nu neglijeze nici plăcerea negresei și nici să nu împiedice manevrele stăpânei acesteia.

Undeva departe de el plutea o anchetă aflată în plină derulare, dar asta nu mai conta. Un coleg rămăsese să dezlege singur izele unei afaceri încurcate. Postura în care se afla i se potrivea atât de bine, încât toate măcelurile emigraseră în țările calde, precum cocorii la venirea iernii.

Unghiile lungi și roșii ca sângele ale negresei i se înfipseră adânc în spate și începură să traseze dungi purpurii pe pielea smeadă a detectivului, semn că femeia de culoare începea să dea în clocot.

Nici Frank nu mai avea prea mult, ca și cum coitul precedent părea să fi dispărut undeva în negura timpului. Limba lui Constance, ce coborâse dintre fesele lui jos, pe scrot, grăbea momentul culminant. În acel moment, când bărbatul își simți sămânța pregătindu-se de desant, vocea gravă și răgușită a negresei îi șopti în ureche:

— Eu i-am dat lui Orson adresa detectivului.

Cuvintele acelea îi arseră lui Frank urechea, mai mult decât dacă i-ar fi fost înfipt în ea un cui înroșit în foc. Orgasmul surveni aproape instantaneu, atât pentru el și cât și pentru negresă, ca și cum vorbele ei ar fi avut un caracter afrodisiac deosebit.

Frank se prăbuși în lateral, cuprins de remușcări, în timp ce trupul africancei era scuturat ca de frisoane.

— Asta a sunat a pedeapsă, aprecie bărbatul, după câteva momente de tăcere grea.

— Ce, puiule? îl întrebă ea absentă, întorcându-se și încolăcindu-l din laterală cu piciorul, în timp ce sânii ei mari se odihneau pe pieptul viril al detectivului.

Constance nu voia să rămână nici ea de-o parte, așa ca se lungi pe partea cealaltă a trupului detectivului, încolăcindu-l și ea cu brațul și sărutându-l cald în urechea corespondentă părții ce-i revenise ei, în urma acestei tacite împărțeli.

— Colegii mei se chinuie să rezolve un caz și eu dau la buci de trei zile ca un nesimțit.

— Fiecare cu ce știe mai bine, șopti Constance, zâmbind.

El se simți lezat de observația femeii și o privi cu răutate.

— Adică, îți închipui că mă țin ăștia numai pentru că arăt stupefiant de bine?

— Dragule — îi șopti negresa în cealaltă ureche —, nu știu cât de abil detectiv ești, dar te-asigur că e imposibil să poți face ceva mai bine decât ce mi-ai făcut tu adineaori.

Frank zâmbi încurcat, făcându-și socoteala dacă un alt bărbat ar fi fost jignit sau fericit de acea apreciere. Concise că nu, și se simți mai liniștit.

— Ia spune-mi, acum, până nu te iau din nou la penetrat: ce i-ai destăinuit tu lui Orson despre detectiv. De unde și până unde?

— A venit într-o seară la mine în cameră...

— ... Păi, ți-o trăgea? Nu era poponar?

— Lasă, dragă, că nu toți care vin la mine-n cameră vor să mi-o și tragă, se arată negresa ofuscată. Mai vrea omul să și discute. În casa lui nu-l suporta nimeni, de când se aflase despre afinitățile lui sexuale. În plus, îi mai dădeam câte-o adresă cu băieței din când în când, dacă înțelegi ce vreau să spun...

— Ia uite ce secrete îmi ascundea, curva, constată Constance, mirată, dar cu zâmbetul pe buze.

— Las-o acum să termine! interveni Frank, dându-i o palmă amicală pe fesa dreaptă. Că și eu te-am lăsat pe tine să termini... Deci, a intrat la tine în cameră. Și?...

— A început să se vaite că s-a aflat despre gusturile lui sexuale „speciale” și că îi e teamă că nici Gertrude nu mai e dispusă să-l suporte așa, doar de fațadă. În plus, bănuia că-l înșeală — culmea tupeului! De parcă ar fi avut săraca încotro... O mai linișteam eu din când în când dar, deh, toate simțim nevoia de câte-o ștangă viguroasă în locul unei limbi bine ținute.

— Treci, te rog, peste amănuntele astea! o presă Frank. Uite, că iar îmi trezești gentlemanul, și nu mai apuc să aflu sfârșitul nici mâine.

— Lasă, că mă ocup eu de asta! se offeri Constance cu amabilitate, aplecându-se brusc și luându-l între buze pe gentlemanul ce dădea semne de revenire la viață, ca urmare a povestirii negresei.

— E bine și-așa, admise Frank, mulțumit de rezolvarea isteată a femeii. Zii mai departe, nu lua seamă, că va fi loc și pentru tine!

— Așa... se strădui negresa să-și deprindă privirea de pe imaginea excitantă a stăpânei sale. Și, pentru că înainte îi mai dădusem niște adrese speciale, m-a rugat să-i găsesc un detectiv care s-o urmărească pe Gertrude. S-a exprimat și într-un mod mai încurajant, dacă înțelegi, semnându-mi un cec consistent pentru a mă ajuta să trec peste rețineri ori remușcări. Mi-am amintit că un prieten de-al meu, fotograf profesionist, îmi povestise la un moment dat că lucrează pentru un detectiv. Mi-a și arătat niște fotografii beton, i-am tras-o toată noaptea, așa de tare m-au excitat pozele alea.

— Dar știu că ai activitate, nu te-ncurci, aprecie Frank, sărutând-o pe urmă îndelung, pentru ca fata să nu se simtă cumva jignită.

De altfel, îi venea din ce în ce mai greu să se concentreze asupra povestirii ei, simțindu-se supt de vlagă de eforturile remarcabile ale gazdei, ce se întrecea pe sine.

— Da, spuse negresa simplu, după ce Frank își extrase limba din gura ei. Îmi place, ce să fac?! Acum, după experiența cu tine, s-ar putea să mă cam dezamăgească restul, dar, asta e... un risc asumat, he, he!

— Și?... Încercă Frank să ducă la bun sfârșit „ancheta”.

— I l-am recomandat.

OK, tot e ceva, constată Frank, parcă bucuros că negresa nu știa mai mult. Să-mi lași adresa fotografului ăstuia! Acum, dacă nu ți-e cu supărare, dă-i o... gură de-ajutor stăpânei tale, să terminăm odată, încă o dată, că am o anchetă de dus la bun sfârșit.

Negresa nu așteptă un al doilea îndemn. Se scurse, ca un șarpe boa, pe lângă coapsele lui Frank, și începu să lingă cu nesaț partea de penis rămasă neacoperită de gura lacomă a lui Constance.

Se ridică cu greu, când auzi bătăi puternice în ușă. Tocmai terminase de dezvoltat ultimul film pe care i-l adusese detectivul. Nici de această dată nu se putuse abține să nu se masturbeze îndelung, începea să-l îngrijoreze situația. E drept că nici negresa nu rezistase atunci poftei de-a face sex cu el, deși se tot ținuse de capul ei atâta timp, fără niciun succes. Fotografiile erau, de cele mai multe ori, extrem de incitante și uneori de-a dreptul excitante. Nu atât prin ceea ce se vedea în ele, ci mai mult prin ceea ce nu se vedea. Dragostea vinovată, furișată, plină de poftă și de perversiune.

Pedofilii i se păreau, ca minți bolnave, mici copiii. Chiar și necrofiliile păreau băieți de treabă, comparativ cu acele instantanee realizate pe ascuns. Adulterinii... ce perversitate a perversităților! Faptul că adulterul e practicat pe scară largă nu reușea să-l convingă de „normalitatea” actului.

— Gata, gata! strigă el, reușind în cele din urmă să se șteargă și să se încheie la șliț. Ce e cu graba asta?

Deschise ușa și se dădu un pas în spate, pentru a-i face loc noului venit să intre. Hubert Lewis aruncă mai întâi o privire circumspectă de jur-împrejur, apoi trecu direct în laborator.

— Bună seara! Ce mai faci, cum merge cu sănătatea? Bine, mulțumesc de întrebare! începu să turuie de unul singur negrul schilod, care juca rolul gazdei.

— Lasă chestiile astea ieftine! Azi n-am chef de protocoale.

— Ce să zic! făcu negrul un gest cu mâna, a lehamite. Parcă ai avut vreodată... Măcar în spital aveai scuza că erai amnezic de douăzeci de ani, dar între timp ai fi putut să îți revii, la dracu’!

Hubert se apropie nervos de el, îl înșfăcă de guler, îl ridică ca pe un fulg și îl lipi cu o bufnitură de perete.

— Ce-ai, mă? şuieră el printre dinți, privindu-l cu ură. Nu ți s-a mai sculat în palmă astăzi? Nu te plătesc ca să-mi ții lecții despre etichetă, ci să-mi faci pozele, ținându-ți gura.

— OK, calmează-te! făcu gazda, înspăimântată. E clar că cineva s-a trezit cu fața la cearceaf în această dimineață. Sau vreun amarez te-a văzut pozând și s-a dat la tine?

Hubert deja nu-l mai asculta. Se uita cu atenție la fiecare fotografie, bombănind câte ceva în barbă, de fiecare dată când ipostaza surprinsă era diferită de precedentă.

— Ticăloșii dracului! se auzi expresia lui la un moment dat.

— Ești fenomenal! se minună fotograful a mia oară. Încă nu te-ai obișnuit cu ideea? De ce dracu' nu te oprești? Investighează și tu alte chestii, dacă adulterul îți pică așa de greu la stomac.

Musafirul se întoarse brusc și îi aruncă o privire plină de mânie.

— Nu înțelegi o dată că lucrurile astea trebuie să se afle? Chiar ești bătut în cap?

— Nu, nu înțeleg, admise negrul, făcându-se mic sub povara privirii dure a detectivului. Nu înțeleg cui folosește. Nimeni nu e mai fericit după ce se află, nici înșelătorii, nici înșelații.

— Și cine mă-ta ți-a spus că e așa important să fii fericit, vierme de negrotei? Tu ești fericit de existența ta împuțită, între două labe și trei prafuri? Auzi, fixație! Nimeni nu e fericit... Nu e fericit, boue, dar e viu și conștient de ce i se întâmplă. Oamenii ăștia — spuse el, arătând spre fotografiile agățate cu cârlige pe sârmă — îi omoară, cu fiecare geamăt de satisfacție, pe cei înșelați. Le fură din viață cu premeditare. Eu le dau încornoraților viața înapoi. Bună, rea — le-o restitui. Îi repun în posesia propriei lor vieți. Dar ce-mi bat eu capul cu un drogat ca tine?!...

Chiar așa mă gândeam și eu, îl aprobă afroamericanul, speriat din nou de sclipirea ciudată din ochii bătrânului detectiv particular.

— Te mai întreb o dată! Mai știe cineva despre atelierul tău secret?

Gazda avu o tresărire ce nu scăpă privirii agere a musafirului. Avuseseră o înțelegere, când se reîntâlniseră după perioada petrecută împreună în spitalul de boli nervoase. Lewis îi cumpăra și utila atelierul, plătindu-i în plus și pentru fiecare set de fotografii, în schimb el nu ieșea pe „piață” cu adresa, nu mai lucra pentru nimeni altcineva, și nu-și făcea niciun fel de reclamă. Erau niște condiții atât de absurde încât fotograful acceptase fără nicio problemă. De altfel, nici nu crezuse c-o să se și întâmple vreodată așa ceva. Apoi, când Hubert îl sunase și se întâlniseră aici, îi predase la cheie un laborator de primă mână și bani în avans pentru primele seturi de fotografii. Nici nu-i trecuse prin gând să-l refuze. Oricum, cu trecutul lui, nicio redacție nu l-ar mai fi angajat. Cu toate astea, nu luase niciodată în serios condițiile inițiale, făcând și el câte un mic ciubuc din când în când. În ultimul timp, însă, Hubert cam uita să-l plătească, iar el redevenise dependent de heroină, fiind nevoit să-și facă reclamă prin revistele de specialitate, sigur fiind că bătrânul n-avea cum să afle despre asta.

Privirea circumspectă, bănuitoare, pe care i-o arunca acum detectivul îi strecura fiori de gheață pe șira spinării.

— Ce ți-a cășunat așa, de-o dată, să mă întrebi? se eschivă el de la un răspuns ferm.

Hubert îl privea din ce în ce mai amenințător și începuse să pășească hotărât spre el. Negrul simți că-i fuge pământul de sub picioare.

— Ce-ai, omule? Doar nu ne cunoaștem de ieri, de azi. Bineînțeles că nu știe nimeni. Mai vezi tu fotografiile cuiva pe aici? Și nu s-ar putea spune că mă vizitezi vreodată anunțat, ca să le ascund dinainte.

Bătrânul se mai calmă după ultimele argumente ale negrului. Avea dreptate. La drept vorbind, niciodată nu găsisese nimic suspect. Pe de altă parte însă, situația scăpase de sub control. Poliția era pe urmele lui, iar el nu înțelegea foarte bine din ce motiv. În plus, instinctul îl avertiza că se află în pericol.

Mai era îngrijorat și de faptul că, în ultimul timp, suferea din nou pierderi de memorie. Ceva îi spunea că undeva e o treabă împrăștiată. Și cel mai la îndemână îi era să creadă că problemele lui au legătură cu cioroiul cu care se împrietenise în spitalul unde zăcuse, buimac, timp de aproape douăzeci de ani.

Tocmai când se relaxase puțin și se pregătea să se așeze pe un scaun, pentru a cere un pahar de whisky, în ușă se auziră bătăi puternice.

Negrul albi brusc. Nu se aștepta să vină cineva la ora aceea. Avusese mare grijă să-și avertizeze toți clienții și furnizorii să nu treacă pe-acolo, decât dacă îi telefonează în prealabil.

— Cine e, javră? șuieră Hubert furios.

— De unde vrei să știu eu? întrebă negrul, înspăimântat. Or fi copiii din vecini.

Bătăile se întăriră, după care se auzi și un glas baritonal:

— Deschideți! Poliția!

La aceste vorbe, amândoi păliră. Gazda era stupefiată, neînțelegând ce-ar putea căuta poliția acolo.

Trupul lui Hubert se cabrase brusc și începuse să tremure.

— Ce-ai, omule? murmură negrul, care nu mai știa de ce să se teamă mai mult: de cei de la ușă sau de namila de lângă el, care începea să prezinte simptome de nebunie.

— Ți-am zis, javră, să-ți ții ciocul mic! șuieră detectivul particular, scoțând din buzunar un pistol și lipindu-i țeava de tâmpla fotografului.

— Hubert, omule, relaxează-te! N-am spus nimănui nimic. Cine știe ce-or vrea?! Stai calm, să văd despre ce-i vorba!

Dar bătrânul nu mai era dispus să asculte ceva. Descărcă două gloanțe în craniul pleșuv al negrului, iar creierii acestuia se împrăștiară peste fotografiile puse la uscat, amestecați cu bucăți de oase, păr și mult sânge.

Hubert îl privi pe fostul lui partener și amic cu ochi goi. Aruncă apoi o privire rapidă împrejur. Răsturnă substanțele și le dădu foc. Trase repede fotografiile de pe sârmă, și le aruncă în pălălaia care creștea rapid.

Imediat după aceea se auziră două împușcături și ușa se izbi de perete. Detectivul particular mai trase două focuri la întâmplare, apoi se aruncă orbește prin fereastră. Cioburile săriră în toate părțile.

Jessica se prăbuși la pământ, în timp ce Mark își descărca revolverul în direcția siluetei ce dispăruse prin fereastră.

— De ce dracu' te-ai băgat ca proasta-n față? întrebă el, aplecându-se peste trupul plin de sânge al polițistei.

— Lasă asta, că n-am nimic, ripostă ea, vorbind cu greu. Prinde-l pe ticălos!

— S-o crezi tu c-o să alerg după ăla, cât te afli în starea asta, vorbi Mark, îngenunchind și încercând să oprească hemoragia femeii.

Scoase repede telefonul din buzunar și formă numărul de telefon al poliției.

— Alo! Inspector FBI Mark Sinclair la aparat. Trimiteți urgent o ambulanță în Strada 17, colț cu Bulevardul 35. Dar urgent, ați înțeles? Un ofițer a fost doborât.

Închise și aruncă telefonul cât colo. Apoi privi repede în jur și observă focul care se întindea rapid.

— La dracu'! înjură el, înciudat. Iar a scăpat, nemernicul!

O luă în brațe pe femeie și ieși în fugă din apartamentul incendiat.

O depuse pe hol pe Jessica, ieși în stradă și urlă la doi puștani ce stăteau și se holbau la namila care apăruse în fața lor.

— Bă, puțelor, chemați repede pompierii, până nu vă ia foc toată șandramaua!

Se întoarse apoi la Jessica, după ce se convinse că puștii îl luaseră în serios. Îngenunche lângă ea și scoase din buzunar una dintre celebrele lui batiste.

— Stai că-ți fac acum un garou, de nu ți se mai mișcă sângele în tot corpul, încercă el s-o liniștească pe femeia ce devenise palidă de-a binelea.

— Chiar trebuie să folosești... aia? zâmbi Jessica, când văzu cârpa soioasă pe care-o manevra bătrânul detectiv.

— Ce naiba aveți toți cu batistele mele? se înfurie Mark subit, strângând dintr-o dată tare și forțând-o pe Jessica să scoată un urlat înfundat.

— Auzi, grasule, poate că mai am șanse să trăiesc, dacă nu mă strângi așa. Acum pot să-ți zic grasu'? zâmbi șters Jessica, încercând să facă haz de necaz. Sau trebuie să aștept să mai fiu împușcată de două ori?

CAPITOLUL 7

Mark ateriză mai prost de data aceasta. Se ridică înjurând și o luă la fugă, ca un apucat. Își dădu seama, în scurt timp, că nu-l mai urmărește nimeni și se opri, așezându-se pe-o bancă pentru a-și mai trage sufletul.

Poate sunt totuși prea bătrân pentru treaba asta, se gândi el.

Vârsta venise peste el ca un tăvălug. Cu fiecare zi ce trecea se simțea mai slăbit și mai puțin dispus să continue. Omorâse doi oameni, fără să știe de ce. Pur și simplu simțise nevoia să îi ucidă, pentru a se proteja.

Poate că ar trebui să mă predau cu orice risc, își continuă el șirul gândurilor. Sunt sigur că voi fi internat într-o clinică specializată. Îmi scapă ceva, însă, și n-aș vrea să fac pasul ăsta până nu-mi dau seama ce se întâmplă cu mine. Știu că trebuie să mă feresc de poliție, asta e clar. Pentru că l-am ucis pe Orson mi-au luat urma, însă nu pot pricepe în ruptul capului ce mi-a venit să-l omor pe poponarul ăla, când am văzut că e urmărit de poliție.

Se ridică cu greu și porni aiurea pe străzi. Rămăsese și fără ultimul set de poze. Trebuia s-o ia de la început. Meseria aleasă nu-i mai producea satisfacție. Erau bani câștigați ușor, însă strânsese destui ca să aibă în continuare o bătrânețe liniștită.

Poate-ar trebui să mă opresc și să plec undeva, la capătul lumii, se gândi el.

Nu era pentru prima oară când își făcea asemenea planuri, dar de fiecare dată se trezise din nou căutat și implorat de diverși oameni sperați să-i ajute. Și tot de fiecare dată, nu se putea stăpâni.

O furie inexplicabilă îi urca spre creier, atunci când respectivii îi descriau bănuielile lor, când îi simțea zdrobiți și schilodiți psihic de bănuieli. Spera, de fiecare dată, ca aceia ce apelau la ei să se înșele, însă nu se întâmpla niciodată așa ceva. Inevitabil, cei bănuți se dovedeau vinovați. Seturile de fotografii stăteau mărturie dureroasă pentru asta.

Își aminti brusc, că fotografia ar fi putut să mai aibă ceva dovezi despre existența lui risipite prin casă. Îl cuprinse panica.

Ce dracu' fac eu aici? Îi dau foc atelierului și uit de dovezile de-acasă? Acolo s-ar putea găsi poze foarte periculoase pentru libertatea mea. Cine știe ce-o mai fi ținând drogatul ăsta pe-acolo. Trebuie neapărat să verific și să distrug orice urmă. Dacă descoperă că am fost colegi de spital, niciun polițist n-o să fie atât de idiot încât să nu-mi dea de urmă. Sau mai bine să dispar imediat, în secunda asta. Îmi golesc conturile și o șterg în insule... sau în Brazilia.

Își aminti deodată că lăsase un caz nerezolvat. De fapt îl rezolvase, dar distrusese dovezile ca prostul.

Hm... nu mai țin minte mare lucru din tinerețea mea, își zise. Nu mai știu foarte bine cine eram înainte de criză, dar de-un lucru sunt sigur: Jeff Gloucester nu lasă nicio treabă neterminată, se mai gândi el, uitând de dovezile care-ar fi putut fi găsite la locuința fotografului defunct.

Frank se îndrepta liniștit și plin de speranțe spre adresa pe care i-o furnizase negresa. Era aproape sigur că pozarul acela era o verigă foarte importantă în rezolvarea cazului.

Dacă aș fi fost un om normal — se gândi el —, aș fi plecat imediat spre adresa respectivă. Dar nu, a trebuit să mai ofer câteva ore de delectare celor două femei, care nu păreau să aibă limite în acest domeniu. Începuse să rememoreze ultimele experiențe sexuale, când își auzi sunând telefonul mobil.

— Bă, pe unde mă-ta umbli? auzi el glasul furios al lui Mark. Nu te mai saturi de dat din șolduri, dementule? .

— Stai, șefu', așa, că nu-i chiar atât de simplu să obții informații de importanța celor găsite de mine.

— Zău?! Te anunț că l-am scăpat din nou pe criminal, ceea ce e rău, iar pentru mine aproape insuportabil. În plus, Jessica era cât pe ce să dea colțu'. Astea sunt veștile proaste. Vestea bună, ca să-i spun așa, e că cel puțin noi ne mai întâlnim din când în când cu el, ceea ce nu se poate spune despre tine.

— Lasă, șefu', că atunci când o să mă întâlnesc eu cu criminalul ăsta în serie, ți-l și aduc plocon. Dar polițista cum e acum? Bine? Ce-a pățit?

— A împușcat-o, nemernicul, că s-a repezit ca proasta-n față, deși îi spusese să stea în urma mea. Ce enervanți pot fi polițiștii ăștia care vor să se remarce!...

— Dar cum de l-ai găsit pe Jeff?

— Ca de obicei, fără să-l căutăm. Am aflat adresa fotografului și...

— ... La dracu! se enervă Frank de-a binelea. Aia era și marea mea descoperire. Am dat la buci patru ore ca să smulg informația asta.

— Te compătimesc, sincer, se auzi vocea sarcastică a lui Mark. Eu a trebuit doar să suport vreo cinci minute obrăznicia fotografului nostru.

— Măcar ai găsit și altceva acasă la ăla, în afară de criminalul care v-a tras țeapă?

— Păi, pe lângă negrul respectiv, prezentând urme de creier pe pereții exteriori ai craniului și ai laboratorului, din cauza a două gloanțe trase de la mică distanță, am mai descoperit multe lucruri calcinate. Am uitat să menționez că șmecherul, după ce și-a împușcat fotograful, a pus de-un foc de toată frumusețea. Abia pe urmă a găsit timp s-o împuște pe Jessica și să sară pe fereastră, ca o căpriță.

— Șefu', nu știu cu ce se hrănește moșul, dar cu siguranță vreau și eu. Iar tu, având în vedere că te hrănești cu absolut de toate, s-ar putea să dai din greșală și peste rețeta lui. Să nu uiți să mi-o scrii și mie!

— Auzi, mai lasă prostiile! Zi-mi, mai bine, ce-ai de gând să faci?

— Păi, îmi pierdusem total rostul pe lume, după ce mi-ai zis că ai dat de fotograf. Dar dacă spui că ai fost numai la atelier, mă gândesc să dau o raită pe-acasă pe la el. Măcar să-mi folosească la ceva extenuantele interogatorii de mai adineaori.

— Bine faci, da' vezi să nu te mai agăți de vreo pipiță până atunci. Și grăbește-te! Se prea poate să nu fii singurul interesat de dovezile rămase prin apartamentul fotografului.

— Aha! înțelese Frank, lămurit de aluzia partenerului tău. Te gândești că detectivul particular criminal în serie e pus pe ștergerea urmelor și se îndreaptă chiar acum într-acolo.

— Exact. Vrei să vin și eu, sau crezi că te descurci singur?

— Șefu', fără supărare, mai lasă-mă și pe mine să-l ratez. Mă gândesc că tu ți-ai cam îndeplinit planul la rateuri; ha, ha, ha!

— Am să ți-o plătesc cu prima ocazie, mai răspunse bătrânul detectiv cu năduf în glas.

Frank condusesese cu viteză, spre spaima celorlalți participanți la trafic, ca să ajungă în cel mai scurt timp la adresa pe care i-o indicase negresa în focul pasiunii. Locuința fotografului se găsea în Harlem, într-una dintre casele ce mai păstrau pe ele amprenta romanticului început de secol.

Trecu ca vântul pe străzile murdare ale cartierului, lăsându-se imperturbabil fluierat și înjurat de-o întreagă populație de negri fără nicio altă ocupație, își parcă, nu fără strângere de inimă, automobilul în fața imobilului, uitându-se cu drag la el, ca și cum l-ar fi admirat pentru ultima oară. Dacă situația n-ar fi fost atât de explozivă, n-ar fi intrat în ruptul capului cu o asemenea mașină în acel cartier rău famat. După ce-o privi cu drag și milă, ridică resemnat din umeri și intră în imobilul unde-ar fi trebuit să locuiască cel căutat.

Bine măcar că e la parter, se gândi detectivul.

— Dacă începe să urle alarma, voi veni să te apăr, rosti el cu voce tare, ca și cum s-ar fi așteptat ca automobilul pe care-l lăsase-n stradă să-l audă și să-l înțeleagă.

Ajunse în dreptul ușii și privi atent în jur. Peste tot domnea o liniște mormântală.

Precis e ora când cioroi își fac somnul de înfrumusețare, se gândi el, mulțumit și ceva mai liniștit în privința limuzinei.

Încercă cu grijă ușa și o găsi încuiată.

Asta e bine, se gândi el, satisfăcut. Nu prea cred că Jeff ar fi închis-o, dacă ar fi ajuns deja aici.

Se mai uită o dată cu atenție de jur-împrejur și își scoase din buzunar trusa de șperacle, de care nu se despărțea în nicio împrejurare, mai ceva ca de pistol. În câteva secunde se găsea deja de partea cealaltă a ușii. Avusese noroc, nu-l observase nimeni intrând. Spre surprinderea lui, în apartament domnea o ordine exemplară.

Ia te uită ce organizat era amicul lunganei ăleia! Și eu, care-mi închipuiam, din descrierea ei, că o să găsesc aici ceva care să-mi amintească de haosul din casa amicului Mark. Mai bine că m-am înșelat.

Începu să cotrobăie cu simțul răspunderii prin tot apartamentul, depunând chiar exces de zel în încercarea de-a suplini, prin aceste eforturi, lipsa lui îndelungată din desfășurarea anchetei. Găsi, în cele din urmă, fotografiile. Tipul era ordonat, n-am ce zice, admise el pentru a doua oară, văzând meticulozitatea cu care seturile de fotografii, cu martorii și negativele erau aranjate în clasoare, în ordine cronologică și cu datele puse în dreptul fiecărui set. Tot respectul!

O adevărată istorie a domnului Jeff Gloucester. Fac pariu pe oricât că detectivul habar n-avea de organizarea cioroiului. Ia te uită aici! O să putem reproduce cu exactitate toți clienții dementului. Perfect! Uite-o și pe fata guvernatorului... Și pe bărbatul lui Nicole, domnul Gissing... Ce de poziții știa... tovarășul. Nu-i de mirare că diva plângea după el... Și nici amanta nu era deloc de lepădat. Hm! Cred că o să păstrez câteva dintre fotografiile astea în propriul interes. Mereu mai ai de învățat câte ceva. Și eu, care credeam că le știu pe toate...

Wow! Cum dracului stă asta aici? se minună el, văzând un cuplu într-o poziție absolut imposibil de imaginat. Cine sunt meseriașii ăștia, frate, c-aș încerca și eu figura cu tipa... Mamăăă! Ce sâni beton are! Să dea dracii, dacă nu sunt bolnav! Iar m-am excitat, de parcă n-aș mai fi atins o păsărică de-un an. Se pare că ăsta e ultimul caz cercetat, dacă ordinea în care ținea răposatul fotografiile e corectă. Ce bunăciuneee! Aici i se vede și fețișoara gagicii. Și a tipului... Pe toți diavoli din lume! izbucni Frank, când distinsese fețele celor doi. Asta chiar că-i o chestie pe care nu mă așteptam s-o văd vreodată.

Își mai aruncă o dată privirea prin casă, îndesă toate fotografiile într-o sacoșă pe care o găsi în dulap și se năpusti pe ușă afară.

Avusese noroc. Fie pentru că era ora somnului de prânz, fie datorită faptului că nu întârziase prea mult în apartamentul răposatului, nimeni nu se apropiase de mașina lui.

Porni motorul și formă un număr pe telefonul mobil.

— Alo, Periuță! Omule, ia-ți o echipă și vino în Harlem! Exact. Știi unde e Saint Nick's Pub? Da, exact acolo, pe Saint Nicholas Avenue, colț cu Strada 149. Dar ai grijă, să vii însoțit de-o echipă de pază. S-ar putea să aveți musafiri. OK, mă bazez pe tine! Lasă mandatul de percheziție, că facem noi rost de el mai târziu!

Primul punct al planului său fusese bifat. Acum, trebuia să ia legătura și cu partenerul său. Sună o vreme, până când grasul catadicsi să apese cu degetul lui gros pe butonul de răspuns al telefonului.

— Mark, presupun că ești la masă, ca de obicei. Renunță! N-o să îți vină să crezi ce am aflat!...

Trupul lui gras și apos își proiecta albeața palidă pe fundalul măsliniu al carnației ei ferme.

Femeia stătea ca răstignită, cu mâinile întinse în lateral pe speteaza canapelei. Picioarele cu coapse puternice și glezne cât încheieturile mâinilor, erau larg deschise și se sprijineau pe vârfuri, ca și cum ar fi fost pregătite pentru un dans de balerină pe poante.

El stătea ghemuit între ele, cu capul vârât adânc între coapse și mâinile urcate în sus, până la sâni, ca o iederă pe casă. Degetele lui răsuceau sfârcurile sânilor imenși, ca un moș încercând să prindă un post de radio pirat.

Părul ei blond cădea în valuri peste canapeaua roșie. Ochii îi erau închiși, pentru că vederea gelatinosului ei partener ar fi făcut-o să vomite. În minte, pe sub pleoapele închise, i se derulau imagini cu un individ musculos și cu ochii de-un albastru pătrunzător, care îi zâmbise siderat o singură dată și a cărei privire o

simțise arzând prin locurile căscate între nasturii cămășii prea strâmte pentru pieptul ei bogat.

Imaginea lui o urmărea pretutindeni. Într-unul dintre momentele în care visa excitată la el, o surprinsese și neajutoratul ce i se ghemuia acum între picioare. Stătea tot așa, închipuindu-și că rămăsese singură în sala de operații. Visând, își depărtase picioarele și își băgase o mână la sâni și una în bikini. Un val mare de căldură o cuprinsese și aproape că nici nu observase când șeful ei i se strecurase între picioare și începuse s-o lingă pasionat, scoțând sunete grotești, ca un porc sălbatic ce rămă după porția de jir.

Adevărul era că se pricepea la cunilingus. Ochelarii lui, cu rame groase de baga, dotați cu lentile ca niște funduri de sticlă, se aburiseră atunci, prima dată, însă nimic nu părea să-l mai deranjeze. Își văzuse visurile libidinoase împlinite. Nici mâinile ei trăgându-l de smocul roșcat de păr, nici loviturile cu picioarele pe care i le aplicase în primele minute nu-l mai putuseră face să se extragă dintre coapsele la care visase și se masturbase zile, ba chiar nopți de-a rândul. Nici măcar amenințările cu acuzația de hărțuire sexuală, nici cele cu răzbunarea necruțătoare a soțului ei nu-l clintiseră. În cele din urmă, constatase cu surprindere că senzațiile pe care le încerca sunt din ce în ce mai vii. Mâna care îl trăgea de păr încheiase prin a-l mângâia; picioarele — care la început îi aplicaseră lovituri ce îi învinețiseră pielea nefiresc de albă — începuseră să se strângă în jurul gâtului său, dar nu cu ură, ci cu pasiune.

Ea constatase că, dacă închidea ochii pentru a și-l imagina pe cel la care visa de câteva zile fără încetare, putea să deguste liniștită senzațiile provocate de limba măiastră a ghemotocului infect de carne albă dintre picioarele ei.

Treptat, jocul început deveni o obișnuință. Nu-l suporta în continuare, însă-l folosea ca pe un vibrator uman. De câte ori se trezea singură cu el, începea, cu un reflex pavlovian, să se gândească intens la bărbatul cu figură de zeu grec. Șeful ei începuse deja să simtă acele momente și se apropia de ea, umil ca un câine. Ea îl apuca de păr fără niciun fel de menajamente și îl împingea în jos, până când se prăbușea în genunchi. Apoi, își punea un picior pe masa de operație, sau pe birou, sau pe scaun, unde-o apuca pofta, își dădea la o parte cu două degete bucata de material ce-i acoperea labiile și îl îndesa pe grăsun cu fața în ele. Acesta începea să o lipăie, ca un câine ce bea însetat apă din castron. Și performanțele lui nu erau chiar de lepădat. Putea să facă acest exercițiu ore-n șir. Valuri de orgasme o cuprindeau, rând pe rând, până cădea istovită la podea și se rostogolea de plăcere. Nu îl privea niciodată în timp ce se lăsa posedată în acel mod ciudat. Nu putea în ruptul capului să-l privească.

Nu-i permisesse niciodată s-o atingă altfel decât cu limba înăuntru și cu mâinile pe sâni. Nici nu-și putea închipui că ar fi putut să îl lase s-o penetreze, după cum, de altfel, îi venea greu să creadă că ar fi fost capabil de vreo erecție, deși îl simțea uneori masturbându-se pe furiș, cu o mână, în timp ce cu cealaltă încerca să acopere zona ambilor sâni.

Nici nu mai ținea minte cum o convinsese să vină la el acasă, în garsoniera cu aer stătut, de burlac pe viață, având doar o pisică drept unic suflet de companie. Începuse să se certe cu soțul ei de când nu mai făceau dragoste. Și toate se

prăbușeau la vale, din cauza acestei ciudate perversiuni căreia îi subordonase întreaga ei viață din ultimul timp.

Dar, în loc ca acest lucru s-o determine să renunțe, ajunsese s-o facă mai des decât ar fi sperat vreodată diformul ei vibrator uman. Cauza și efectul se regăseau într-un joc fără sens și fără capăt. În loc să încerce să pună capăt cauzei pentru care simțea că viața ei o ia razna, se trezise că se consolează tocmai comițând acel adulter pervers.

Acum era pentru a treia oară în acea zi când se lăsa masturbată cu limba. Primele două partide le ceruse la birou. De dimineață, când șeful venise la muncă, îl așteptase cu nerăbdare. Când apăruse, îl apucase de guler, fără să-i spună nimic, și îl trăsese după ea în toaleta femeilor. Se așezase pe tron, aproape își smulsese bikinii și îl ingenunchease acolo, pe jos, obligându-l s-o lingă într-una, fără întrerupere, preț de-o jumătate de oră.

A doua oară, se întâmplase în lift, chiar când se îndreptau spre garsoniera lui. Rămăseseră mult peste program, pentru că avuseseră ceva de lucru și nu mai rezistase să ajungă într-un loc sigur și comod. Rămăseseră oricum singuri în clădire. Blocase brusc liftul și îl trântise pe jos, apoi se urcase pe fața lui, rezemându-se cu brațele de oglinda mare de pe peretele ascensorului. Se privise îndelung, cu sâni ieșiți din cămașă bălăngănindu-se haotic. Erau umflați, iar sfârcurile uriașe, vineții, se mișcau din ce în ce mai repede datorită mișcărilor ei din bazin. Monstrul albicios dintre picioare nu se vedea în oglindă, capul fiindu-i acoperit de fusta ei cadrilată. Iar acum, după ce ajunseseră în meschinul lui loc de viață, o luaseră de la capăt, neobosiți.

Își închipuia că frumosul din vis e pe cale să intre pe ușă și să-l îndepărteze violent pe viermele dintre picioarele ei, pentru a o penetra sălbatic, până la epuizare. Chiar atunci auzi ușa deschizându-se și făcu ochii mari a mirare.

O namilă își făcuse apariția în pragul ușii, ca și cum ar fi locuit acolo. Purta o mască neagră ce îi acoperea întreaga față. Era îmbrăcat în întregime în aceeași culoare, fiind acoperit cu o pelerină largă.

Femeia deschise gura să ție, însă nu putu articula vreun cuvânt. Ochii ei se căscau din ce în ce mai tare, de parcă-ar fi încercat să scoată sunetele prin pupile.

În tot acest timp, șeful ei o lingea imperturbabil, cu ochii închiși, cu mâinile mângâindu-i și strângându-i alternativ sfârcurile întărite.

— Rose, cum ai putut să-mi faci una ca asta? întrebă namila, cu o voce plângăcioasă. Cum! strigă el deodată.

Numai atunci bărbatul ghemuit între coapsele ei realizează că nu mai sunt singuri în încăpere. Se întoarse brusc, rămânând în patru labe. Ochii lui slabi încercau să distingă ceva prin ceață. Începu să pipăie după ochelari.

Abia atunci femeia reuși să scoată țipătul care-i înghețase undeva în gât.

— Taci! strigă namila, scoțând dintre pulpanele pelerinei o drujbă și pornind-o cu un gest expert. E prea târziu pentru regrete. Ai chemat Îngerul Morții și el nu întârzie niciodată la apel.

— Cine ești dumneata, domnule? se auzi vocea șeful, care reușise să-și găsească lunetele și să le potrivească pe nasul borcănat.

— Tu să taci, vierme! spuse mascatul cu glas răgușit, pășind amenințător spre ei.

— E soțul tău? o întreabă înspăimântat ochelaristul.

Femeia rămasă din nou fără glas își scutură vehement capul a negare.

— Stimate domn — începui să se smiorcăie grasul, neîndrăznind să se ridice din patru labe — vă asigur că la mijloc e o greșeală. N-am vrut... dar ea m-a forțat, iar eu n-am avut tăria să rezist, deși știam că nu e bine ce fac... Nu sunt foarte norocos la femei, iar când s-a ivit ocazia să am o asemenea frumusețe... n-am avut... n-am putut... vă rog să nu-mi faceți... mai apucă el să se tânguie, înainte ca lanțul rotitor să i se înfigă în gât, improșcând cu sânge peretele alb al garsonierei.

— Mă mir că-ți curge sânge, stârpitură imputită, rosti sec mascatul, scuipând cu dispreț capul ce se rostogolise pe covor, oprindu-se în perete. Credeam că o să iasă puroi...

Apoi nu mai acordă nicio atenție trupului ce se zbăteau spasmodic la picioarele lui, aruncând valuri de sânge peste pantalonii și ghetetele lui negre. Se apropie de femeia care începuse să plângă tăcut, cu lacrimi mari ce i se rostogoleau pe obraji palizi ca de mort.

— Așa frumoasă și atât de ticăloasă... Rose, iubirea vieții mele!

În acea clipă, exact când femeia își pierduse orice speranță, iar namila ridicase drujba ca pe-o sabie, fereastra se făcu țandări și prin ea se prăbuși, rostogolindu-se în momentul în care atinse solul, trupul viguros al bărbatului din visele ei. Simultan, ușa se prăbuși cu un zgomot infernal, iar în pragul acesteia apărură o matahală pe măsura mascatului, numai că mult mai gras, aproape dublu.

— Jeff Gloucester, ești arestat! strigă Frank, țintindu-l între ochi pe mascat. Aruncă jucăria și ridică elegant mânuțele în sus. Așa, ca la un concert rock. Numai să nu încerci să aprinzi și vreo brichetă. E aerul și așa destul de încărcat.

— Ha, ha, ha! râse năprasnicul asasin. Jeff Gloucester e mort, idioților! A sucombat acum patruzeci de ani. A decedat acasă, în loc să moară în război, prostul! Când și-a găsit iubirea vieții lui, în pat cu cel mai bun prieten. Târfa asta, pe care o vedeți aici: Rose! Ea trebuie să plătească. Eu sunt mort demult, nu mai aveți ce să îmi faceți!...

Spunând aceste cuvinte, se întoarse din nou spre femeia încremenită de spaimă și ridică drujba în aer. În acel moment, înainte ca Frank să apese pe trăgaci, Mark făcu un salt surprinzător până și pentru partenerul lui, dar mai ales pentru mascatul ce nu păruse deloc impresionat de matahala ce dărmase ușa. Ateriză la un metru în spatele asasinului și se dădu peste cap când atinse solul.

Picioarele lui le secerară în cădere pe cele ale lui Jeff, făcându-l să cadă în genunchi și să arunce drujba, pentru a se putea propti în mâini. Altminteri ar fi nimerit exact cu fața în covor.

— De data asta nu mai ai nicio șansă, jigodie! șuieră Mark, aplicându-i o lovitură magistrală cu călcâiul în ceafă.

Spre surprinderea tuturor, bărbatul nu-și pierdu cunoștința, deși loviturile lui Mark năuceau de obicei și un taur. Cu un urlet inuman, „drujbistul” se rostogoli, ieșind din raza de acțiune a lui Mark.

Frank stătea cu degetul pe trăgaci, gata să intervină în orice moment. N-avea prea mari emoții că nu l-ar fi nimerit, dar înțelesese că acea captură trebuia să i-o rezerve numai partenerului său.

Ținându-l în raza pistolului se apropie prudent, cu pași laterali, de femeia care încă nu îndrăznea să se miște, privind înspăimântată acel spectacol înfricoșător.

Cele două namile erau încă întinse pe covor, dar cel ce reuși să se ridice primul fu mascatul, care se și aruncă, cu cotul îndoit, peste Mark, încercând să-i strivească sternul cu greutatea corpului său.

Fu rândul bătrânului detectiv să se rostogolească la timp, astfel încât cotul mascatului îl atinse doar puțin, alunecând pe burta lui imensă și lovindu-se, cu un zgomot sec, de covorul gros. Poziția îl avantaja acum pe Mark, care prăbuși peste figura adversarului greutatea pumnului său gigantic. Mascatul scutură capul, năucit de lovitură, însă nici acum nu-și pierdu cunoștința.

— Data trecută m-ai luat prin surprindere, canalie, strigă omul legii, repezind încă un pumn năprasnic, de data asta în testiculele lui Jeff.

Ca și în urmă cu zeci de ani, pumnul lui întâlnește duritatea metalică a ciudatei proteze, însă lovitura fusese mai bine calibrată. Se auzi un zgomot înfundat și pumnul lui Mark înaintă, în ciuda acestui obstacol, făcându-l pe Jeff să se chircească de durere.

Greul trecuse.

Încă două lovituri la fel de puternice, care-i atinseră baza gâtului, îl făcură groggy pe Jeff Gloucester. Mark îi puse la repezeală cătușele și se așeză cu tonajul lui pe trupul lipsit de suflu al celui pe care-l așteptase atâta vreme.

Cred că acum pot spune: mai bine mai târziu decât niciodată, nu? zâmbi el, privind spre Frank, care răsuflă ușurat, cuprinzând-o protector cu brațul pe femeia ce începuse să plângă în hohote.

— Gata, Olga, iubirea mea! Ești în afara oricărui pericol. Deși eu tot mai cred că era mai periculos hidosul ăla de Oscar, decât nenea ăsta bătrân cu jucărica lui.

EPILOG

— Până la urmă, care era explicația pentru care Jeff cel sinistru făcuse o pauză așa mare? îl întrebă Jessica Thompson pe Frank.

— Eh! făcu acesta cu un aer de bătrân sfătos, luându-și elan pentru o explicație cât mai succintă, în timp ce mâna lui mângâia tandru sânul rotund al polițistei ce-l încolăcise cu piciorul și își așezase capul pe pieptul lui viril. Văd că-ți place mai mult să-ți spun povești la ora asta, în loc s-o luăm de la capăt, iar și iar. Dar, fie! Tipul se zdruncinase, pare-se, destul de serios când își prinsese muierea în pat cu prietenul lui cel mai bun, chiar la întoarcerea de pe front. E posibil ca și războiul să-l fi dereglat, măcar o idee.

— Nu e neapărată nevoie, șopti Jessica, gândindu-se la experiența ei similară.

— În fine, admit că nu știu; eu n-am fost decât în cealaltă ipostază toată viața mea, zâmbi Frank, cu o doză serioasă de mândrie în glas. Cert e că, după ce i-a făcut țandări pe cei doi și a scăpat și din mâinile lui Mark, tipul a avut o cădere psihică severă, fiind găsit fără cunoștință într-o rigolă, amnezic total. De altfel, memoria nu i-a revenit niciodată complet, cel puțin nu în noua lui personalitate.

— Păi, a mai dobândit una! se miră polițista.

— După toate aparențele, da. Tipul era schizofrenic și nici măcar nu știa asta. Când a ieșit, în cele din urmă, din spital, s-a apucat de meseria asta, de detectiv particular, dintr-un instinct pe care nu și-l putea explica nici el.

— Dar n-a mai comis crime o perioadă de timp, specifică Jessica.

— Din cât s-a putut să aflăm de la el, că l-a descusut Mark zile întregi cât erai tu în spital, se pare că năstrușnicul Orson, care-l angajase inițial pentru a-i urmări soția, i-a oferit o mare sumă de bani ca să-l scape elegant de soție. Fiind văduv, ar fi rămas în cărți; divorțat, ar fi murit de foame.

— Aha! făcu Jessica, intuind continuarea. Jeff a acceptat să-l ajute și-atunci i s-a declanșat nebunia... a doua personalitate.

— Așa am dedus și noi, bravo! aprecie Frank, aplecându-se și sărutând-o tandru pe sfârc. Detectivul particular din el urmărea cuplurile, iar cealaltă personalitate, criminalul, ucidea fără milă. Asasinul o ținea ca gaia-mațul cu Rose a lui, pe care-o vedea în fiecare adulterină, retrăind la nesfârșit secvențele de coșmar de la sosirea de pe front.

— Deci, dacă poponarul ăla nu-l ispitea...

— ... Probabil stăteai până-n ziua de apoi să te lingă între craci umflatul ăla sinistru, continuă Frank fraza Olgăi Pembroke, care abia atunci își eliberase gura de membrul detectivului.

— Totul e bine când se termină așa, filosofă Jessica, începând să coboare încet cu buzele pe pântecul suplu al detectivului, în intenția vădită de-a se bucura și ea de obiectul alintat cu-atâta pricepere de Olga.

E drept, admise Frank, sfătos. Nici tu n-ai fi prins gustul orgiilor, și nici eu n-aș fi avut bucuria să profit de magistralul sex cu două foste lesbiene, reîntâlnite după atâția ani.